



INHOUD

Voorwoord burgermeester Rotterdam	8	8 Jeugdzeilen	108
Ten geleide voorzitter	10	De Jeugdzeilopleiding	110
1 Rotterdamsche Zeilvereeniging	14	De Jeugdzeilopleiding van de RZV	114
Hoe het 100 jaar geleden begon	16	De oprichting van team Rotterdam	118
De RZV, je zal er maar mee geboren zijn	20	9 De Olympiagangers, de zeilers	122
2 De Skûtsjes	28	Daan Kagchelland	124
3 De Boterletterwedstrijden	38	Henk van Gent	126
4 Wedstrijdorganisatie buiten de RZV	46	Henny Bos-Vegter	130
Internationale wedstrijdorganisatie	48	Jan en Bennie Kouwenhoven	134
Spa Regatta riep om de RZV	54	Martine van Leeuwen	137
5 Zeezeilen	62	Ron van Teijlingen / Paul Manuel	140
RZV & de Admiral's cup	64	Serge Kats en Margriet Matthijsse	142
6 De Kralingse plas als epicentrum	72	Mitch Booth / Herbert Dercksen	146
Een onafscheidelijk duo	74	Rutger van Schaardenburg	148
Genieten van de plas	76	10 Havenmeesters en pachters	152
De plasmolens	78	11 Kralingse windgoeroes	160
RZV, mijn jeugdjaren	80	De Kralingse Plas, de wind en het raam	162
De Kralingse Plas, epicentrum van de wereld	84	Lappen in de lucht	163
Door onze correspondent	90	Zoek de windbaan!	166
Ria Herni-Wismeijer	94	12 Wedstrijdzeilen en wetenschap	170
7 Besturen door de jaren heen	98	De eerste 75 jaren	180
De voorzitters	100	Bijlagen	192
		RZV kampioenen	192
		RZV voorzitters	195
		Colofon	196

“Ik wens alle generaties binnen de RZV nog vele jaren talentvol watersportplezier toe”



Op een van de mooiste plekjes van Rotterdam, aan de Kralingse Plas, staat een prachtig pand, het clubhuis van de Rotterdamsche Zeilvereeniging (RZV), ontworpen door de bekende architect W. van Tijen. Het is in 1936 gebouwd in de stijl van het Nieuwe Bouwen, nadat een felle brand het vorige clubhuis uit 1918 had verwoest. In 1937 is het nieuwe clubgebouw geopend en sinds 1996 is het een beschermd monument. Op de jaarlijkse Nederlandse Architectuurdag komen veel mensen het gebouw bewonderen.

De Rotterdamsche Zeilvereeniging is in 1912 opgericht en viert dit jaar haar honderdste verjaardag. De RZV is niet zomaar een vereniging. Een groot aantal leden neemt regelmatig deel aan Nederlandse, Europese en Wereldkampioenschappen, evenals aan de Olympische Spelen. En met succes. De kampioenen leidt de RZV zelf op.

Sinds de jaren 70 heeft de vereniging een prima functionerende Jeugdzeilopleiding. Wanneer je op woensdagmiddag of in het weekend langs de Kralingse Plas loopt of fietst, zie je hoe tientallen kinderen leren zeilen. Met plezier kijk ik naar hun pogingen om de boeien zo goed mogelijk te ronden of om hun omgeslagen bootje weer overeind te krijgen. Het moet fantastisch zijn om als kind in zo'n mooie omgeving te oefenen.

Ik ben zelf geen zeiler maar er is me verteld dat wanneer je goed bent op de Kralingse Plas, je overal goed kunt zeilen. Dat komt omdat de wind voortdurend draait, op de Plas. Zo heb je een flinke bries, zo lig je in de luwte. Goed leren omgaan met die omstandigheden maakt iemand een goede zeiler.

Dat blijkt wel uit de indrukwekkende lijst met kampioenen: grote kans dat zij lid zijn van de RZV en daar de kneepjes van het zeilen hebben geleerd. De

RZV heeft in deze jaren één Olympisch kampioen voortgebracht: in 1936 was dat Daan Kagchelland met een gouden medaille in de O-jol. In 2000 en 2004 won Margriet Matthijse in de Europe tweemaal een zilveren medaille. Een hele prestatie!

Dankzij de inzet van veel vrijwilligers is de RZV een goedlopende vereniging. De haven ligt er goed bij. Het bestuur heeft de zaken goed op orde, vrijwilligers helpen bij de organisatie van wedstrijden op de eigen Kralingse Plas. Het wedstrijdcomité van de RZV voelt zich ook prima thuis op groter water en heeft nationaal en internationaal haar inbreng gehad in vele zeilregatta's, tot aan de Olympische Spelen toe.

Behalve een voortreffelijke wedstrijdorganisatie heeft de RZV ook de zaken binnen de club goed geregeld. Er zijn veel vrijwilligers betrokken bij het onderhoud van de haven, het clubhuis en het terrein. Zonder hen was het niet mogelijk een vereniging als de RZV draaiend en gezond te houden. Ook de zelfwerkzaamheid van de leden is groot en er is saamhorigheid. Sommige mensen zijn al 50 jaar of langer lid. Een aantal families is zelfs verschillende generaties lid van de RZV. Dat zegt veel over deze vereniging.

Rotterdam is een echte sportstad en maakt haar naam waar door de vele fantastische sportverenigingen zoals de RZV. Ik feliciteer de Rotterdamsche Zeilvereeniging van harte met haar honderdste verjaardag en hoop dat de vereniging nog heel veel kinderen zal enthousiasmeren om te leren zeilen. Ik wens alle generaties binnen de RZV nog vele jaren talentvol watersportplezier toe.

Ahmed Aboutaleb,
Burgemeester van Rotterdam

Ik ben nu ruim een jaar voorzitter van de RZV en twintig jaar lid van de vereniging. In verhouding tot de leeftijd van de vereniging kom ik nog maar net kijken. We hebben ook geen leden die al 100 jaar lid zijn en dan begin je je te realiseren dat de geschiedenis van een bijzondere vereniging als de RZV niet verloren mag gaan. Het 100-jarig jubileum is dan ook het ideale moment om de geschiedenis en de toekomstverwachtingen van de vereniging in een jubileumboek vast te leggen.

Dat de RZV een bijzondere vereniging is heb ik wel gemerkt in mijn eerste jaar als voorzitter, want het is toch wel bijzonder dat je als voorzitter van de RZV bij alle traditionele bijeenkomsten van de grote verenigingen uit het land zoals de Koninklijke Roei & Zeil Vereniging de Maas, en Koninklijke Watersportvereniging “De Kaag” uitgenodigd wordt. Tevens heb ik een uitnodiging mogen ontvangen voor de uitreiking van de van Rietschoten Trofee.

Wat maakt die vereniging dan zo bijzonder? Daarvoor hoeft je eigenlijk alleen maar op de lijst der kampioenen van de vereniging te kijken die in het clubgebouw hangt. Hierop komen heel wat Nederlands, Europees, Wereld en zelfs Olympisch kampioenen voor. Recent hebben we nog maar eens kunnen aantonen dat we ook nu nog bij de Nederlandse top horen door Nederlands kampioen te worden tij-

dens het Nederlands Kampioenschap Teamzeilen voor Verenigingen. En met ons lid Rutger van Schaardenburg hebben we ook nu weer een lid dat in aanmerking komt voor een nominatie om aan de Olympische spelen 2012 deel te nemen.

De vereniging heeft met regelmaat aansprekende wedstrijden georganiseerd en de jaarlijks terugkerende boterletterwedstrijden, voor alle internationale klassen, in het weekend voordat Sinterklaas valt is daar een goed voorbeeld van. Op de jaarlijkse wedstrijden voor Olympische klassen vanuit Medemblik, tegenwoordig Delta Lloyd Regatta genaamd, is de RZV al heel lang verantwoordelijk voor een wedstrijd baan. Daarnaast is het natuurlijk ook heel bijzonder dat we, op het mooiste plekje van Rotterdam, in een monumentaal pand, direct aan de Kralingse Plas gehuisvest zijn.

De vereniging heeft voor veel zeilers voor een goede basis gezorgd door middel van een jeugdzeilopleiding en daarop aansluitend zeilwedstrijdtrainingen en begeleiding naar de Combi wedstrijden in de regio Rotterdam.

Zeilen is vaak een sport waarbij de hele familie betrokken is en dat is dan ook terug te zien in ons ledenbestand: meerdere generaties uit één familie zijn lid. Met een ledenaantal van ongeveer 400 mogen we ons een middelgrote vereniging noemen. Zeilers



“Het zal zeker een succesvol en gezellig jubileumjaar worden”

zijn vooral mensen die naast het zeilen op zoek zijn naar gezelligheid en dat is altijd volop mogelijk geweest in het clubhuis.

Als voorzitter hoop ik mijn steentje te kunnen bijdragen om de vereniging op weg te helpen voor de volgende 100 jaar. Hierbij heb ik voor ogen dat we, met hulp van de vele vrijwilligers, in een goede samenwerking, nog vele activiteiten kunnen organiseren. Zorgen dat alle faciliteiten in goede staat zijn zonder achterstallig onderhoud en we een structureel goed georganiseerde jeugdzeilopleiding hebben, met gekwalificeerde instructeurs, die nog kan groeien. Zeilwedstrijdtrainingen verzorgen voor de jeugd door goed opgeleide trainers en coaching tijdens de wedstrijden en dit niet alleen voor de lokale wedstrijden maar ook voor de landelijke wedstrijden. Hiervoor zullen we ook zeker samenwerking moeten zoeken met andere verenigingen uit de regio. Het blijven organiseren van kwalitatief goede wedstrijden waarbij de woensdagavondwedstrijden nog verder kunnen uitgroeien als dé avondwedstrijden

waar je moet zijn in de regio. Naast alle zeilactiviteiten is het ook van belang dat we meer sociale evenementen voor onze leden gaan organiseren, waarvan de jaarlijks terugkerende grote-boten tocht er één is.

Om al deze activiteiten onder de aandacht van onze leden te brengen is een goede communicatie van essentieel belang, ik ga ervan uit dat de Zelflozer zijn langste tijd gehad heeft en dat hiervoor in de plaats een verbeterde website de functie van de Zelflozer gaat overnemen, aangevuld met periodieke elektronische nieuwsbrieven.

Het zal zeker een succesvol en gezellig jubileumjaar worden, hetgeen voor een nieuw elan in de vereniging gaat zorgen zodat de Rotterdamsche Zeilvereeniging klaar is voor de volgende 100 jaar.

Peter de Weerd
voorzitter



ROTTERDAMSCH ZEILVEREENIGING

HOE HET 100 JAAR GELEDEN BEGON

In publicaties bij het 40- en 50-jarig bestaan is uitvoerig stilgestaan bij het ontstaan van de vereniging. Ook in 1987 werd, in een speciale uitgave van de Zelflozer, stilgestaan bij de geschiedenis van de vereniging tot aan dat moment. In een boek dat over de viering van het 100-jarig bestaan gaat kan natuurlijk niet aan de geschiedenis voorbijgegaan worden. In dit hoofdstuk zullen wij globaal de highlights van de eerste 75 jaren van de vereniging belichten. TEKST: WIM VAN 'T HOOGERHUYS

Aan het begin van de 20ste eeuw begint de kleinwatersport (het zeilen op meren en plassen) in verenigingsverband te ontstaan. Dat is de reden dat een aantal zusterverenigingen in deze periode van de eeuw eveneens hun 100-jarig bestaan herdenken. Voorbeelden? KVV “De Kaag” in 2010, KWVL (Loosdrecht) in 2012, R&ZV Gouda in 2011 en zo zouden we nog een tijdje door kunnen gaan. In ieder geval ligt er in een haventje tegenover het terrein van de IJclub Kralingen, zeg maar tegenover de plek waar nu de ‘Citadel’ aan de Plaslaan staat, een aantal boten in een haventje, eigendom van de IJclub en de eigenaren waren daar lid van en kwamen allemaal uit Kralingen. Opvallend is dat veel leden in het onderwijs werkzaam waren of bij de (lokale) overheid. Het aantal boten neemt toe en men denkt dat het praktisch is een aparte watersportvereniging op te richten. Op 22 november 1912 wordt de

Rotterdamsche Zeilvereeniging opgericht. Het oprichtingsbestuur bestond uit de heren V.Hendriks als voorzitter, H.J.Haumersen als secretaris, P.Buijs als penningmeester en de commissarissen J.H.Grauenkamp en H.E.A.Weijgers. Na een aantal jaren wordt het haventje te klein en kan men een locatie huren waar meer boten terecht kunnen. Dat is de huidige locatie. Het is dan 2 juni 1918. Voor dat moment waren er al zeilwedstrijden georganiseerd, voor het eerst op 15 juni 1913. Er waren 35 deelnemers waarvan 12 RZV-ers. De vereniging groeit, er moeten meer ligplaatsen komen en er wordt een clubgebouw van 12x 6 meter gerealiseerd. In 1919 wordt de haven vergroot evenals het bijbehorende terrein. We varen in Twaalfvoetsjollen, Regenbogen, Scheldejollen, nog wat Tjottertjes en naderhand komen daar andere klassen bij zoals Sharpies en Olympiajollen en de kleine BM.. Er wordt teamgezeild in diverse klassen zowel tegen binnen-

landse als buitenlandse verenigingen. Ook ongelijke schepen varen zogenaamde handicapwedstrijden. In 1926 wordt het clubgebouw uitgebreid. Veel van de benodigde investeringen kwamen in die tijd uit obligatieleningen en vrijwillige bijdragen van leden. In 1931 is er een soort paleisrevolutie en treedt het voltallige bestuur af. De heer Olij volgt de voorgaande voorzitter op en H.F.van't Hoogerhuys wordt secretaris. Het begin voor laatstgenoemde van een 48-jarige bestuursperiode. De vereniging telt in deze periode van zeilsuccessen en bloei ca. 350 leden. In deze periode telt de vereniging veel vooraanstaande zeilers, waarvan er vele excelleren in de twaalfvoetsjoll. Een paar namen: Jacques Barzilay, Karl Obst, Daan en Rini Kagchelland, Gerrit Bohré, Piet Huibers, Jan en Joop van't Hoogerhuys en Jan Karreman. 1936 wordt een merkwaardig jaar voor de vereniging. Daan Kagchelland wint in Kiel, tijdens de Olym-

De vereniging in de 70-er jaren.

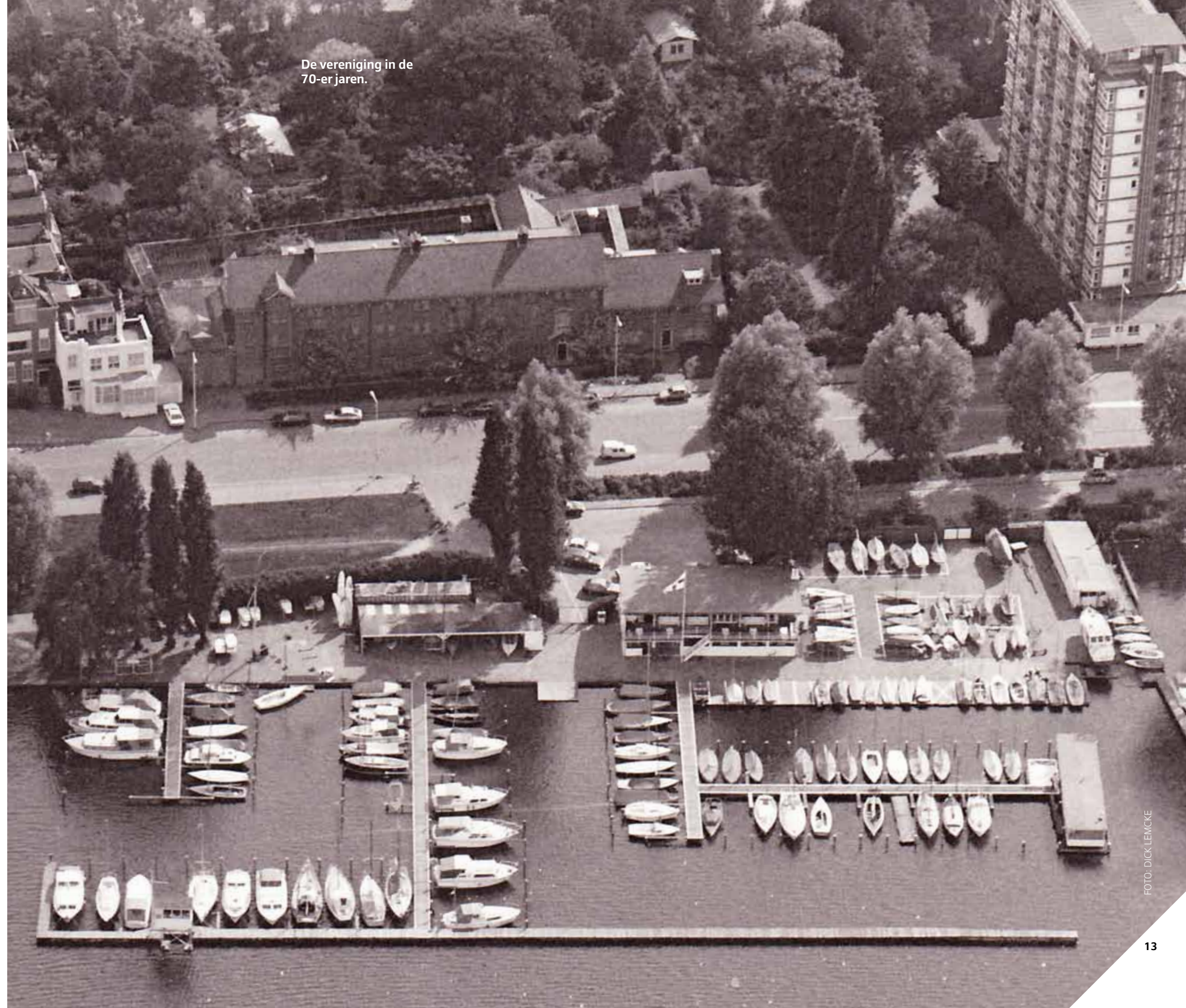


FOTO: DICK LEMCKE



Boven links en rechts:
Het clubgebouw kort
na de opening

Onder:
De vereniging in
de 60-er jaren



“Men moest een locatie huren waar meer boten terecht konden”

pische spelen een (unieke) gouden medaille in de Olympiajollenklasse en het clubgebouw brandt volledig af. In augustus van dat jaar treedt de heer G. van Dusseldorp aan als voorzitter. Hij zal aanblijven in die functie tot 1961. Die periode wordt omschreven als de Van Dusseldorp/ Van't Hoogerhuys periode. Na zijn aftreden neemt Van't Hoogerhuys het voorzitterschap over om daarna pas in 1980 opgevolgd te worden.

In 1937 kan de RZV het door Ir. W. van Tijen ontworpen, huidige clubgebouw in gebruik nemen. Hij was overbuurman van de RZV, hij woonde zelf in het eveneens door hem ontworpen flatgebouw aan de overkant.

In 1918 had de RZV zich al aangesloten bij de Koninklijke Verbonden Nederlandsche Watersportverenigingen (thans Watersportverbond) en ook binnen die organisatie bekleedt een aantal (bestuursleden) belangrijke functies. Niet voor niets heeft de RZV bij het Watersportverbond verenigingsnummer 14.

In 1940 breekt de tweede wereldoorlog uit en bezetten de Duitsers

ons pand en terrein. Boten worden geconfisqueerd , waarvan er sommige na de oorlog in Kiel worden teruggevonden. De vereniging kan gebruik maken van het gebouwtje van “De Maas” dat op de huidige Maaslocatie stond. Op een bepaald moment wordt de Kralingse Plas verboden gebied. De vereniging overleeft de oorlog nauwelijks en een zeer actief RZV lid, Charles Pietersen, wordt aan het eind van de oorlog gefusilleerd. In 1945 kunnen we onze eigendommen, die we in deplorabele staat terugkrijgen, weer in gebruik nemen.

Door heel veel zelfwerkzaamheid wordt de haven weer enigszins gerestaureerd, evenals het clubgebouw. Daan Kagchelland maakt in 1949 een plan voor een grotere haven. Het plan kost NLG. 10.000,- en dat kan, dankzij wederom vrijwillige bijdragen, gerealiseerd worden. In 1952 is de RZV er weer aardig bovenop en kan met een feestavond in gebouw Palace het 40-jarig bestaan gevierd worden. Het volgende decennium kabbelt de vereniging verder en zeilen we wedstrijden in Rotterdam en verder in het land met een goede vertegenwoordi-

ging in Valken, Twaalfvoetsjollen, naderhand steeds meer Vrijheidjes, Vauriens en begint de merkwaardige opkomst van de FD-klasse bij de RZV onder aanvoering van Jacques Barzilay, die al ver voor de oorlog beroemd was geworden in de Twaalfvoetsjollenklasse en de Olympiajollen, Met de komst van Optimisten en Lasers begint een nieuw model watersport waarbij de jeugd echt getraind gaat worden en ook internationaal gaat zeilen, hetgeen weer grote gevolgen heeft voor wedstrijden op de Kralingse Plas en andersom deelname door onze wedstrijdcomités aan internationale evenementen zowel in Nederland als daarbuiten. Het fenomeen Serge Kats wordt wereldkampioen in de Optimist en gaat later naar de Olympische Spelen. Margriet Matthijssse begint haar fenomenale carrière vanuit de jeugdopleiding van de RZV evenals Herbert Derksen, Martijn en Floris van Muyden. De gebroeders Kouwenhoven en Henk van Gent gaan naar de Olympische Spelen, evenals Henny Vegter. Ja, op die merkwaardige vierkante kilometer water, die tegenwoordig midden in Rotterdam ligt, kun je kennelijk heel goed leren zeilen. ■

DE RZV

JE ZAL ER MAAR MEE GEBOREN ZIJN

TEKST: WIM VAN 'T HOOGERHUYLS

Het is september 1942, een beetje onhandig moment in de geschiedenis gezien de oorlogssituatie, wanneer Hendrik Ferdinand van 't Hoogerhuys en Catharina Maria Koning hun tweede kind krijgen, dat ben ik dus. Mijn broer Herman was een jaar voor de oorlog geboren en mijn zus Nelleke is op of omstreeks Bevrijdingsdag verwekt (en zo kan ik er nog wel een paar opnemen). Mijn vader was toen al (ik geloof vanaf 1936, een jaar waarin er een soort van revolutie binnen de RZV moet hebben plaatsgevonden) secretaris van de vereniging. Ik ben geboren in het flatgebouw tegenover de vereniging dus je zat er van geboorte af aan bovenop. Waarom mijn broer en zus wat minder affiniteit met de watersport hebben meegekregen weet ik niet, maar in ieder geval schijnt het zo geweest te zijn dat, toen ik eenmaal kon lopen, ik door mijn moeder de Plaslaan werd overgeleid en ik mij (ik kon niet eens zwemmen) op de RZV vermaakte. Dat de moffen het clubgebouw verziekten, daarvan herinner ik mij niets, de voedseldropping, op de arm van mijn vader op het dak van het flatgebouw, de distributie van het "Zweedse" wittebrood via de onderin de flat gesitueerde kruidenier Jan Burghart, ▸



Het bestuur recipieert in 1937 bij het 25 jarig bestaan. De voorzitter wordt gefeliciteerd door de Voorzitter van de Koninklijke Roei- en Zeilvereeniging "De Maas", de heer B.E.Ruys.

“Postzegels voor drukwerk kostten 2 cent, voor de besparing brachten we de post zelf rond”

de Canadezen op hun Harleys en Indians, dat weet ik nog donders goed en ik was nog maar twee jaar. Het moet eind 1944 of begin 1945 geweest zijn dat mijn vader uit het raam keek en op de RZV iets zag dat zijn aandacht trok. Hij stormde het huis uit en kwam na enige tijd terug met een zaag in zijn hand. Hij had gezien dat (het was hongerwinter en aan alles was gebrek) een onverlaat op het punt stond steigerdelen te gaan afzagen om die thuis in de potkachel te gooien.

Toen wij, jaren geleden, de flat van mijn ouders (zij waren één keer van hun leven verhuisd van een tweekamerflat op de tweede etage, nr.134, naar een vierkamerflat op de eerste, nr.128) ontruimden, troffen wij die zaag nog steeds aan. In die tijd was Gregorius van Dusseldorp voorzitter van de RZV. Zijn portret hangt in de clubzaal. Van Dusseldorp was een beetje stotterende deftige man die een groot huis in de Prinses Julianalaan bewoonde, die eigenlijk bij “De Maas” hoorde, maar om onduidelijke redenen die iets met zijn maatschappelijke carrière te maken zouden hebben gehad, bij de RZV terecht gekomen was. In ieder geval had hij een geweldig gevoel voor humor en gaf hij statuur aan de RZV binnen de watersportwereld. Om enige reden bezat hij twee Pampussen waarvan er één, nadat we tot de conclusie waren gekomen dat ons gezin niet echt meer in een Twaalfvoetsjol paste, door mijn vader werd over genomen, de 120. Mijn vader had dus eerder een jol, de 269. Dat was niet de eerste, nee het was de vijfde, de Nelly V (waarbij de V het Romeinse teken voor vijf representeert). Mijn

vader had drie broers, die woonden in die tijd in Indië (tegenwoordig Indonesië) en Japan. Alle drie waren het ook zeilers en de eerste jol hadden zij van hun moeder gekregen en zo waren zij bij de RZV terechtgekomen.

Mijn vader was dus secretaris van de vereniging. Dat bracht heel wat met zich mee, want de secretaris was tevens de sleutelfiguur bij het organiseren van wedstrijden. We hadden toen aan aantal wedstrijden per jaar, waarvan de belangrijkste de zogenaamde nationale wedstrijden in augustus waren. Die wedstrijden zaten altijd een weekend na de Kralingse Zeilweek, georganiseerd door de KZC, WSVR en VZOD, tenzij er onmin was binnen die club. Weet u dat er ooit drie starttorens waren, de onze, één bij WSVR en één bij de KZC? Naast het secretariaat van de RZV had mijn vader nog enige tientallen bestuursfuncties in het Rotterdamse, op diverse maatschappelijke gebieden. Dit leidde aan het eind van zijn bestuurlijke carrière tot een Koninklijke onderscheiding en ook nog één of andere penning van de gemeente Rotterdam. Het was dus een drukte van belang bij ons thuis en soms moest er ondersteund worden om de zaken van de RZV goed te doen verlopen. Er moesten convocaties voor ledenvergaderingen verstuurd worden, de lidmaatschapskaarten moesten naar de leden, uitnodigingen voor de zeilwedstrijden moesten de deur uit, de nationale wedstrijden moesten meer deelnemers krijgen dan de Kralingse Zeilweek, wat meestal lukte. Het maximum was, ik geloof in 1952, 250 deelne-

mers). Er was werk aan de winkel en daar werden wij voor ingeschakeld. Het was net oorlog geweest en ook de vereniging had maar weinig geld. Naast een adressenbestand van de leden dat op metalen plaatjes stond die in een Gestetner adresseermachine werden gestopt en middels een vernuftig, met de hand aangedreven, mechanisme over een inktrol en het te bedrukken papier werden geleid, was er altijd nog een aantal adressen dat met de hand geschreven werd, daar hielpen wij bij. De vereniging was arm en postzegels voor drukwerk kostten twee cent dus daar viel te besparen als je de post zelf ging rondbrengen. Aangezien vrijwel alle leden in Kralingen woonden deden wij zelf de meeste postbezorging.

Tijdens het zeilseizoen kreeg mijn vader van alle belangrijke wedstrijden de programma's waarin toen de deelnemerslijsten per klasse stonden vermeld. Anders dan nu was er een strikte sluitingsdatum van inschrijven (na de sluitingsdatum worden geen inschrijvingen meer geaccepteerd ook niet tegen dubbel inschrijfgeld) en dus kon een organisatie de volledige deelnemerslijsten in een al dan niet fraai programmaboekje publiceren. Die programmaboekjes werden gelezen en in het Jaarboekje van de (toen nog) Koninklijke Verbonden Nederlandse Watersportverenigingen, waarin per klasse de boten die een meetbrief hadden op zeilnummervolgorde vermeld stonden met de NAW gegevens van de eigenaar werd afgevinkt welke boten aan de belangrijkste evenementen hadden deelgenomen. Voor ons waren dat de Hillegersbergse Zeilweek, Westeinder, Braassem, Kaag en Loosdrecht. Ergens in juni arriveerden bij ons thuis de uitnodigingen voor de nationale wedstrijden (die andere wedstrijden waren veel kleiner en meestal op twaalfvoetsjollen en pampussen gericht dus dat was veel minder werk). Daar ging de handschrijfmachine aan de gang. Ik herinner me dat jaarlijks ook een uitnodiging geschreven werd (dat moest van het systeem) aan H.H.K.K.H.H. Beatrix en

Irene van Oranje Nassau, want die hadden een rode valk, genaamd Red Devil jr, en deden op Loosdrecht, waar die boot toen lag, wel eens aan een wedstrijd mee; natuurlijk kwamen ze nooit naar Rotterdam. Vervolgens kwamen de inschrijvingen bij ons binnen en werd de organisatie van de wedstrijden opgezet wat weer leidde tot gedrukte programma's die ook weer met de hand geadresseerd moesten worden en verzonden. Aardig in dit kader is om te vermelden dat bij die grote wedstrijden eerst de indelingscommissie eraan te pas moest komen om te bepalen of iemand wel of niet in de A of B mocht starten. Die commissie volgde de resultaten van deelnemers door het jaar heen met de bedoeling eerlijke wedstrijden te houden. Overigens moest je je in die tijd ook kwalificeren om aan om aan een Nationaal Kampioenschap te mogen deelnemen en dat was helemaal niet zo'n gek idee. Die RZV bracht dus heel wat teweeg bij ons thuis. Toen ik een jaar of dertien was zette ik zelf die wedstrijden in elkaar, want mijn vader had, zoals gezegd, nog een paar andere besturen.

Toen Van Dusseldorp aftrad als voorzitter volgde mijn vader hem op, dat was in de zestiger jaren. Nog krachtiger dan daarvoor drukte hij zijn beleidsstempel op de vereniging, zowel binnen de vereniging als op gemeentelijk (sport en recreatie) en landelijk (het watersportverbond) niveau. Sommigen vonden hem een enfant terrible, anderen spreken (nu nog steeds) met heel veel waardering over hem, over zijn visie en zijn inzet voor de RZV en de zeilwedstrijdsport. Er is een periode geweest dat hij voorzitter van de RZV was en ik secretaris. Omdat wij, sommigen weten dat nog wel, soortgelijke karakters hebben, wilde dat in het openbaar nog wel botsen, het was niet helemaal de goede oplossing dus, hij was dan ook uit nood geboren omdat een secretaris er tussentijds de brui aan gegeven had en ik ervoor was opgeleid. Zo'n dertig jaar van mijn leven heb ik binnen de RZV doorgebracht en dat deden velen met mij. Een aantal reken



Het bestuur bestaat in 1937 uit:
Zittend v.l.n.r.: H.F. van't Hoogerhuys (secretaris), G. van Dusseldorp (voorzitter), L.H.Jansen (penningmeester).
Staan v.l.n.r.: D.M.J.Kagchelland, J.P.Dekker, D. van Brummelen en P. Burgerhout (commissarissen).

“In de jaren zeventig was het tijd voor verjonging”

ik nog steeds tot mijn beste vrienden en vriendinnen. In de laat zeventiger jaren vonden wij allemaal dat het tijd voor verjonging en vernieuwing was. Er bestond toen nog geen maximale bestuursperiode en dus zijn we, een paar leeftijdsgenoten van mij en ik, via mijn moeder de boodschap gaan overbrengen dat het goed zou zijn als een jonger persoon de voorzittershamer zou overnemen. Dat kostte heel veel overredingskracht maar uiteindelijk zag hij in dat wij gelijk hadden. Niet om zijn inzet en ideeën, nee daar ging het niet om, maar veranderende tijden brengen andere eisen met zich. Die opvolger werd Kees in 't Veld. Op 8 december 1979 vond een afscheidsreceptie plaats waarop heel watersport Nederland hem kwam bedanken voor wat hij voor de RZV en de watersport gedurende een ongelooflijk lange tijd had gedaan.

Tijdens de “onderhandelingen” die geleid hebben tot zijn terugtreden had hij nog wel weten te bedingen dat hij (de statuten en reglementen van de vereniging zeggen daar niets over) de persoonlijke titel van erevoorzitter mocht voeren. Ik weet heel zeker dat de RZV zonder hem nooit de status zou hebben bereikt waarin hij de vereniging toen achterliet. In 2012 ben ikzelf zestig jaar lid van de vereniging (officieus al langer, maar dat is een ander verhaal) en treed ik, na twaalf jaren, dit omdat dat statutair zo geregeld is, af als wedstrijdcommissaris van “De Kaag”. Dat kan dus allemaal gebeuren wanneer je als RZV-er geboren bent en zo, door je vader, opgeleid bent. ■

SKÛTSJES



SKÛTSJESILEN OP DE KRALINGSE PLAS



In 1972, de RZV bestond toen 60 jaar, had ik samen met een paar anderen een evenement voor 45 twaalfvoetsjollen en 10 Regenbogen (voor die tijd een groot aantal) georganiseerd. Er waren gewone wedstrijden, avondwedstrijden, teamwedstrijden, veteranenwedstrijden, kortom, het weekend was een daverend succes. Aan het eind sprak ik met Hein de Goederen en in onze overmoed riepen we “Bij een volgend jubileum halen we skûtsjes naar Kralingen!” Van dat evenement bestaat nog een videoband (helaas is het geluid daarvan zoekgeraakt) waarop te zien is dat we toen ook luchtopnamen hebben gemaakt. Wat heet overmoed? TEKST: WIM VAN 'T HOOGERHUY



Toen ik uit Rotterdam verhuisde moest ik – zo waren de regels- mijn functie van secretaris van de vereniging opgeven, wel bleef ik nog een tijd voor het clubblad, waarvan ik de naam zelf verzonnen had, stukjes schrijven, maar het dagelijks contact werd toch minder. Het werd 1987, het jaar van het 75-jarig bestaan en door omstandigheden had ik weer meer tijd en gelegenheid om me voor de RZV te interesseren. Kees in't Veld was inmiddels mijn vader als voorzitter opgevolgd en Hein was nog steeds zeer actief. Wat schetst mijn verbazing? De

mannen bleken het overmoedige idee uit 1972 geconcretiseerd te hebben: er zouden ergens in de zomer toen skûtsjes, weliswaar niet de SKS, maar van de IFKS naar de Kralingse Plas komen. Dat kostte wel geld, maar daarvoor waren sponsors gevonden. Dat wilde ik niet missen, dus met mijn boot van de Kaag naar Rotterdam om het hele festijn mee te gaan maken. Er was al een organisatie-comité en een wedstrijdcomité, maar er was voor mij gelukkig ook een taak, namelijk het begeleiden van sponsors die zich met medewerkers en/of relaties zouden inschepen. Een pagina-

grote advertentie op de achterzijde van het AD (ook gesponsord) vroeg nog extra aandacht voor het eerste en enige skûtsjesevenement ooit op de plas onder de kop “Pas op! De Friezen komen”. Dat zou later in het Noorden nog tot beroering leiden. Er werd een cateringpaviljoen op het terrein gebouwd het jollenvlot werd een terras. De RZV was klaar voor het hoogtepunt van de viering van het 75 jarig bestaan! Het was de hele week niet bepaald fraai weer geweest totdat op zondag 28 juni de eerste skûtsjes, die via de parksluizen Rotterdam binnen waren gevaren de plas opkwamen en hun

Sponsors varen met hun relaties en gasten.



Boven:
Catering voor sponsors en hun genodigden.

Rechterpagina:
De Twee gebroeders van Jan de Boer uit Akkrum kiest het Kralingse sop. Han de Goederen is aangemonsterd als lichtmatroos.

masten omhoog zetten. Toen brak de zon door en dat zou vrijwel de hele week zo blijven. Er was zorgvuldig rekening gehouden met de maximale afmeting van de sluis bij het bepalen welke boten van de IFKS vloot geschikt waren voor de plas en toch bleek de Oude Zeug te breed. Hein de goederen ritselde bij zijn werkgever, de RET, snijbranders en een lasapparaat om de zwaarden en klampen te demonteren voor de sluis en in de haven van de vereniging alles weer terugplaatsen. Later in de week zou dezelfde apparatuur nog van pas komen bij het herstellen van een deuk die één van de

boten had opgelopen tijdens een aanvaring. Direct na aankomst van eerste boten werden de zeilen gehesen en mochten ook RZV-ers inschepen. Op maandag arriveerden de laatste boten en daar lagen ze dan: Lutgerdina Smeltekop, Oeral Thús, Twee gebroeders, Jonge Jasper, Eelkje I, Eelkje II, Ut'e Strijd, Oude Zeug, Hoop op Welvaart, De Eenvoud. Allemaal originele skûtsjes. Op maandag waren honderden (meestal oudere) lezers van het AD te gast tijdens het varen. En 's avonds? De hele week verbroedering tussen Rotterdamse watersporters en Friezen. Op het balkon en de

roefjes van de boten. Op dinsdag en woensdag maken sponsors gebruik van de boten, maar ook RZV-ers zijn meer dan welkom. Het gezamenlijk ontbijt begint gewoon te worden. De donderdag wederom bedrijven en Kees in't Veld laat de schoolklassen van zijn kinderen meevaren. Op die dag viel de enige bui van de hele week. Donderdag, eind van de middag en avond is de hele vloot en cateringcapaciteit gereserveerd door één van de sponsors. Er zijn wedstrijdzeilers uitgenodigd om de boten te sturen en de eerste wedstrijd wordt gevaren, het is dan dat de gigantische deuk,

*“Pas op!
De Friezen
komen”*



*“De horeca draaide
bijkans overuren in de pauze”*



waarover eerder geschreven werd, werd gevaren. Vrijdag is de laatste bedrijvendag. De zaterdag is gereserveerd voor de Prominenten. We zien Luc Lutz, Erica Terpstra, Ir. Sipkema (baas van de Elfstedentocht, de toenmalige voorzitter van de deelgemeente, Mickey Teenstra. Bemanningen worden speciaal geselecteerd, ook uit RZV kringen. Vanwege de windrichting veroorzaakte de barbecue slecht zicht over de Kralingse Plaslaan. Luc Lutz hield na de prijsuitreiking natuurlijk een speech en met heel veel pijn en moeite lukte het om een uur of half twee in de nacht de bar te sluiten. Zondag

moest immers de echte IFKS wedstrijd gevaren worden. Er hing die dag een ander soort spanning. Er moest gezorgd worden dat de boten veilig konden wedstrijdivaren dus moest er op het water doorlopend “geruimd” worden. De ochtendwedstrijd (het was prachtig zeilweer met zon en een lopend windje) werd bij de laatste boei gewonnen door Lutgerdina Smeltekop (Niek Hoek) op korte afstand gevolgd door broer André en Kees Koornstra. De horeca draaide bijkans overuren in de pauze. Om half drie ging de beslissende wedstrijd van start. De Twee gebroeders van Jan de Boer

lag van meet af aan aan de kop en finishte, onder begeleiding van een blaasband op die positie gevolgd door Niek Hoek. Niek Hoek pakte dus de eindoverwinning wat bevestigd werd tijdens de feestelijke prijsuitreiking, die gehouden werd door loco-burgemeester Nel van der Pol. Er werden fraaie woorden over en weer gesproken er werden afspraken voor naderhand gemaakt, het was een daverende feestweek geweest. In de avond vertrokken onze Friese vrienden weer richting Parksluizen, het was ineens heel stil op de vereniging. ■



BOTERLETTER WEDSTRIJDEN

HOE ZAT HET OOK ALWEER?

Een vaste plaats op de wedstrijdkalender: het laatste volledige weekend voorafgaand aan Sinterklaas. Een stabiel aantal inschrijvers: rond de 250 boten, allen behorend tot de categorie Internationale Open Eenheidsklassen. En tegenwoordig voor iedere deelnemend bemanningslid een echte Boterletter. Maar wie weet nog hoe het ooit begon? TEKST: WIM VAN 'T HOOGERHUY

De deelname is zo groot dat het clubterrein te klein was om af te tuigen, dit gebeurt op de strook groen van de Kralingse Plaslaan.



Voorzitter Kees in 't Veld deelt de prijzen uit in een overvolle clubzaal, 1992.



Linksonder:
De bedenker van dit
evenement: Jacques
Barzilay.

Rechtsonder:
Boterletters, boterletters
en boterletters...

Ergens in 1956 verscheen op de RZV de allereerste FD: de H15 genaamd ‘Striem’. Die boot was eigendom van oud-twaalfvoetsjollenzeiler Jac van Ham. Kennelijk beviel de boot niet goed: na een aantal jaren ging hij over in de handen van oud-vrijheidzeiler Gerard Alers. Een andere oudtwaalfvoetsjollenzeiler, de toen al niet meer zo heel jeugdige Jacq Barzilay, hield zich in die tijd voornamelijk bezig met kaarten (dat gebeurde in die tijd dagelijks binnen de RZV) en vissen. Jacq (ook wel Ome Sjaak genoemd) had twee zoons: Jacques en Jan. Zij voetballen en tennisten. Jan kon ongelooflijk goed tafeltennissen (dat deden we ook bij de

RZV). Watersport was niet hun ‘ding’. Daar moest verandering in komen, vond pa. Dus kocht Jacq een FD, de H77 die tot ‘Old Jack’ werd gedoopt. Die naam stond in sierlijke letters op de romp te lezen. Of de zoons ooit aan boord zijn geweest, weet ik niet meer zo goed. In ieder geval ging de oude man zelf sturen in die boot. Hij voer met wisselende bemanningen. De FD-vloot dijde uit. Ad Mook kocht een Italiaanse Alpa, Cees van Asselberg bouwde er zelf een, Koos Visser schafte een FD aan en natuurlijk was daar Gerard Alers met zijn eigen exemplaar. Trainen gebeurde in de winter op de zondagen. In 1965 viel 5 december op een zondag. Ome Sjaak verzoon dat

“Ome Sjaak verzoon dat de prijzen
boterletters dienden te zijn”

er die dag wedstrijd gevaren werd en dat de prijzen boterletters dienden te zijn. En zo is het begonnen. Toen nog met slechts een paar FD’s. Een paar jaar later kwam de wintertraining voor de Olympische selectie van het Watersportverbond naar de Kralingse Plas en deden coryfeeën als Ben Verhagen en Fred Imhoff ook mee. Cees van Muyden

en Bob van der Starre voeren zich ook de selectie in en Koos de Reus had de mooiste FD van allemaal. Onder wedstrijdcommissaris Hein de Goederen groeiden de Boterletterwedstrijden uit tot het evenement wat het nu, na al die jaren, nog steeds is: tweehonderdvijftig wedstrijdboten op een vierkante kilometer water. ■

Een impressie van de
Boterletterwedstrijden
van 2009.





WEDSTRIJD ORGANISATIE BUITEN DE RZV

Windsurfer Teamracing Worlds, Sardinië 1980. Bij de Long distance is een 'boeienronning' op het strand geformeerd en moet lopend het zeilnummer worden geroepen om genoteerd te worden. *V.l.n.r.:* Patricia Grollé, Wilma Steverink, Ingrid Jongejan, Erik Rooze.



INTERNATIONALE WEDSTRIJDORGANISATIE

De RZV heeft van 1978 tot en met 1983 op diverse plaatsen in de wereld wedstrijden georganiseerd voor Windsurfer, Mistral en Sunfish. Bij het Teamzeilen in Sardinië en de reguliere Wereldkampioenschappen Windsurfer in Griekenland en Sardinië, deden ze dat met volledige RZV-comités. Soms gingen alleen de wedstrijdleiders, zoals naar de Bahamas en Barbados en een wedstrijdleider met klein comité vloog naar Thailand in 1981. Ergens in de wereld zeilwedstrijden organiseren was hoogst ongebruikelijk voor de RZV of enige andere Nederlandse zeilvereniging. TEKST: WILMA STEVERINK

Teamzeilen werd de sleutel tot deze nieuwe activiteiten. Met Ingrid Jongejan als bemanning ging Henk van Gent in 1975 naar Torquay, aan de Zuid-Engelse kust. Het was daar bladstil; er kon geen wedstrijd worden gezeild. Eric Twiname was daar ook en hij kwam met het voorstel om te gaan teamracen. Nog datzelfde jaar, in december 1975, gingen de Nederlanders terug naar Engeland om teamracing wedstrijden te zeilen op het Queen Mary Reservoir in Londen, een Engeland-Holland wedstrijd. Het Nederlandse team werd ingemaakt met 18-4, maar het was verschrikkelijk leuk. Koud, harde wind, veel lol.

Op 10 en 11 april 1976 kwamen de Engelsen naar de RZV voor het teamzeilen op de Kralingse Plas. Emile Pels, Casper Rondeltap en Henk van Gent veroverden de beker, een mooie revanche! De basis van alles is de Kralingse Plas met zijn draaiwinden. Het is listig water. Een goede basis voor een wedstrijdzeiler, maar ook voor de wedstrijdorganisatie.

Windsurfer en Sardinië

In Amsterdam had Freek ten Herkel, vertegenwoordiger van de Europese producent van de Windsurferklasse, in september 1977 net een succesvol Wereldkampioenschap Windsurfer in Sardinië achter

de rug. Een groot en zeer geslaagd evenement dat ondermeer was gesponsord door de Azienda Autonoma Soggiorno e Turismo Arzachena op Sardinië. De voorzitter was Nello Passella. Zijn directeur, Alberto Biagotti, was helemaal enthousiast. Hij had nog wat geld over. De streek moest gepromoot worden als vakantiebestemming. Hij liet ten Herkel weten dat hij graag nog zo'n evenement wilde hebben op Sardinië. "Kun je iets bedenken?"

In zijn studententijd had Freek deelgenomen aan teamzeilen in Engeland, en in Loosdrecht deden ze dat in de winter met Vauriens op een klein baantje. Met drie mensen per team heb je met weinig mensen al veel effect. Dat vond de Azienda leuk en Freek kreeg de opdracht zo'n evenement in 1978 te organiseren. Ten Herkel merkte nog op: "We hebben wel veel mensen nodig in de organisatie." "Dat was geen probleem" zei Biagotti "Ik stuur wel een vliegtuig". Freek vervolgt "Ik werd door Loosdrecht getipt de RZV te benaderen. De RZV had ervaring met het organiseren van teamzeilwedstrijden op de Kralingse Plas." Het verzoek landde bij de twee zeilcommissarissen Hein de Goederen en Henk van Gent. Eind 1977, begin 1978, nam Ten Herkel contact op met Henk van Gent: "Jullie hebben zo leuk het teamzeilen georganiseerd, zou je dat willen doen voor de Windsurfer?" Bij Henk van Gent had ik het gevoel

een manager te hebben die het goed zou aanpakken. Henk van Gent was de absolute leider. Er stonden twee banen gepland in Sardinië en ik had twee teams nodig voor het hele wedstrijdgebeuren.

Teamzeilen op Italiaans/Amerikaans Vaarwater

Henk van Gent ontving van Freek ten Herkel een ticket naar Sardinië, met een overstap in Milaan. In februari (sneeuw alles vertraagd), komt het vliegtuig veel te laat op Milaan aan. Henk klampt de stewardess aan en benadrukt dat hij de aansluiting naar Sardinië moet hebben, "Ik moet een belangrijk zeilevenement gaan organiseren". Hij zag het Alisardatoestel staan, en zegt tegen die stewardess "ik moet eruit.., ik moet dat toestel halen. Tijdens het taxiën heeft de piloot het Alitaliavliegtuig stopgezet en actie ondernomen. De piloot bestelde een auto en ik werd met die auto afgehaald op de landingsbaan. Alisarda moest op mij wachten terwijl ik per auto eerst naar de douane werd gereden en daarna bij het toestel van Alisarda werd afgeleverd. Bagage kwam later. Ongelooflijk."

"Toen ik in Sardinië op Olbia landde stond Alberto Biagotti me op te wachten en we vertrokken richting Arzachena, naar een soort kerker waar bovenin door een klein raampje de lentelucht naar binnen kwam. Het bleek een oud fort in Cala Bitu. Met Alberto

Boven v.l.n.r.

Groep A bij de start Windsurfer Worlds Sardinië 1982.

Op het startschip, met Hein de Goederen. Windsurfer Worlds 1982.

Freek ten Herkel in overleg met Han de Goederen.

Als je als surfer buiten de baan voer had je kans op een Amerikaanse onderzeer te stuiten, behorende bij de zevende vloot (één keer bijna gebeurd!).

**Boven v.l.n.r.**

Han de Goederen houdt een skippersmeeting op het strand. In het midden, (blonde jongen met blauwe tas) Mike Waltz, een van de betere Amerikaanse surfers uit die periode. Baia Sardinië Windsurfer Team Racing Worlds, 8 - 16 mei 1981.

Golfo di Arzachena, Windsurfer Team Racing Worlds, Cala Bità, Sardinië 1982.

Overleg van de wedstrijd-leiders tijdens de Windsurfer Worlds op het strand van Freeport, Bahama's.

Groep C op de Hollandse baan, baanleider Han de Goederen, Windsurfer Worlds Team Racing 1982 Cala Bità, Golfo di Arzachena, Sardinië.

heb ik alles in kaart gebracht wat we zouden kunnen doen. We moesten ons melden bij de Amerikanen die een marinebasis hadden in het Noorden van Sardinië. Daar op Santo Stefano van de La Maddalena archipel was de USS Emory S.-land, onderdeel van de 7e vloot gestationeerd.

We hadden toestemming van de Amerikanen nodig, want het geplande wedstrijdgebied lag precies naast de route van de Amerikaanse marineschepen. In 1972 had de toenmalige regering van Giulio Andreotti aan de Verenigde Staten van Amerika het recht verleend om een Italiaanse marinebasis te gebruiken. De officieren van de Amerikaanse vloot waren zeer hulpvaardig, zo ook de Italiaanse Marine en de Guardia de Finanza. Alle autoriteiten vonden het een erezaak mee te werken aan het eerste Wereldkampioenschap Windsurfer Teamzeilen. Meer dan een strand, een aantal hotels en de medewerking van de autoriteiten was er niet in Cala Bità. Alle voorzieningen moesten daar naartoe worden gebracht. Het eerste jaar kregen we marineschepen als startschepen. In de jaren daaropvolgend werden Italiaanse visserboten met een lokale schipper gehuurd als comitéschip. Nijverdal ten Cate, Europees producent van de Windsurfer, stuurde een vrachtwagen met surfplanken, zeilen, masten, vlaggen, boeien, luchtpompen, schrijfmachines, kantoorartikelen en alles wat een organisatie allemaal nodig heeft. De Azienda

zorgde voor boeienboten, een monteur om euvels te verhelpen, walkie talkies, batterijen, ankers etc. Toen het WK Windsurfer Teamzeilen in mei 1978 van start ging, gaf Eric Twiname voor alle internationale teams een uitstekend college teamzeilen, en hij heeft alle puntencombinaties uitgelegd.

Eric Twiname (1942-1980) was wereldwijd dé autoriteit op het gebied van het teamzeilen, een heel bijzonder mens, wedstrijdzeiler, ingenieur, kunstenaar, musicus, inspirator en schrijver van onder meer The Rules Book. Met 20 teams uit negen landen was het aantal deelnemers overzichtelijk. De surfers vonden de teamwedstrijden een uitdaging. Maar voor de RZV was het ook heel bijzonder om ver van huis, op onbekend water en met beperkte middelen, een goed functionerend Teamzeilkampioenschap te organiseren.

Comités

Voor het organiseren van wedstrijden beschikte de RZV in die periode over een grote groep vrijwilligers. Reis en verblijf werd door de Sardijnen aangeboden. In 1978 bestond het comité uit 17 man, waaronder Henk van Gent, Hein de Goederen, André Caron, Jan Lavèn, Margriet Pannevis, Ulco Sytema, André Schoenmaker, Ingrid Jongejan, aangevuld met enige lieden uit Reeuwijk.

“De RZV was heel betrouwbaar en kundig”

In mei 1979 vloog de RZV opnieuw naar Sardinië. Hein en Han de Goederen hadden nu de leiding. In 1979 en de jaren daaropvolgend zijn nog veel meer RZV-ers eerst naar Griekenland en opnieuw naar Sardinië gevlogen, zoals Kees en Pieterneel v.d. Ree, Krijn van Dijk, Hans de Waard, Ans en Bob van der Starre, Kees Barnhard, Astrid Eppink, Hein Daniëls, en Ulco Sytema.

Freek ten Herkel concludeert terugkijkend: “De RZV, was heel betrouwbaar en kundig. Ze wisten waar ze het over hadden. Iedereen was vrolijk en had er plezier in. Henk was het eerste jaar de baas van de tent. Hein de Goederen, Han de Goederen namen het later over en zij en Margriet Pannevis, waren competente baanleiders. Echt Rotterdams: aanpakken en niet ingewikkeld doen. Wij (Nijverdal ten Cate) waren de producent van de Windsurfer. Wij wilden zeker zijn van de kwaliteit van het wedstrijdgebeuren. En zo'n team brengt ook de stemming. Met het teamzeilen begonnen we iets heel nieuws voor de surfplanken, het was een uitdaging.” Han had de rust en het relativiseringsvermogen, was een denker. Hein zag vanuit zijn ooghoek een

probleem en nam onmiddellijk maatregelen. Hein had de flair, was een klasse apart, snelle ziener, snelle doener, goede zeiler. Hein de Goederen bleek een multitasker, een goed wedstrijdleider, hij kon alles en ‘zag’ alles.

Porto Hydra, Griekenland

Het reguliere Wereldkampioenschap Windsurfer in 1979 Porto Hydra was zwaar. En zeer groot evenement met 370 deelnemers uit 31 landen met zware persoonlijke bewaking van de deelnemende Israëliërs. Voor het WK 1979 vlogen Ten Herkel en Van Gent dat voorjaar naar Athene om te overleggen met de Nationale Griekse Zeilbond. In die zuidelijke landen is het gebruikelijk dat bij dergelijke evenementen de wedstrijdleider persoonlijk aansprakelijk wordt gesteld. Daarom is het van belang om de wedstrijd bepalingen goed door te nemen met de lokale autoriteiten en daar afspraken over te maken, zodat je later niet voor verrassingen komt te staan, (bijvoorbeeld niet starten boven een bepaalde windkracht). Na Athene bezochten ze Porto Hydra en het daar tegenover liggende eiland Hydra waar de Long Distance zou finishen. De beoogd wedstrijdleider werd



“Iedereen die mee is geweest vond het geweldig”

Boven v.l.n.r.

Windsurfer Worlds Sardinië 1982, Cala Bità.

Kijken naar de slalomfinale, WK Windsurfer, Bahama's 1980.

een beetje pips: een Long Distance op de Middellandse Zee, 370 deelnemers tegelijk op een Windsurferboard die in de gaten moesten worden gehouden, voorwaar geen sinecure. Ze waren op de terugweg van het eiland Hydra naar het vaste land en zien plots een ferry, een soort landingsvoertuig. Henk attendeerde Freek op de ferry en zei hem dat als bij de Long Distance dat schip als bezemwagen zou kunnen functioneren, dan wilde hij het wel doen. Daar had Freek wel oren naar. Het was binnen de kortste keren geregeld.

Dat Wereldkampioenschap in Porto Hydra was een groots evenement. Was heel bijzonder. De RZV is er met een royale ploeg naar toe gevlogen. Aangekomen in Porto Hydra bleek dat een aantal Rotterdammers terug naar Athene moest om comitéboten op te halen en die naar Porto Hydra te varen. Erik Rooze, een Nederlander die in Griekenland een zeilschool had en die de plaatselijke situatie beter kende, was een fantastische hulp; hij ging mee terug naar Athene en loodste iedereen over het water naar Porto Hydra. De RZV bemande daar drie banen, dus ook drie wedstrijdleiders met bijbehorende comités. Freek ten

Herkel merkt op “De RZV heeft een geweldige prestatie geleverd door ook op deze vreemde locatie een fantastisch evenement te creëren, dat aanvankelijk geplaagd werd door vreselijk slecht weer.” Het was voor Freek en Henk het laatste gezamenlijke evenement voor de Windsurferklasse. Terugkijkend zegt Henk: “van de samenwerking met Freek heb ik zoveel geleerd, zijn rust, zijn inzicht, zijn relativeringsvermogen. Ik was gewend nogal primair te reageren”.

Zo waren we bij de havenmeester buiten bij de baai op Hydra om het kanon af te schieten bij aankomst van de Long Distance. Freek overzag de baai, en kreeg een idee. Hij ging alle kroegen af, en deed de horeca ondernemers het voorstel om op de Long Distancedag de stoelen buiten te zetten om er één groot feest van te maken. En zo gebeurde het. Freek had een bepaald flair: keuze, plaats, en hoe het werd geregeld. Iedereen van de RZV die mee is geweest vond het geweldig”, besluit Henk van Gent. De RZV ging nog een aantal jaren door met het organiseren van wedstrijden in het buitenland. In een apart kader staat het allemaal op een rijtje ■

RZV INTERNATIONALE WEDSTRIJDORGANISATIE VOOR WINDSURFERS

World Championship Windsurfer Teamsailing

mei 1978 ■ Cala Bità, Arzachena, Sardinië ■ Henk van Gent, wedstrijdleider

World Championship Windsurfer Teamsailing

5-12 mei 1979 ■ Baja Sardinia Arzachena, Sardinië ■ Han de Goederen, wedstrijdleider

World Championship Windsurfer Porto Hydra

22 oktober - 1 november 1979 ■ Porto Hydra, Griekenland ■ 370 deelnemers uit 31 landen

World Championship Windsurfer Teamsailing

16 - 23 mei 1980 ■ Baja Sardinia, Arzachena, Sardinia ■ Han en Hein de Goederen, Margriet Pannevis

World Championship Windsurfer

25 oktober - 5 november 1980 ■ Lucaya, Freeport, Bahamas ■ 478 deelnemers uit 41 landen ■ Margriet Pannevis, Han en Hein de Goederen

World Championship Windsurfer Teamsailing

8 - 16 mei 1981 ■ Baia Sardinia, Arzachena, Sardinië ■ Han de Goederen, wedstrijdleider,

World Championship Sunfish

Mei 1981 ■ Baia Sardinia, Arzachena, Sardinië ■ Han de Goederen, wedstrijdleider,

World Championship Mistral

November 1981 ■ Patthaya, Thailand ■ Hein de Goederen, wedstrijdleider

World Championship Windsurfer

14 - 24 september 1982 ■ Baia Sardinia, Sardinië, Italië ■ Han de Goederen, wedstrijdleider ■ Astrid Eppink, secretary to the jury

World Championship Windsurfer Teamsailing

16-21 mei 1983 ■ Torbole sul Garda, Italië ■ 15 teams uit 10 landen ■ Han de Goederen, wedstrijdleider

World Championship Mistral Barbados

December 1983 ■ Han de Goederen wedstrijdleider ■ Astrid Eppink secretary to the jury

N.B

Wereldkampioenschap in de klasse Windsurfer en Mistral bestaat uit:

- Wedstrijden in 4 gewichtsklassen voor de heren
- Wedstrijden in 1 gewichtsklassen voor de dames
- Iedere klasse telde gemiddeld 7 races

Daarnaast:

- Wedstrijden slalom
- Freestyle wedstrijden
- Long Distance Race



SPA REGATTA RIEP OM DE RZV

De weg van de RZV naar een eigen baan op de Spa Regatta (tegenwoordig Delta Lloyd Regatta) heeft twee hoofdrolspelers die géén lid waren of zijn van de RZV. TEKST: WILMA STEVERINK

In de Volkskrant stond een interview met Frank van den Wall Bake, sportmarketeer. Dat artikel werd gelezen door Rob Wurzer, directeur Spa Nederland. Begin 80-er jaren werd de frisdrank Spa teveel geassocieerd met ‘medicinaal’. De Nederlandse markt was de grootste markt toen. Na het lezen van het interview was voor Spa de brug naar de sport, met name de watersport, snel geslagen. Spa werd sponsor van het Watersportverbond en wilde graag een spraakmakend evenement met internationale allure.

Zeilen wordt commercieel
Toen eind 1983/begin 1984 met het Watersportverbond werd overlegd zaten aan tafel de heer Dudok van Heel, Jan Romme en de bondscoach sinds 1983, Henri van der Aat. Van den Wall Bake meldde een serieuze sponsor te hebben en vroeg het KNWV “wat hebben jullie te bieden?”. Ik zoek een nieuw evenement en wil daar graag de bondscoach bij betrekken.” Deze

stap was nogal baanbrekend want met dit sponsorvoorstel kwam de commercie in de zeilsport. Henri was al aan het dromen. Zijn zeilploeg nam deel aan internationale evenementen in Kiel, Palamos, en Hyères. Hij had al zitten rekenen. Als je naar die evenementen zo’n zestig mensen stuurt kost dat ca. 250.000 gulden maar voor dat bedrag kon je ook in eigen land een internationaal evenement organiseren. Hij rekende verder: er kon inschrijfgeld worden gevraagd, dat waren inkomsten en het niet uitzenden waren besparingskosten. Brainstormend met Willem Scato van Walt Meijer (zeilde Tornado op de OS van Moskou in 1980) kwamen beiden tot de conclusie: liever zeilen op eigen water in de Olympische klassen dan uitzending. Voor de KNWV was het vanzelfsprekend dat zo’n evenement vanuit een vereniging zou worden georganiseerd. Grote wedstrijden vonden toen veelal bij “Hollandia” op het IJsselmeer bij Medemblik plaats. Er kwam een organisatieco-

mité bestaande uit Karel Beukema toe Water (Hollandia) Henri van der Aat (bondscoach), Willem Scato Van Walt Meijer(wedstrijdzeiler) en Frank Van den Wall Bake (Trefpunt) om het plan uit te werken. Dat plan is eerst aan Rob Wörtzer gepresenteerd en daarna in Brussel aan de familie Dubois, de eigenaren. De familie Dubois wilde in Nederland het KNWV én het Trefpuntkantoor van Frank van den Wall Bake bezoeken. Dat laatste kostte hoofdbrekens omdat Frank in die tijd kantoor hield in één kamer in het pand van Cinevideo. Voor die ene dag werd het pand anders ingedeeld en de organisatie presentabel gemaakt. Frank beschikte plots over een kantoor met veel kamers, bezet door leden van zijn hockeyteam. Zo werd de sponsoring van het Verbond, én de kernploeg bezegeld.

De eerste editie
1985 werd het eerste jaar dat de Spa Regatta voor alle Olympische Klassen werd verzeld vanuit

Linkerpagina met de klok mee:

De vlaggenploeg op het startschip. V.l.n.r.: Roel Veldhuizen, Bernadette van Doorn, Wilma Steverink, 1988.

Coaches, coaches, allemaal coaches... Sparegatta 1988.

Valse start van de 470-klasse, 1988.

De vlaggenbrigade van het startschip. V.l.n.r.: Roel Veldhuizen, Lilian Verwer, Ans van der Starre en Bernadette van Doorn, 1988.

“De pioniers uit de 80-er jaren zijn er niet meer bij, maar de wedstrijd staat als een huis enzo ook de rol van de RZV”

Rechterpagina met de klok mee:

Startschip 'Orion' meert af na de wedstrijden in de haven van Medemblik en dan is het borrelen voor de hele baan. In het midden een (nog heel jonge) Fred Kats, links van hem Evert-Jan Rutgers en rechts Bernadette van Doorn, Sparegatta 1988.

Het '1-minuutsignaal'!

Wim van der Valk, eigenaar van startschip 'Orion', schurkt zich aan de dames. V.l.n.r.: Ans van der Starre, Bernadette van Doorn, Willem van der Valk, Lilian Verwer en Wilma Steverink, Spa mei 1988.

Medemblik. Frank van den Wall Bake bezweek voor de druk van Karel en in de Spa Regatta werden de banen bezet door Hollandia-comités.

Na de 1e editie bleek – hoe blij het KNWV ook was met Hollandia – dat er toch een ander accent moest worden geplaatst bij de comités. Henri wist Karel te overtuigen andere verenigingen erbij te betrekken en zo een bredere basis en ondersteuning te ontwikkelen. Je haalt zo meer kwaliteit. Een ander nouveauté was dat het KNWV organisator werd van deze regatta. Henri werd verantwoordelijk voor de wedstrijdleiders op de banen.

RZV

En waar is dan de RZV? De RZV had in 1986 nog geen eigen baan maar stapte aan boord van de Breeveertien op een Hollandia-baan. Het was een klein aanvullend comité bestaande uit Hein de Goederen als wedstrijdleider, Erik

Rooze verantwoordelijk voor het contraststartschip en Wilma Steverink, die Hein ondersteunde als lijstenmeid. “Als blikken konden doden was dit drietal ter plekke doodgebleven : er heerste een vriesstemming op de Hollandia-boot van Frans Mertens. De sfeer was alle wedstrijddagen te snijden en op de gezichten stond duidelijk te lezen “wat moet dat Rotterdamse plebs hier aan boord.” Géén leuke werksfeer, maar nu waren er wel efficiënt georganiseerde races door twee wedstrijdzeilers Hein de Goederen en Erik Rooze. Het gaf spanning, want de RZV ervaring was duidelijk groter dan die van Hollandia. Frans Mertens mocht als schutter aanblijven. In de 3e editie kreeg de RZV een eigen baan, en zo ontstonden er ook banen voor de Braassem, Muiden, Uitdam en de Kaag. Veel goede wedstrijdzeilers kwamen van de RZV. Henri had een klik met Hein de Goederen die hij kende van de Admirals Cup. Frank van den Wall Bake vindt dat

Hein veel goeds heeft gebracht aan de Sparegatta. Hij noemt Hein een prettig en aimabel mens en hij deed zijn werk nog eens hartstikke goed,

“Als je terugkijkt en ziet voorbij Medemblik dan is de RZV de grote stap geweest. De RZV werd voor de Sparegatta de sleutel voor verbreding, kwaliteit en vernieuwing. Uitdam met Frans Bolweg volgde”, aldus Henri van der Aat. Hij had inmiddels geconstateerd dat Hollandia veel organiseerde maar weinig zeilers had. Van der Aat zocht comités die ook goede zeilers waren. “Ik affinieer de RZV met zeilers en organisatie”, vertelt Henri. “Je kunt de verenigingen misschien zo definiëren: RZV is een echte zeilvereniging en de RZV-ers zijn hecht met hun club. Hollandia is een organisatievereniging. Muiden heeft vooral grote boten. De Braassem (de overleden Pim Fromberg) kwam erbij via Medemblik en De Kaag via de RZV. Tenslotte werden deze ver-





“Nog steeds is de RZV, na 28 jaar, een essentieel onderdeel van (nu Delta Lloyd) Regatta”

enigingen aangevuld met Uitdam en heel veel later is Sneek erbij gekomen. Henri is heel pertinent: alle vernieuwingen kwamen uit de combinatie RZV, Frans Bolweg en mijzelf.

De baan

Aanvankelijk zaten op de RZV-baan de Tornado's die bijna de spiegel van het startschip afscheurden, de Soling, met zeilers als Theo Dietz in de Tornado en Ruud den Outer en Steven Bakker in de Soling. Erik Rooze, op het contrastartschip, werd de vaste partner van Hein. Naast de marifoon hadden beiden ook de gsm aan als dingen erg spannend werden. Vaste waarde was Fred Kats in zijn Zodiac bij de bovenboei om ons te vertellen wat de wind allemaal deed, gelardeerd met veel grappen. Toen bleek dat op een andere baan de 470-ers onhandelbaar waren geworden kwam deze lastige klasse bij Hein. Hij ging dit probleem tacklen en zag het als zijn taak de 470-ers,

destijds de grootste klasse, te temmen. Dat is voortreffelijk gelukt. En nu nog, we spreken 2012, is de RZV baan de 470 baan. Zowel Van der Aat als Van den Wall Bake vertellen dat Hein stond voor het denken van de RZV. Hij was echt een gesprekspartner. Hein was warm en gezellig. Hollandia was afstandelijk.

Hein

Henri herinnert zich weemoedig dat Hein hem in december 1993 – samen met Frans Bolweg – is komen zeggen dat hij dood ging. Het was ergens in een restaurant met een open haard in Amsterdam. “Hein was berustend en ik vond het bijzonder dat hij het me zelf kwam vertellen. Hij overleed binnen vier maanden. Ik had een bijzondere band met hem, Hij was stil van nature maar wij voelden elkaar feilloos aan. We hadden een klik en Frans hoorde daarbij.” Na zijn dood, maart 1994, werd als een laatste eerbetoon en waardering en respect voor alles,

de Hein de Goederen Trofee ingesteld die gaat naar het beste land. Bijzonder was dat zijn vriendin Coby Burggraaf de Trofee ook wilde uitreiken. Frank van den Wall Bake besluit:” Als ik aan de RZV denk, dan denk ik aan Hein. Na zijn overlijden werd het contact anders. Het bleef prettig met Evert Jan Rutgers en Han de Goederen, maar deze laatste is geslotener”.

Tot slot

Nog steeds is de RZV, na 28 jaar, een essentieel onderdeel van (nu Delta Lloyd) Regatta. RZV-wedstrijdleaders zijn Theo Smits en Remco de Goederen, de zoon van Hein. Henri van der Aat heeft het zeilen verruild voor voetbal en Frank van den Wall Bake heeft zijn bureau Trefpunt verkocht. De pioniers uit de 80-er jaren zijn er niet meer bij, maar de wedstrijd staat als een huis en zo ook de rol van de RZV, die temt nog steeds de 470 klasse. ■

Linkerpagina met de klok mee, SPA mei 1988 en 2002:

Deelnemer SPA in Finnjolkklasse.

Drie ex-voorzitters op rij: v.l.n.r. Cees van Muyden, Harry Maronier en Kees in 't Veld (Spa 2002).

Wedstrijdleader Hein de Goederen (Ted Turnerlook?).

Jan en Henny Bos.

ZEEZEILEN



Deelnemers 'Caiman' Sardinië Cup 1984.
V.l.n.r.: Peter de Weerdt (huidige voorzitter RZV), Peter van Veen, Nanno Aukes, Paul Goelst, Adriaan Scheffer, Priem Rozenberg (Mental Coach), Laurens van Helsdingen, Erik Hordijk, Kees Barnard, Gerrit Jeelof (vice president Philips en eigenaar), Henk van der Vaart.

RZV & DE ADMIRALS CUP

TEKST: PETER VAN VEEN

De Stammtisch van de RZV wordt op de woensdagavonden steevast bevolkt door een vast gezelschap op gevorderde leeftijd. Het is een hechte club. Al jaren. De basis hiervoor is gelegd tussen 1983 en 1987 met de gemeenschappelijke deelname aan het destijds ultieme zeilevenement: de ‘Admiralscup’.

De Admiral’s Cup was een tweejaarlijks treffen van landenteams, georganiseerd door het fameuze Royal Yacht Squadron op Cowes. Een prestigieuze gelegenheid met ‘state of the art’ jachten tussen 39 en 55 foot. De deelnemers kwamen vanuit de hele wereld, van de USA tot en met Australië, Nieuw Zeeland en Japan. De sterkste zeilnaties uit Europa waren ruim vertegenwoordigd. En Nederland was uiteraard ook altijd van de partij. Het landenteam bestond uit drie schepen en de competitie om tot deze drie beste schepen te horen was moordend. De bekendste namen uit de tijd waren de Formidable van de nog immer actieve Piet Vroon, de Promotion van het toenmalig RZV lid Bert Dolk, De Schuttevaer



Boven:
‘Caiman’ tijdens Selectie Admirals Cup 1983.

Linksonder:
De bemanning na het behalen van de selectie, aangevuld met Niek Boogaard in het midden.

Rechtsonder:
Sterk vermagerd aangekomen in Plymouth na de Fastnetrace 1983.



“Een wereld ging open voor de bemanning, een wereld waarin geld geen rol leek te spelen.”

van de rechtsgeleerde familie van Dam, de Bierkaai van de Rotterdamsche architect Henk Klunder, de Controlec van onze ex-voorzitter Harry Maronier en het schip van onze Stammtisch, de Caiman van Gerrit Jeelof, vice-president van Philips. De kern van de bemanning was al degelijk ingewerkt en ontgroend op de Black Lion van de Rotterdammer Frans van Leeuwen. Toen het nieuws bekend werd dat Gerrit Jeelof had gebroken met zijn oude bemanning werd die kans onmiddellijk aangegrepen en werd aangemonsterd op de Caiman. Een wereld ging open voor de bemanning, een wereld waarin geld geen rol leek te spelen. Er werd hard en veelvuldig getraind. Vrijwel ieder weekend oefenen bij Breskens of in Engeland met locale wedstrijdjes op de Solent. De voorzeilen en spinnakers hadden een beperkte range en moesten zeer vaak worden gewisseld, ook tijdens de rakken. Na zeer veel oefenen liepen de gybesets, tack sets en boeirondingen perfect. De Admiral’s Cup begon, net zoals ieder groot zeilevenement, met het inmeten

De 'Promotion' van Bert Dolk, met Hein de Goederen aan het roer, Joep Straus, Rob Sperna Weiland, Bert Dolk en Kees Barnard.

van de jachten. De IOR handicap formule was indertijd van kracht. De jachtbouwers leverden de grootste strijd in hun pogingen de handicap liefst op kunstmatige wijze zo laag mogelijk te houden. Alle belangrijke parameters werden vóór de serie nauwgezet gecontroleerd. Dit nam al een aantal dagen in beslag. De uitslag van deze controle kon nog een aanpassing van de handicap betekenen. Hier werden dus al wedstrijden beslist!

Uiteraard zocht eenieder de grenzen van het toelaatbare en soms iets meer dan dat. Zo kwam het voor dat vlak na het meten van de vrijboorden van de Italiaanse favoriet nog een klein dik Italiaantje van boord floepte. De Nederlandse scrupules werden ook ineens wat vloeibaarder.

Het eerste hoogtepunt was de opening van het evenement op de lawn van de Royal Yacht Squadron, een club met een traditie die ongeveer teruggaat naar de vroege middeleeuwen. Een fors koperen bord op de deur met 'No dogs or women allowed'. Echte ▸



zeilfundamentalisten! Typisch Engelse drankjes als Pims & Gingerale, Gin&Tonic, met daarbij zalm op slappe witte boterhammetjes. Engelser kon niet. De verplichte stropdas, door de helft vergeten, stelde gelijk al de inventiviteit van de bemanning op de proef. De koperen startkanonnen waren oogverblindend opgepoetst. De wedstrijdserie bestond uit een aantal korte wedstrijden op de Solent of in de Christchurch Bay, de Channelrace naar Frankrijk en terug, en als sluitstuk de Fastnet Race, van Cowes via de Fastnet Rock bij Ierland terug naar Portsmouth. De competitie was hevig, evenals de stroom op de Solent. Het racen was erg 'close' en verbaal werd ook het een en ander van het team geëist. Na de race waren vele kelen schor. Onze innovaties werden telkens met argusogen bekeken en de reglementen werden er op nageslagen. Tussen de wedstrijden door kon de bemanning zich meer dan ontspannen in de beroemde disco van Cowes: de 'Juliana's'. De prestaties op het water waren minimaal net zo goed als in de disco. Er zijn aansprekende



“De prestaties waren op het water minimaal net zo goed als in de disco.”

resultaten behaald, met name in de kortere races. In de totaal uitslagen kwam Nederland meestal net boven de middenmoot, wat niet gek was tussen de fulltime prof's. Voor onze Stammtischjongens was het toch nog steeds vrije tijdsbesteding. Daarnaast bleek ook telkens dat het meeste kruit was verschoten tijdens de selectie, van de zeilen was het nieuwe er wel vanaf terwijl de concurrentie telkens verse zeilen aan bleef dragen. Er zijn weliswaar in de einduitslagen geen medailles gehaald, maar de opgedane avonturen en ervaringen zijn onvergetelijk en de vriendschap die is opgebouwd onverbreekelijk. Ga maar eens op woensdagavond kijken naar die mannetjes.

En als u details wilt horen, bijvoorbeeld over de Fastnet van '79, de 2 prijs in Christchurch Bay en waarom onze eminente voorzitter de bijnaam 'de hyena' heeft, vervoegt u zich dan rustig aan onze tafel. Bij de volgende Centennial zullen we een boekje open doen over de Sardinië Cup. ■



DE KRALINGSE PLAS ALS EPICENTRUM

Een onafscheidelijk duo

Lucas de Boer
Voorzitter van de
deelgemeente
Kralingen-Crooswijk,
zeiler en RZV-lid

Mijn zoon, Simon van zes, kijkt graag naar landkaarten. Als kind van zijn tijd doet hij dat niet alleen in een kinderatlas, maar ook met Google Earth op één van de meest populaire apparaten bij ons in huis: de iPad. En wat is dan leuker dan vanuit de ‘wereldbol’ in te zoomen op ons eigen dorpje in de stad, op Kralingen. Simon weet Kralingen feilloos te vinden, dankzij een uniek oriëntatiepunt: de Kralingse Plas. Die bijna perfect vierkante donkerblauwe vlek ten noorden van een scherpe bocht in de Maas.

Ook op ander manieren was en is de plas een heel bijzonder stukje Rotterdam. Voor mij en voor vele andere Rotterdammers in Kralingen-Crooswijk en omstreken. Ik ben geen kenner van poëzie. Toch raakt het gedicht ‘Kralingse Plas’ van Kralinger Joop van den Bos een gevoelige snaar bij mij.

Kralingse Plas

*Hier was de veenderij, onze
warmte door mensen afgegraven.*

*Hoor de grond leeft nog in het
water en de toegeknepen ogen
in de wind.*

*Hier is de stad geen stad, maar
natuur nog in de mensen, mijn
grootvaders handen.*

Joop van den Bos is niet alleen dichter, maar ook zeiler. Misschien dat ik het gedicht daarom zo goed begrijp. Een plas water omgeven door stad. Maar als je op de plas vaart, dan ben je niet in de stad, dan ben je op het water. En dat het een veenplas is, weten watersporters maar al te goed. Tenminste, als je wel eens een ankertje uitgooit. Bij het ankerop gaan bleef er altijd veel smurrie op het anker achter

met bijbehorende stank. Dat was voordat de plas twee jaar geleden gesaneerd werd. Nu ligt er een schone zandlaag op de bodem en komt je anker een stuk schoner uit het water.

De Kralingse Plas en het omliggende Bos zijn van groot belang voor Rotterdam. Het gebied werd in 2007 verkozen tot ‘beste buitenruimte van Nederland’ en in 2010 opnieuw hiervoor genomineerd. Toen verloren we eervol van Park Sonsbeek in Arnhem. En dat met zo’n drie miljoen bezoekers per jaar. Dat is meer dan de Efteling!

Ik ben er trots op dat wij zo’n bijzondere plek hebben. Een groen-blauwe oase in de stad, waar werkelijk iedereen mee wegloopt. Niet alleen watersporters, maar ook zwemmers, zonzonbidders, fietsers, joggers, naaktrecreanten, ruiters en ga maar door. Het Kralingse Bos (en



Plas) is ook niet van de Kralingers, of van de Crooswijkers, maar van ons allemaal. En dat is eigenlijk ook een compliment voor de ontwerpers, die ongeveer op het moment dat de RZV ontstond bedachten dat de toenmalige ‘Noorderplas’ gelegen bij het ‘Ambacht Kralingen’, aan drie kanten voorzien zou moeten worden van een groengebied, om tegemoet te komen aan de recreatiebehoefte van de groeiende

stadsbevolking, die aan het ‘Park’ bij de Euromast in de toekomst niet genoeg zou hebben. Een vooruitziende blik en een concept dat vandaag de dag geen millimeter aan waarde heeft ingeboet.

Nu hebben al die bomen natuurlijk ook een keerzijde, die wij als zeilers maar al te goed kennen. Het is door al die windschiften en luwte zó lastig zeilen op onze plas, dat als

het je lukt op ons eigen thuiswater echt goed te zeilen, je al snel een plaats in de top van de Nederlandse wedstrijdzeilerij verdient. En zo heeft elk nadeel ook weer zijn voordeel.

Ik heb er kortom alle vertrouwen in dat de honderdjarige RZV en de Kralingse Plas ook de komende honderd jaar een onafscheidelijk duo zullen blijven!

“Als het je lukt op ons eigen thuiswater echt goed te zeilen, heb je al snel een plaats in de top van de Nederlandse wedstrijdzeilerij verdiend.”

Genieten van de plas

Jan Hoeksma

Genieter van de plas,
lid van 1999 tot 2012

In 1999 werd ik lid van de RZV. Ik (50) had in het voorjaar- het was mijn eerste kennismaking met Marktplaats, -samen met mijn vader (80) een houten zeilboot gekocht. De eigenaar van de boot was een mijnbouwkundig ingenieur (75) uit Haarlem. Hij had de boot in 1970 van een familielid overgenomen. De laatste jaren zeilde hij af en toe een dagje met zijn jongste dochter (30). Omdat dat steeds minder vaak gebeurde, wilde hij de boot verkopen. Tot zijn grote spijt, dat was duidelijk. Het voelde, zei hij, als een afsluiting van een periode in zijn leven waar hij veel gelukkige herinneringen aan had. Bij de overdracht kreeg ik een logboek dat hij had bijgehouden van zeilvakanties met het gezin. We spraken af dat hij, als hij dat wilde, nog gebruik mocht maken van de boot. Dat is nooit gebeurd. In het begin belde hij me een paar keer om te vragen hoe het met “de” boot was en we stuurden elkaar kaarten met Oud en Nieuw. We hebben elkaar echter nooit meer ontmoet.

De boot lag in Kudelstaart op de Westeinder plassen. Volgens vader en dochter was het een BM, later hoorde ik van onze havenmeester op de RZV dat het om een Flytour ging. Ik had nog nooit gezeild en ik zei tegen mijn vader dat ik les ging nemen. Hij antwoordde dat hij het me ook kon leren. Voor het laatst had hij gezeild in 1942, maar dat verloor je niet, verzekerde hij me. Mijn vader komt uit een schippersfamilie en in zijn jeugd voer het gezin op een zeilvrachtscheepje. In de jachthaven van Kudelstaart lagen we tussen patzers met grote motorboten. Heel verkeerde mannen van mijn leeftijd die met dagelijks wisselende jonge vrouwen een rondje over de Westeinder voeren en zich daarna met champagne terugtrokken op de boot. De jachthaven had wat weg van een luxe bordeel.

Wij hadden geen enkel contact met de andere mensen in de haven. Onze aanwezigheid voelde misplaatst aan, terwijl het zeilen op de Westeinder plassen toch erg leuk was. Het is mooi groot water, ik denk een van de grootste plassen van ons land.

Mijn vader was het met me eens dat het praktischer was om dichterbij in de buurt van Rotterdam een ligplaats te zoeken. We waren namelijk erg lang onderweg voor we bij de boot waren. Ik besloot me aan te melden bij de RZV. Waarom de RZV? Eigenlijk vooral omdat de haven en het mooie clubhuis zo prachtig waren gelegen aan de Kralingse Plas. Tegelijk met mijn aanmelding bij de RZV had ik ook geïnformeerd bij twee verenigingen aan de andere kant van de Plas, maar die zaten vol. Of dat werkelijk zo was? Toen ik had verteld wat voor werk ik deed, zeiden ze dat ze vooral behoefte hadden aan leden met een technisch beroep. De ontvangst bij de RZV was hartelijk. Nieuwe leden waren welkom, maar er was wel een ballotage gesprek. Hoewel ik het fenomeen ballotage nooit van dichtbij had meegemaakt, ik wist al mijn hele leven en wielrenclubs stellen aan nieuwe leden geen voorwaarden, anders dan dat je hard moet trainen en je sociaal gedragen, was het gesprek met de ballotagecommissie erg leuk. Jan Mani zei dat hij niks van ons hoefde te weten, maar dat het belangrijk was dat toekomstige leden wisten wat de RZV van haar nieuwe leden verwachtte. De RZV kende drie soorten leden volgens hem: uitmuntende (die zitten in het bestuur), zeer verdienstelijk (die helpen bijv. bij de organisatie van wedstrijden, en goede (die betalen op tijd hun contributie en die houden hun boot bij. Ik kon dus lid worden en ik kreeg een ligplaats toegewezen. Mijn vader en ik voeren onze Flytour in een lange dag van Kudelstaart naar de Kralingse Plas.

Het was een prachtige tocht. Ik had speciaal voor deze dag een nieuwe buitenboordmotor gekocht en die deed het prima. Daarna heb ik ‘m nooit meer gebruikt. Op de Kralingse Plas hadden we het prima naar ons zin. Anders dan in Kudelstaart maakten we praatjes met andere “door de weekse” zeilers, we hielpen anderen met de mast opzetten, met de boot op de kant trekken e.d., en we konden prima opschieten met de verschillende havenmeesters. Met de laatste, Rob, had mijn vader een erg goede verstandhouding. “Beroepszeilers” onder elkaar dus.

Hoewel dat vooraf niet de bedoeling was geweest, realiseerde ik me na korte tijd dat het zeilen met mijn vader onze band versterkte. Voor die tijd ging ik op visite bij mijn ouders, zat ik een poosje op de bank, dronk een kopje thee en dan ging ik weer naar huis. Nu schuurden en vernisten we in het voorjaar samen de boot en we zeilden bijna iedere week een paar uur. Onze gesprekken gingen overal over, maar vooral over hoe fijn het was op de Plas. Omdat we alleen op door de weekse dagen zeilden, was het altijd lekker stil. Mijn vader had het liefst een stevige windkracht 4 of 5. Vaak waren we drijfnat wanneer we de haven weer invoeren, op het zeil uiteraard... Ik was nooit bang, maar vond wel regelmatig dat mijn vader risico's nam. Zelf was hij echter zeker van zijn zaak, dat gaf mij wel vertrouwen.

Een pilsje na afloop, was er bijna nooit bij. Mijn vader wilde dan wel weer naar zijn vrouw/mijn moeder. Dat pilsje dronk ik af en toe wanneer ik met mijn vrouw ging zeilen. Meestal was dat op een mooie windstille avond waarop we een beetje rond dobberden. Ik denk soms nog terug aan de avond waarop Nederland op het EK tegen Italië voetbalde. We waren helemaal alleen op de Plas. Een paar keer hoorden wij een groot gejuich aan de overkant. Het was duidelijk dat er dan een doelpunt was gemaakt door Nederland. De werkverdeling op onze boot bleef altijd het zelfde:



“Voor mij was het balkon van het clubgebouw het mooiste plekje van Rotterdam”

mijn vader hield het roer vast en deed het grootzeil, ik zorgde voor de fok. Mijn vaders leiderschap was vanzelfsprekend, hij kon gewoon heel goed zeilen en hij wist iedere moeilijke of onverwachte situatie kalm en adequaat het hoofd te bieden. Ik was na 9 jaar nog steeds geen groot zeiler. Ik vond het wel best om alleen voor de fok verantwoordelijk te zijn.

Twee jaar geleden was de boot zo slecht geworden dat we hem in stukken hebben moeten zagen. Dat deed pijn. Er is geen nieuwe boot gekomen. Voor mijn vader werd het lopen over de steiger lastig vanwege voortdurende duizeligheid, hij werd strammer en er waren andere problemen met zijn gezondheid. Het ging niet meer. En ik kon me eigenlijk niet voorstellen dat ik aan een nieuw zeilverhaal zou beginnen zonder mijn vader. Al met al heb ik die 9 jaren erg genoten op de Kralingse Plas. Voor mij was het balkon van het clubgebouw het mooiste plekje van Rotterdam. ■

De Plasmolens

Manuel Kneepkens
Dichter

De Plasmolens zien toe, lichtgele pyramides ochtend na ochtend, avond na avond

hoe 't wit plezier van zeilboten, 's zomers langzaam overgaat in de bevroren adem van schaatsers, 's winters...

Ach, Plasmolens, jullie behoren de mondaine, scharlakenrode mondschilderes Mevrouw Zonsondergang...

alsook haar Kralingse minnaar Heer Schemering, vaste scheepsmaat van Charon

weerspiegelen tussen de sterren 's nachts, boven de Kralingse Plas

de Vliegende Hollander



RZV, mijn jeugdjaren

Evert-Jan Rutgers
Bestuurssecretaris
van 1990-1998 en
lid vanaf 1960

Na de oorlog, in 1946 kwamen mijn ouders vanuit Amsterdam in Rotterdam wonen. Op nagenoeg letterlijk een steenworp afstand van de Kralingse Plas. Bij Jachtwerf Zaal kochten ze een Pampus (zeilnummer 113) en ze werden lid van de Rotterdamsche Zeilvereniging.

Ik ben dus nagenoeg vanuit de kinderwagen en de Pampus opgegroeid op de RZV, in die tijd een behoorlijk semiaristocratische vereniging met een gemêleerd ledenbestand bestaande uit zowel artsen, kantoorklerken, ondernemers als ook middenstanders en oud-zeelieden. Mijn vader behoorde tot de laatste categorie. Omdat hij zowel touw als staaldraad kon splitsen had hij al gauw vrienden om het een en ander "te knopen en te splitsen". Die de Vries Lentsch Pampus werd behouden tot begin jaren '50 en nadien kwamen de kajuitzeiljachten in de familie. Omdat we nagenoeg om de hoek woonden, zoals heel veel gezinnen en families in die tijd, waren we bijna dagelijks op de vereniging te vinden. In mijn jeugdtijd werd het illustere driemanschap van de RZV gevormd door voorzitter van Dusseldorp, terreinchef van der Lindt en buffetbeheerder Kervezee.

De voorzitter was een vriendelijke, in krijtstreep geklede, heer die ons kinderen op de zondagochtend trakteerde op gevulde koeken, uitgegeven door de buffetbeheerder Kervezee, gekleed in een keurig kort beige buffetjasje en een vrouw met een heus gekant schortje. "Kervezee, stof eens een bal gehakt af" werd man's imago. Terreinchef, een zeer verdienstelijk havenmeester, was ene Van der Lindt, toen ook al wonende in een woonark op de RZV. Die man deed alles alleen en in ketelpak met verenigingspet, dus je mocht

hem vaak een handje helpen: bijvoorbeeld twee keer per jaar de boeien uit en in het waterleggen. Op de plas waren toen slechts vier boeien, in elke hoek één. En wij roeiden die boeien naar elke hoek van de plas want een vlet met motor kwam er pas medio jaren zestig! Alles ging met een oude roestige roeiboot met een laag water erin en twee zware roeiriemen. Bij zeilwedstrijden moest er dan ook nog een startlijn en finishlijn uitgeroeid worden haaks op de starttoren. Drie staken en de baan was klaar voor de start!

Op die RZV groeiden en bloeiden zomers volop de bloemetjes in de vele grasplantsoenen, zoals op het huidige parkeerterrein, maar ook waar nu de FD-loods staat en op het grote achterterrein door een aantal hoge bomen omgeven. In de haven zelf lagen voornamelijk kajuitzeiljachtjes en open zeilbootjes en hooguit vijf of zes motorboten. Wel een volle haven en in de winter bijna allemaal op de wal, via de helling met een handlier op het kool-as met ijzeren platen naar een winterplekje slepen. De kleine bootjes werden binnen gestapeld in de zeilenloods, de benedenruimte van het clubgebouw.

Op het jollenvlot lag een groot aantal 12 Voetsjollen, de klasse waar de RZV door de jaren heen wel een bijzondere band mee onderhield. Twee keer per jaar waren er jollenwedstrijden. De ene keer om de Miss Blanchebeker en de ander keer om de van Dusseldorpbeker. In het voorjaar en in het najaar. Als klein jongetje van tussen de tien - vijftien jaar (met een eigen Piraat) was ik voor de jollenzeilers een prima 'zwaar weer' bemanning. Al gauw werd er bij een 5Bft. met een bemanning gezeild in de jol en je stond met je jollenbroek/oliebroek en zwemvest onder je arm tot



Op het jollenvlot lag een groot aantal 12 Voetsjollen, de klasse waar de RZV door de jaren heen wel een bijzondere band mee onderhield.

het vijf minutenschot op de grote steiger bij de starttoren te wachten of je mee moest ja of nee. Dat was of met Maarten van de Spek of met Leen de Goederen. Meestal met Leen want die was zelf licht en klein en samen konden we dan die jol wel recht houden. Als jollenbemanning bestond je taak uit hangen, hozen en schoot aantrekken van het toen nog katoenen zeil en bij het overstag gaan aan het touwtje trekken om de gaffel achter de mast te krijgen. En uiteraard nat worden, heel erg nat worden. Wat een baan, maar je leerde er wel zeilen door. Je keek de hele tijd om je heen, naar winddraaiingen en tegenstanders. Voor de wind dacht je te kunnen uitrusten, maar dat was er niet bij: in het midden op de doft vlonder weghalen en hozen. Eerst met spons en emmer, later met een handpomp. Nog weer later kwamen er zelflozers! Namen uit die tijd: De

eerder genoemde Leen en Maarten maar ook een heel gezelschap Danielsen, Cees Dieleman, gebroeders Wik en Hans van Weel, van Geijn, Harry Savonije, Piet Bulters, Leo Hommels en vele anderen. Wik van Weel en Mario van Geijn waren toentertijd meestal de snelsten. En dus altijd op een vierkante baan, om de vier boeien in alle vier de hoeken van de plas! Starten en finishen voor de starttoren, met bij de laatste vijf minuten een lampenkast met vijf lampen die elke minuut een lamp doofde tot aan het schot en wegwezen. Finishen na één, twee of drie rondjes deed je ook voor de toren. Die toren werd toen al bemand door Nijs Vermaat met een tweetal dames en zij hebben dat jaren gedaan totdat Hein de Goederen met nieuwe banen kwam en er vanaf een startschip ergens op de Plas werd gestart en er alleen nog voor de toren werd gefinisht. Die jollen ▶

Linksboven: Evert-Jan aan boord van zijn Spirit 36 tijdens de RZV-clubtocht naar St. Annaland.

Rechtsboven: jollenwedstrijd met flinke wind.



waren echt des RZV's, geen enkele andere vereniging had zo'n grote vloot aan jollen. Hooguit één om in te lessen, maar ze lagen allemaal bij de RZV. In het eerste weekend van september waren er de RZV wedstrijden voor alle klassen. Regenbogen, Sharpies, Jollen, Pampussen, Valken, Vrijheidjes, Grote en Kleine BM'en, O-jollen en Pluizen. Bij grote deelname was er een A en een B-klasse en bijna alle boten kwamen naar de RZV over het water, door het sluisje.

Tweede helft zestiger jaren kwamen de veranderingen. De banen werden anders maar ook nieuwe klassen maakten het wedstrijdzeilen competitiever: Sterns, Vauriens, FJ's, Finnjollen en steeds meer polyester in plaats van hout. We werden mobieler en naar wedstrijden maakten we in toenemende mate gebruik van auto met trailer.

En er was inmiddels de FD, de Flying Dutchman, Vliegende Hollander. De 15 een witte romp van Jack van Ham was de eerste op de RZV en ook nu weer wilde iedereen dat nieuwe Nederlandse ontwerp zien zeilen, inclusief een echt zweefrek. Na de 15 werden meer zeilers enthousiast voor de FD met als groot animator Jacq Barzilay's Old Jack, zeilnummer 77. De rest is geschiedenis!

Naast het wedstrijdzeilen op de Kralingse Plas bij de RZV was ook een klein aantal leden in het bezit van een gemeten RORC jachtje. Samen met Pampussen, Regenbogen en platbodems waren er jaarlijks de Maaswedstrijden op de Maas/Nieuwe Waterweg naar de Berghaven in Hoek van Holland. Met ook deelname van een aantal RZV-leden. Er werd gestart voor de Veerhaven en de finish was bij de Berghaven. De RORC klassen voeren nog een klein stukje naar buiten. 's-Ochtends heen met eb en 's-middags terug met de vloed. Een spektakel. Je was een held als je meedeed! Vele leden van de RZV gingen mee met een volgboot: de Spido werd afgehuurd en werd bevolkt

“Tante Truus wilde ook die ‘begin-bier-drinkende’ jeugdzeiler extra stimuleren om door te blijven zeilen”

door wedstrijdminnende Rotterdammers van alle pluimages. Volgen en zwaaien.

Ja, en dan was er ook nog de TT-beker! De Tante Truus beker, genoemd naar de misschien wel legendarische buffetdame van de RZV, mevrouw Truus van de Roer van Iersel. Een groot aantal jaren heeft zij het buffet bediend en een grote bijdrage geleverd aan het tot stand brengen van het sociale gebeuren op de vereniging. Een voorbeeld daarvan was de prijs (wisselbeker) die zij in het leven riep voor de Vrijheidsklasse. De V-tjes waren in die tijd razend populair en vele jeugdzeilers stapten op 18 jarige leeftijd over vanuit de pluus naar de V. Er kwamen dan ook grote velden aan de startlijn met grote namen, verdeeld in een A-veld en een B-veld. Tante Truus wilde ook die “begin-bier-drinkende” jeugdzeiler extra stimuleren om door te blijven zeilen door het instellen van haar eigen beker als wisselprijs voor die zeiler die de wedstrijden in de B-klasse won. Dit is jarenlang een begerenswaardige trofee geweest!

Speciale evenementen waren er ook. Zo was er eind jaren vijftig een speciaal evenement voor Finnjollen. Een in die tijd redelijk spectaculaire eenmansboot die, Olympisch gezien, de opvolger was van de Olympiajol. Er kwamen zo'n tien Finnen naar de RZV met als grote publiekstrekker André Nelis uit België die bij de OS tweemaal in de medailles was gevallen. Gelukkig is de Finn nog steeds Olympisch. ■

De Kralingse Plas, epicentrum van de wereld

Leo de Leeuwe
Organisator, ideeënman,
aanjager en ook zeiler,
lid van 1967 tot 1994

Of ik een stukje wil schrijven. De RZV bestaat 100 jaar in 2012. Ik herinner het me nu weer, maar het was me eerlijk gezegd volledig ontschoten, 1912, oprichtingsjaar van de Rotterdamsche Zeilvereniging. Ooit een gegeven dat me met trots vervulde, lid te mogen zijn van één van de oudste zeilverenigingen van ons land. Zouden ze nu 'Koninklijk' worden, vraag ik me af. Als 'dat' zou kunnen zou ik het doen, maar wie ben ik? Niks meer dan een oudlid, een ex-lid, iemand die daar ooit bijna dag en nacht vertoefde, die haast getrouwd was met die club, maar die het later toch niet meer de moeite waard vond nog lid te blijven. Die het ongelooflijke plezier dat hij ooit in de RZV beleefde niet heeft kunnen vasthouden. Die over zijn stukjes in zijn geesteskind, de ooit door hem mede in het leven geroepen Zelflozer, toen hij al lang geen redacteur meer was, discussies kreeg met redactieleden, met adverteerders, ja met sommige leden zelfs. Na meer dan een kwart eeuw, na talloze fantastische verenigingsjaren had ie het dan ook

wel gezien. Zo leuk als het geweest was kon het toch nooit meer worden! Of ik een stukje wil schrijven dus. Ja, met alle plezier. Maar het zal, realiseer ik me, uit mijn hoofd moeten; het zullen echte 'her'-inneringen moeten zijn. Iets sluimerends, diep van binnen, moet weer tot leven worden gewekt. Want zelfs die dierbare ingebonden eerste Zelflozer-jaargangen kan ik zo snel niet meer vinden. Vermoedelijk in een nimmer uitgekakte doos na een zoveelste verhuizing. Een stukje dus. Ter inspiratie tuur ik naar buiten, over de Amstel tegenwoordig. Maar ik kijk naar het water van de Kralingse Plas, ik ben weer terug in Rotterdam. Even later, op de fiets, doemt om de hoek van het Amstelhotel de Magere Brug op, maar ik zie de contouren van die oude, vertrouwde starttoren. Kralingen, even in 't hart van Amsterdam.

1970, dat lijkt me wel een mooi spiegelpunt. Zo'n beetje in het midden van 'mijn' RZV-tijd. Bloei-periode van de RZV? Ja, zonder enige twijfel. Van Rotterdam trouwens

sowieso. Misschien zelfs wel het hoogtepunt, beter en leuker dan nu, denk ik zomaar. Het kaalgeslagen, na-oorlogse Rotterdam kreeg weer ballen, vulde z'n lege plekken op met gezelligheid. In het kader van 'C70' verschenen overal kleine paviljoentjes, leuke stammineekes. En er werd natuurlijk volop gebouwd, de basis van die nu zo vaak terecht geroemde architectuur, van die ongeëvenaarde Rotterdamse skyline. Feyenoord (toen nog Feijenoord, en zo hoort het ook; met de naamswijziging kwam ook het verval) bleek plotseling de sterkste van Europa, ja van de wereld zelfs; kom daar nu eens om. Rotterdam, nee Kralingen zelf, was een weekend lang het letterlijke en figuurlijke 'epicentrum' van de wereld. Trilde op z'n grondvesten tijdens het Kralingse Popfestival. Jefferson Airplane, Santana, The Byrds, Dr. John. Op minder dan een kilometer van de RZV. We keken er niet alleen naar, we gingen erheen, we waren erbij; het was de aanleiding tot en het begin van die onvergetelijke meerdaagse RZV-festivals. Lol, voor iedereen en voor elk wat wils, van



*“De tijd van de drie Z-jes,
wie kent ze nog,
zeilen, zuipen en ...?”*

“Zeilen is en blijft een van de aangenaamste sensaties die ik ken, die ik heb meegemaakt.”



vrijdag- tot zondagavond. Never a dull moment. De tijd van de drie Z-jes, wie kent ze nog, zeilen, zuipen en...?

Even terug. Het moet in één van de eerste klassen op het Libanon geweest zijn. Een vriendje had een zeilboot, een Stern, bij Wismeijer. Vroeg of ik een keer meewilde. Zag er niet zoveel in. De 'Plas' was vooral het middelpunt van óns bos, vooral het water naast de speelweide, waar we voetbalden. Maar zeilen op de plas? Nou, dat kon dus blijkbaar ook, vooruit dan maar. En als bij toverslag dat gevoel dat nooit meer is verdwenen. Zeilen is en blijft een van de aangenaamste sensaties die ik ken, die ik heb meegemaakt. Die vertrouwde vierkante kilometer van de Kralingse Plas werd uitgebreid met Reeuwijk, De Kaag, Sneek. Later nog groter water, als gast op grotere schepen ook. Het Haringvliet, de Grevelingen, de Oosterschelde. En de laatste decennia, na mijn definitieve vertrek uit Rotterdam (in 1977, mind you, opa vertelt!) het Markermeer, het IJsselmeer, de Wadden. Anders dus, maar nog even leuk als vroeger de Kralingse Plas.

Ergens tijdens de eerste helft van die woelige zestiger jaren werd ik dus lid. Dat bleek nog geen sinecure. Niet alleen moest ik voorgedragen worden, maar ook nog eens geballoteerd. En alsof

dat nog niet genoeg was, moesten, omdat ik minderjarig was, hoe verzin je het, ook mijn ouders lid worden. Nou ja, mijn ouders? Mijn vader moet ik eigenlijk zeggen, want vrouwen bestonden in die tijd nog niet, ook niet op de RZV. Die kwamen hooguit met hun mannen mee en daar mochten ze mee in hun handjes knijpen. Zelf lid? Stemrecht? Vergeet 't maar! OK, wij werden dus lid. Schuchter in het begin, de kat uit de boom kijkend. Sneller dan het geluid echter vonden mijn ouders een plaatsje aan één van de vele klaverjastafeltjes en peinsden er niet over om ooit nog te vertrekken. Het aantal door Ami achterovergeslagen borrels, toen die na lange tijd en op veler verzoek eindelijk in het assortiment verschenen, kon je aflezen aan de stand van z'n hoedje. Des te meer jenever, des te verder de hoed op het achterhoofd. Onvergetelijke herinneringen, mooie jaren hebben ook zij daar gehad. Aandoenlijke bijdragen, waar ik trots op was, later van mijn moeder in de Zelflozer.

Zonder eigen bootje op de RZV kon natuurlijk niet. Ik kreeg een tweedehands Vaurien. Duizend gulden, weet ik nog. Op de kop getikt ergens in de Biesbosch. Mijn blijdschap daarover werd bij aankomst op de RZV meteen al danig getemperd. Mijn Vaurien, wist ik veel, bleek voorzien van een ophaalbaar roertje. Of dat in wedstrijden was

toegestaan konden de experts mij niet vertellen, wel dat het ‘not done’ was. In feite voer ik dus voor Jan met de korte achternaam. Of mijn wedstrijdcarrière op dat moment al in de kiem gesmoord is, weet ik niet. Wel dat het daarmee nooit iets is geworden. Als zelfgeplakte pleister op de wonde ben ik altijd maar blijven verkondigen dat zeilen geen echte sport is. Niet zoiets als voetbal of atletiek. Maar dat verbloemt waarschijnlijk slechts mijn gebrek aan talent op dat vlak. Ik kon het gewoon niet. Nou ja, een heel klein beetje als bemanning.

“Achter de bar stond Tante Truus, nog zo’n monument”

Op het Libanon en vanaf de RZV begonnen Henk van Gent (precies één week ouder en vriend vanaf de kleuterschool) en ik voorzichtig wat onderlinge zeilwedstrijdjes voor scholen te organiseren. Dat lag ons wel. Dat ging wel goed. Hij, meer de zeiler ongetwijfeld, ik misschien vooral de organisator. Ieder jaar groter, ieder jaar meer. Mijns inziens, maar ik kan me vergissen, eigenlijk de aanloop naar de latere Boterletter-wedstrijden. Hoe dan

ook, op de RZV werden we organisatorisch gedoopt. We mochten in heiligdom van de bestuurskamer, we mochten gebruik maken van de starttoren, maar ook niet meer dan dat. Het bestuur stond ver weg, mijlen ver. En wij verbaasden ons er over dat daar helemaal geen jongeren in zaten. Niet van onze leeftijd, logisch ook, wij waren nog maar schooljochies, maar ook niet van de generatie die vijf of tien jaar ouder was dan wij. Vreemd en onbegrijpelijk, vond ik dat.

Hoe dan ook, ik begon mij op de RZV als een vis in het water te voelen. Als grote roerganger was daar ‘Mijnheer Van ‘t Hoogerhuys’, altijd eerbiedig op die wijze aangesproken. Voorzitter, waarnemend secretaris, wat niet eigenlijk? Hij was het bestuur, hij was het gezag, onbetwist en in z’n eentje. Maar het waren inmiddels wel de jaren zestig, dat had hij mijns inziens nog niet helemaal in de gaten; daar zou hij nog wel achterkomen. Een andere mastodont, Sjaak Barzilay, altijd vrolijk, altijd aanwezig. En sportief nog, zeilend in z’n FD. Achter de bar stond Tante Truus, nog zo’n monument; feest werd het pas echt als zij later op de avond ‘even de keuken ging opruimen’ en de deur achter zich sloot. Dan maakte de tap plotseling overuren. Aan de andere kant van de bar heerste Willem, zoon ‘van’ weliswaar, maar met z’n eigen, onnavolgbaar

grote bek. Dat sprak mij wel aan, ik raakte bevriend met hem. Met hem en met ontelbaar vele anderen.

Het moet aan het eind van een zeilseizoen zijn geweest. Mijn bootje lag allang niet meer op het jollensteigertje, maar keurig op tijd in de winterberging, in de opslagruimte van de vader van een vriendje in de Wildeveenstraat. Ik kreeg post, een envelop van de RZV. Met daarin het misschien wel het tiende, driftige doorslagje van een ouderwetse typemachine. Van de voorzitter, annex waarnemend secretaris. Of ik als de wiedeweerga mijn ‘Swingin’ Sailmachine’ van het steiger wilde halen; het zeilseizoen was over! Ik voelde me onterecht aangesproken en schreef een brief terug. Boos natuurlijk, maar wel eerbiedig. De ‘oude Fer’ sprak me erop aan, de zaterdagochtend erna. ‘If you can’t fight him, join him’ moet hij gedacht hebben. Of ik geen zin had ‘de jeugd’ in het bestuur te komen vertegenwoordigen. Dat leek mij wel wat, Bobo (we kenden dat woord nog niet) in de dop. Op woensdagsavond, eenmaal in de maand, met de ‘ouwetjes’ van het bestuur in dat rokerige bestuurskamertje. Het woord werd vooral gevoerd door voorzitter Van ‘t Hoogerhuys, die als waarnemend secretaris zelf notuleerde. Zo nu en dan mocht, in mijn herinnering, de penningmeester nog iets opmerken, maar dat was het wel onge-

veer. De hamer viel altijd iets voor tien; mijnheer Van ‘t Hoogerhuys beende naar de overkant, nog net op tijd voor het laatste nieuws.

Een paar maanden later vroeg hij of ik mee wilde naar een vergadering van het KNWV in de RAI. Of vermoedelijk maakte hij mij gewoon duidelijk dat ik mee moest. Andere bestuurleden voelden er, dat werd me later pas duidelijk, geen fluit voor om hem te vergezellen. We kwamen aan in Amsterdam, ik aan zijn machtige zij, in een zaal van honderden mensen. Minstens driehonderd, maar misschien wel duizend. Daar zat ik naast hem, in de zaal. De vergadering werd geopend. Of iemand op- of aanmerkingen had op de notulen. Niemand. Nou ja, eentje dan. ‘Hij’ stond op en de zaal vulde zich met gelach. Daar was ie blijkbaar weer, Van ‘t Hoogerhuys uit Rotterdam, met een hele waslijst aan commentaar. Zo ging dat de hele vergadering door, bij elk punt. Het gelach werd steeds luider, hilarisch bijna, iedereen keek naar hem, maar dus ook naar mij! Allengs ging mijn schaamte, waar was ik in vredesnaam aan begonnen, echter over in een oprechte bewondering. Wij, samen vanaf nu, zouden ze eens een Rotterdams poepie laten ruiken, wat dachten ze wel? Want al het lachen ten spijt, alles wat hij zei sneed hout, met elke pijl trof hij de roos. Maar dat hij dat durfde in zo’n



volle, vijandige zaal. Het is een van mijn wijste levenslessen geweest. Nooit meer ben ik bang geweest om waar dan ook in het openbaar mijn stem te verheffen. Door hem en door niemand anders. Daar ben en blijf ik ‘mijnheer Van ‘t Hoogerhuys’ m’n hele leven dankbaar voor. Jammer dat ik hem dat nooit gezegd heb. Maar nu ligt het vast, nu staat het hier, voor altijd.

Woelige jaren dus. Ontzettend veel activiteiten. Zeilen, feesten, bij nacht en ontij. Voetballen tegen ‘Rotterdam’. Ontzettend veel lol. Aan de bar. Aan de inmiddels op ons initiatief naar de clubzaal verplaatste tafeltennistafel. Bij talloze RZV-vrienden en -vriendinnen thuis. We riepen de Zelflozer in het leven. Knip-, type- en zetwerk,

soms tot diep in de nacht. Altijd in het verzakte dijkhuisje van Jan Mani aan de Rotte. Een onvergetelijke zoete inval was het daar op die avonden. Maar ontzettend veel discussies ook; het moest allemaal anders, er moest worden ‘doorgestroomd’, eufemisme voor verjonging. Verhitte tijden, extra ledenvergaderingen. En het veranderde inderdaad. ‘Ze’ grepen de macht, die jongeren, de ouderen van nu, ongetwijfeld. En hoe het nu met de Rotterdamsche Zeilvereeniging is? Ik weet het niet. Ik heb geen idee. Ik ben al zo lang weg en voorgoed. Maar de RZV, is een stukje van mijn leven en dat blijft het. Al word ik honderd, net als de RZV, die vast de ‘tweehonderd’ ook wel haalt. Wat ik haar en haar leden van harte toewens! ■

Door onze correspondent

Joost van der Vaart
NRC correspondent in
Berlijn van 2007-2012
en lid van 1990-2007

Berlijn. Al jaren zeil ik hier in Berlijn regelmatig op de Wannsee en de Unterhavel, prachtig water in het groene westen van de Duitse hoofdstad. Het is niet te vergelijken met de Kralingse Plas, maar omdat de Plas nu eenmaal het ijkpunt is van al mijn zeilbelevissen, ontkom ik er niet aan om deze unieke vaargebieden in Nederland en Duitsland naast elkaar te leggen en te kijken of ze iets gemeenschappelijks hebben.

Net als de Plas zijn de Wannsee en de Unterhavel – die samen één zeilgebied vormen – berucht om de winddraaiingen die er lokaal heersen. Duitse zeilers zeggen, net als Plaszeilers, dat er een vlaag over het water trekt als je hier een deur opent. Een groot verschil is dat het in het voorjaar en de zomer in Berlijn minder waait dan in Rotterdam. Wij hebben hier een landklimaat, terwijl op Kralingen het beroemde Plasklimaat heerst. In Rotterdam waait het eigenlijk altijd. In Berlijn komt het regelmatig voor dat een driedaagse regatta door gebrek aan wind wordt afgeblazen. Ook ik heb vaak eindeloos liggen dobberen op een roerloze Wannsee, met een wolkenlucht boven me die niet leek te veranderen. Alles stond stil; mijn boot kwam geen centimeter vooruit. Zelfs de zeilen weigerden te klapperen.

De Plas is ontstaan door de winning van veengrond, waar uiteindelijk turf uit ontstond: gedroogd veen dat vroeger als brandstof werd gebruikt. Het is een jong en ondiep water, dit in tegenstelling tot de Wannsee en de Unterhavel, die oud en diep zijn zoals alle wateren in en om Berlijn. Ze stammen uit het pleistoceen en zijn uit gletsjers ontstaan die na de ijstijd volliepen met water. De Wannsee en de Unterhavel zijn op sommige plaatsen tien meter diep. Er zwemmen vissen als

monsters rond, maar daarin zijn deze Berlijnse wateren niet uniek. Jaren geleden, tijdens een woensdagavondwedstrijd van de RZV, hoorden we vlak na de start een doffe dreun tegen de boeg van mijn Valk (zeilnummer 734). Toen ik in het water keek, zag ik een dode snoek drijven met een geschatte lengte van ruim een meter. Mijn zoon vroeg verbaasd of wij die hadden doodgevaaren. Maar dat was niet het geval, gelet op de geur van 't arme beestje.

Het kan altijd nog erger. Een paar zomers geleden was hēt komkommerverhaal van de Berlijnse pers dat bij het strandbad aan de Wannsee (dat gelijkenis vertoont met het strandbad aan de Plas) een kind in z'n voet was gebeten door een meerval van drie meter. Geen mens durfde het water nog in. Niemand heeft het 'monster van de Wannsee' ooit gezien. Het kind bleek uiteindelijk op een stuk ijzer te zijn gelopen, dat opgewoeld was na opspuitwerkzaamheden. Feit is wel dat er grote meervallen in de Berlijnse wateren voorkomen. En grote roofvogels die op vissen jagen. Zo dook een keer vlak voor onze ogen een prachtige visarend in het water, die met grote precisie en elegantie een vette brasem uit de Wannsee sleurde en er ongenaakbaar mee wegvloog. De staart van de vis bewoog nog. Het leek wel of we werden toegewuifd.

Een frappante overeenkomst tussen beide wateren en hun oevers is dat zowel de Plas als het gebied in de buurt van de Wannsee gebruikt is voor het storten van oorlogspuin. Na de Tweede Wereldoorlog is de zuidrand van de Plas gedeeltelijk gedempt met de brokstukken van de woningen en kantoren die door de Duitsers op 14 mei 1940 tijdens het bombardement op Rotterdam vernietigd waren. Ik heb zelf nog wel eens

Een groot verschil met Kralingen: windstiltes komen 's zomers in Berlijn op de Wannsee regelmatig voor.

“Net als de Plas zijn de Wannsee en de Unterhavel – die samen één zeilgebied vormen – berucht om de winddraaiingen die er lokaal heersen.”





Vrouwelijk boegbeeld in de Noorse Volksboot F-510, die ooit op de Kralingse Plas zeilde, tijdens een wedstrijd op de Wannsee.

“Een groot verschil bij het wedstrijdzeilen zijn de bootstypen, de internationale klassen daargelaten.”

puinscherven uit de grond gehaald, ter hoogte van de bruggetjes in de Plas. In Berlijn, dat door de geallieerden veel zwaarder is gebombardeerd dan Rotterdam door de Duitsers, bestond aanvankelijk het plan om de Wannsee vol te storten met oorlogspuin. Maar dat ging na protesten van de bevolking niet door. In plaats daarvan is aan de rand van de Unterhavel in Grunewald (het Kralingse Bos van Berlijn) een puinberg van ruim honderd meter hoog ontstaan, die nu begroeid is en een geliefde plek is geworden voor vliegeraars, skiers en mensen die van het uitzicht over de stad willen genieten. De berg heet de Teufelsberg, een toepasselijke naam.

De oorlog is trouwens op de Wannsee niet weg te denken. Als ik hier zeil, weet ik dat ik op ‘schuldig water’ vaar. In een villa aan de Wannsee kwamen op 20 januari 1942 een aantal hoge nazi’s bijeen om in opdracht van Adolf Hitler geheime afspraken te maken over de zogenoemde Endlösung der Judenfrage. Hier werd over het lot van zes miljoen joden in Europa beslist; hier werd de Holocaust ingeluid. Van die schuld komen de Wannsee, Berlijn en de Duitsers nooit meer af. Het wedstrijdzeilen hier vertoont grote overeenkomst met de wedstrijdjes op de Kralingse Plas. We hebben heel gezellige woensdagavondwedstrijden in clubverband. Er wordt fanatiek gezeild, maar het blijft amicaal. Verder worden op de Wannsee veel regionale, landelijke en internationale wedstrijden gehouden. Vorig jaar organiseerde een van de Berlijnse zeilclubs matchraces voor internationals in de Soling-klasse. Het

leek sterk op praktisch dezelfde en onvergetelijke gebeurtenis jaren geleden op de Kralingse Plas, gesponsord door de Spaanse koning en perfect georganiseerd door de RZV. Ik sprak een van de deelnemers in Berlijn en hij vertelde me dat hij destijds als Vorschoter (fokkemaat) op Kralingen had meegedaan. Hij vond het er prachtig en vertelde enthousiast dat hij met zijn Soling bij windkracht vijf langs de Plasmolens was gezeild, “een schitterende en oer-Hollandse sensatie”.

Een groot verschil bij het wedstrijdzeilen zijn de bootstypen, de internationale klassen daargelaten. Duitsland heeft net als Nederland zijn nationale klassen: de Pirat, Schwertzugvogel, Conger, Dyas, Varianta, Hansajolle, Rennjolle, 15er Jollenkreuzer en vele andere. Er is prachtig ‘oud hout’ bij, in perfecte wedstrijdvoering. Ze kunnen hier moeiteloos een Gouwe Ouwe organiseren. Dat gebeurt dan ook, alleen heet het hier de Havel Klassik, een unieke regatta waaraan alle oude houten zeilklassen kunnen meedoen. Het is net zo’n feest als de Gouwe Ouwe op Kralingen.

De Kralingse Plas blijft natuurlijk het mooiste stukje water ter wereld. Daar kunnen de Wannsee en de Unterhavel niet aan tippen. Eigenlijk is een vergelijking ongepast. Maar zeilen is zeilen. En als je als Rotterdammer op de Wannsee vaart en je ogen sluit, is er eigenlijk geen verschil. De wind, de kabbelende golven tegen de boeg, de schoot die doorgezet moet worden, het ritselende zeil. Droom ik of staan de Plasmolens op de plek van de Grunewaldturm? ■

Ria Herni-Wismeijer, geboren, getogen en ondernemend aan de Kralingse Plas

Ria Herni-Wismeijer
Eigenaresse van
Herni Zeilkleding

Haar vader had een kanowerfje op de plaats waar nu het strandbad zit. E.M.G. (Eef) Wismeijer bouwde met zijn broer vooral zeilkano's. Toen in 1936 de sluis werd aangelegd en ook de bebouwing met bedrijfsloodsen langs de Kralingse Plaslaan werd gerealiseerd, verhuisde het bedrijf van de gebroeders Wismeijer naar deze nieuwe locatie. De business werd uitgebreid met verhuur van zowel kano's als ook roei- en zeilboten. Aanvankelijk woonden de Wismeijers niet aan de Plas, maar kort na het begin van de oorlog toverde de buitengewoon handige Eef woonruimte in de loods. In dat nieuwe huis werd Ria geboren, in 1942. Ze herinnert zich de tijd van de verhuur nog goed. Als er werd verhuurd aan vissers stonden haar ouders om 04:00 uur op. En als deze na een paar uurtjes weer afmeerden maakte Ria de bootjes schoon voor de volgende klanten. Zakelijk was die verhuur op den duur steeds minder interessant en in de loop van de zestiger jaren stopten ze er mee. In het begin van de zestiger jaren ontmoette Ria Joop Herni. Hij had een bootje liggen bij de burens: Van den Berg. Zo leerden ze elkaar kennen en in 1963 trouwden ze. Van kok op de grote vaart werd Joop opgenomen in het botenbedrijf van z'n schoonouders. Dat heette toen nog WiBo: Wismeijer Boten. De groei zat er lekker in. Ze waren dealer van Vanguard en Thunderjet, importeerden 'weekendkruisers' en bouwden zelf ook nog, zoals bijvoorbeeld de

Eurosailer. Halverwege de zestiger jaren moesten ze de naam WIBO opgeven. Bouw van Wijk, bouw van de WIBO kruisers in Woubrugge, bleek net een jaar langer (1935) te bestaan. De naam werd omgedoopt in Herni Watersport. Eef Wismeijer overleed in 1967, slechts 55 jaar oud. Een ernstige longaandoening werd hem fataal. De winkel in z'n huidige staat heeft haar vader nooit meegemaakt. Hij had dat deel van de loods ingericht als showroom voor de botenverkoop. De botenbouw en verkoop werd voortgezet door Joop. Maar allengs verschoof de business van de bootjes naar de accessoires en de kleding. Het is niet voor niets dat de zaak zich tegenwoordig presenteert als Herni Zeilkleding. Ze waren leveranciers van de eerste droogpakken en lopen nog steeds voorop als het gaat om noviteiten. Ria leidt de winkel nog steeds met plezier. Ze is trots op haar medewerkers die ze zelf selecteerde op "kennis van zaken". Meestal nog studerend of net klaar met een opleiding draaien ze hun parttime diensten. Enkelen zijn ook lid van de RZV. Waarom is Ria eigenlijk geen lid? Tsja... rond 1958 deed ze samen met een vriendin wel een serieuze poging. Maar om onduidelijke reden kwamen ze niet door de ballotage heen. Ria kijkt er lachend op terug. "Dacht je dat het vroeger zo eenvoudig was om lid te worden van een zeilvereniging? Nou mooi niet; en ik heb het ook nooit meer geprobeerd!" ■

"Dacht je dat het vroeger zo eenvoudig was om lid te worden van een zeilvereniging?"



HET BESTUUR

DOOR DE JAREN HEEN

V.l.n.r.: Cees van Muyden (voorzitter), Theo Smits (penningmeester), Frans Smits (havencommissaris) en nog net zichtbaar Ben Peeters (havencommissaris) tijdens ALV 29 maart 2002.

DE VOORZITTERS

Hoeveel waarheid zit er in de stelling: “Het aantal bestuursjaren van een voorzitter is evenredig aan de bestuurlijke rust in een vereniging”?

TEKST: HAN DE GOEDEREN

De RZV kent korte voorzitterschappen van een paar maanden tot een paar jaar, en lange voorzitterschappen van veertien, zestien en achttien jaar. En waren die laatste dan de rustige jaren? Eén ding is zeker: de eerste jaren waren, ondanks grote saamhorigheid onder leden, bestuurlijk niet altijd even rustig. In 1915 bijvoorbeeld is er drie keer van voorzitter gewisseld. In 1923 zijn er onverkwikkelijke ruzies in het bestuur en op 28 december 1931, een paar dagen na kerstmis, treedt het bestuur in zijn geheel af. Bij het blade- ren in de dikke Zelflozer, die ter gelegenheid van het vijfenzeventig jarig bestaan van de vereniging is uitgegeven, kom je regelmatig bestuurlijke zaken tegen als het oprichten van commissies voor het oplossen van problemen of het organiseren van feesten en andere festiviteiten, maar ook het op de één af andere manier ophalen van extra geld voor verbouwingen en andere investeringen. Ook nu is er sprake van een obligatielening, het zoeken naar sponsors, verbouwingen en achterstallig onder-

houd. De voorzitter heeft er zijn handen weer vol aan en veel leden hebben er weer veel meningen over. Zo hoort het!

Als je het bij de RZV wilt hebben over voorzitters, dan kun je niet om het duo Van Dusseldorp en Van 't Hoogerhuys heen. Van 1936 tot 1961 samen als respectievelijk voorzitter en secretaris en daarna tot 1980 Van 't Hoogerhuys alleen als voorzitter. Bij elkaar dus vierendertig vaak moeilijke jaren, van de opmaat van de Tweede Wereldoorlog tot en met de roerige jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw. Beiden zijn tot erevoorzitter benoemd en het is niet voor niets dat elders in dit boek in twee andere bijdragen aandacht aan hen wordt besteed.

In de jaren zestig en zeventig beginnen de babyboomers zich te roeren. Niet alleen in het land maar ook op de RZV. De wedstrijden zijn niet meer van deze tijd, vooral de organisatie daarvan en de banen ook niet. De bestuursleden zitten veel te lang; er gebeurt te weinig. Maar dat is

Onder het voorzitterschap van Kees in 't Veld werden voor de 2^e keer de Europese Kampioenschappen Laser Teamzeilen 1981 georganiseerd op de Kralingse Plas. Ter gelegenheid hiervan werden we ontvangen in de Heineken-brouwerij aan de Crooswijkse-singel. Voorzitter Kees in 't Veld (midden) en havencommissaris Arie van den Boogaard (rechts) in gesprek met een medewerker van Heineken.



Een eenzame secretaris achter de bestuurstafel, Han de Goederen, havencommissaris van 1977 tot 1979, bestuurssecretaris van 1979 tot 1986, lid vanaf 1957, tevens auteur van dit stuk



niet het enige. Ook het “gebruik” van de vereniging wordt anders. Waar vroeger het accent lag op het clubleven op de plas en in het weekend, omdat de meeste leden in de directe omgeving woonden en het zeilen ook meer een familieaangelegenheid was, wordt het later veel individueler en zwermen de leden uit over het hele land en zelfs daarbuiten. Mede als gevolg van de toenemende mobiliteit. Dat leidt tot nieuwe contacten en nieuwe leden, die niet alleen in Kralingen of directe omgeving wonen. Het karakter van de RZV past zich aan. Een revolutie wordt het niet, maar de doorstroming en de verjonging van het bestuur krijgen wel gestalte. Als voorzitter treden twee K(C)eesen aan. In 1980 K (Kees) in 't Veld die het veertien jaar volhoudt en in 1994 de hamer doorgeeft aan C(Cees).P.J. van Muyden, die acht jaar volmaakt tot 2002.

Toen Kees in 't Veld gepolst werd om voorzitter te worden stelde hij daarbij de eis dat de zittende bestuursleden nog even zouden blijven. Dat levert geen probleem op, de leden zitten allemaal nog

niet erg lang in het bestuur, kennen elkaar goed en zijn ongeveer even oud. Met Kees in 't Veld erbij is dan aan vijf leden van dat bestuur (met anderen) eens door een eerder bestuur voor veertien dagen de toegang tot haven en terrein ontzegd vanwege vergaande jeugdige en waterige baldadigheid!

Er zit dan een redelijk jong en enthousiast bestuur. Maar dat betekent niet dat er bestuurlijk een rustige tijd is aangebroken. Er zijn nieuwe activiteiten gaande, de contacten met bijvoorbeeld de klassenorganisaties worden opgezet, de banden met zusterverenigingen, het Verbond en de gemeentelijke diensten worden aangehaald. Een gevolg is onder andere dat het aantal zeilwedstrijden op de plas toeneemt en de leden zich steeds meer, zowel nationaal als internationaal, manifesteren. Niet alleen zeilend maar ook wedstrijdorganisatorisch. Hoogtepunten zijn het organiseren van een Europees Kampioenschap Laser Teamzeilen in 1981 en het Wereldkampioenschap Soling Matchracen in 1998, de Copa Infanta Cristina. Druk met

“In de jaren '60 en '70 beginnen de babyboomers zich te roeren.”

toespreken en huldigen hebben de beide voorzitters van die periode het ook. Vooral met het uitzwaaien en huldigen van leden die naar de Olympische Spelen, Wereld- of Europese kampioenschappen gaan. Aan nationale kampioenen wordt altijd tijdens de najaarsledenvergadering aandacht besteed. In 1994 begint het voorzitterschap van Cees van Muyden. Hij was al eerder lid van het bestuur. Van 1977 tot 1984 was hij penningmeester. Tussendoor was hij ook nog zes jaar penningmeester van de Optimist Club Nederland (OCN). Bij elkaar een bestuurslidmaatschap in de zeilerij van eenentwintig jaar. Met de OCN en het Optimistzeilen had de RZV een bijzondere band. Zo wordt op verzoek van de OCN samen met die club in 1987 het Wereldkampioenschap Optimisten in Andijk georganiseerd, is met name ons lid, Fred Kats, wereldwijd de stuwende kracht achter het handhaven en daarmee betaalbaar houden van de Optimist en is Rene Kluin acht jaar voorzitter van de International Optimist Dinghy Association (IODA), de grootste klassenorganisatie ter wereld.

Gelukkig, er worden niet alleen wedstrijden georganiseerd, ook in het clubgebouw wordt van alles georganiseerd zoals, lezingen, filmavonden, wijnproeven, bier-tappen en gewoon feesten. Aan vrijwilligers voor het organiseren van van alles en nog wat, is nooit gebrek bij de RZV zoals een licht jaloers lid van de Kaag eens opmerkte. Heel belangrijk daarbij is de inbreng van een lid als Ben Peeters met zijn meestal unieke ideeën om iets te vieren. Om er daar twee van te noemen, skûtsjesilen op de Kralingse Plas tijdens het vijfenzeventigjarig jubileum van de RZV en in aansluiting van de Olympische Spelen in Sydney het inhalen van Margriet Matthijsse en Serge Kats in 2000 per parachute op het grasveld naast de vereniging.

Medio jaren '90 wordt het bestuurlijk, en dus voor de voorzitter, wat onrustiger. Dat komt onder andere door het snel wisselen van de havenmeesters, die in dienst van de RZV zijn, en van de pachters van de bar in het clubgebouw. Maar ook het zoeken naar een oude tank ergens in de

**Bestuur 2002
bestaande uit
v.l.n.r.:
Theo Smits
(penning-
meester), Ben
Peeters (haven-
commissaris),
Barbara Vial
(zeilcommissaris), Remco
de Goederen
(zeilcommissaris), Cees
van Muyden
(voorzitter),
Henny Bos-
Vegter (secre-
taris) en Frans
Smits (haven-
commissaris).**



**Cees van
Muyden en
Harry Maronier
tijdens de voor-
zitterswisseling
op de ALV van
29 maart 2002.**

grond heeft de nodige beroering veroorzaakt. De zeilwedstrijden op de Plas en daarbuiten, waar de RZV de organisatie heeft of daaraan meewerkt, blijven hetzelfde. Wel neemt de “natuurlijke” aanwezigheid van ruim voldoende aantallen vrijwilligers daarvoor wat af. De deelname door RZV-er's aan de Olympische Spelen blijft op peil. Maar de sfeer en het gebruik van de accommodatie veranderen. Dat is op zich niets bijzonders. Er is altijd verloop onder de leden en nieuwe leden hebben andere ideeën en verwachtingen van de club. Tijdens ballotagegesprekken aandacht besteden aan het op dat moment gewenste karakter van de RZV, verandert daar niets aan; het is gewoon gezond. De roep om verandering wordt hoorbaar, vooral van en rond Harry Maronier. Cees van Muyden die er, zoals gezegd al eenentwintig bestuursjaren op heeft zitten, nodigt hem in zijn nieuwjaarstoespraak op 1 januari 2002 dan ook nadrukkelijk uit zich in de volgende ledenvergadering kandidaat te stellen en treed zelf tussentijds af.

Van 2002 tot 2005 is H.G. (Harry) Maronier voorzitter van de RZV. Ook hij stelt, voorafgaand aan z'n eventuele kandidatuur, enkele eisen, zoals verkozen willen worden door minimaal zestig procent van de leden en zelf het dagelijks bestuur samenstellen. Tegen dat

laatste verzetten de statuten van de vereniging zich. Maar bij zijn verkiezing presenteerde hij wel een hele lijst van nodige veranderingen. De meest vergaande was de openstelling van het clubgebouw ook voor niet-leden. Daar was teveel weerstand tegen. Als je anno 2011 kijkt naar de problemen met de exploitatie en het onderhouden van het clubgebouw is dat achteraf gezien misschien wel jammer. Wat Harry ook wilde waren ruimere openingstijden van de club en een mooiere en andere inrichting van de bovenzaal van het clubgebouw. Dat laatste is goed gelukt. De discussies daarover werden binnen de club met de gebruikelijke heftigheid gevoerd. Anders gezegd: alleen al daarom was er sprake van voldoende levendigheid. In 2006 is de herinrichting van de bovenzaal gereed, en zowaar tot bijna ieders tevredenheid. Ter gelegenheid van de negentigste verjaardag van de RZV heeft Harry met zijn vrouw Marian een loungeset voor het waterterras geschonken. In 2004 werd Harry herkozen als voorzitter. Spoedig daarna werd hij zo ernstig ziek dat hij het voorzitterschap moest opgeven. Harry is op 8 mei 2008 overleden.

Het terugtreden van Harry Maronier leidt tot een impasse in het bestuur. Om deze te doorbreken stelt Wim van den Bos zich als

“De deelname door RZV-er's aan de Olympische Spelen blijft op peil.”

interim-voorzitter beschikbaar. Hij heeft dat een halfjaar volgehouden maar zag daarin geen aanleiding om langer voorzitter te willen zijn. Er is vooral veel gedoe over de pacht c.q. verhuur van de bar van het clubgebouw. Ook na hem, tot 2011, hebben de voorzitters slechts een korte zittingsduur. Vanaf het terugtreden van Harry Maronier tot de verkiezing van Peter de Weerdt in 2010 is er sprake van drie voorzitters, van wie één ad interim om de zaak gaande te houden en twee echte. Het aantal leden en daarmee de beschikbare gelden werkt ook niet mee. In 2002 zijn er 460 leden. Dat aantal zakt in 2005 naar iets boven de 300 leden om in 2009 weer naar de 400 leden te stijgen.

Eind 2005 treedt A. (Arthur) Vloemans aan als voorzitter. Hij is dan al lid van het bestuur als havencommissaris. Deze bestuursbeweging vindt in 2008 nog een keer plaats, maar daarover later. In zijn periode tot 2008 worden onder andere de nodige milieumaatregelen doorgevoerd, is er aandacht voor het woord “ballotage” en is er veel aandacht voor de uiteindelijke inrichting van de bovenzaal in 2006. Maar in dat jaar gebeurt meer. Zo doet de Volvo Oceanrace Rotterdam aan, wat de nodige aandacht vraagt en wordt er tijdens deze “stopover” met Optimisten en Cadetten op

de Maas de Tommy Hilfigerrace gevaren. Voor zover de stroom het toelaat, althans. Uiteraard zijn er dat jaar en ook in de andere jaren van zijn voorzitterschap de gebruikelijke zeilwedstrijden. De jeugdzeilopleiding, meestal aangeduid als JZO, begint de laatste jaren wat slijtage te vertonen en dat is voor de RZV geen goede zaak. In 2007 keert het tij en door toedoen van een aantal ijverige nieuwe leden met kinderen, wordt er nieuw en moderner leven in de JZO geblazen. Ook hieraan wordt in twee andere bijdragen in dit boek aandacht besteed.

In 2008 heeft Arthur Vloemans er genoeg van en treedt tijdens de Algemene Ledenvergadering van maart af zonder dat er een eventuele opvolger is voorgesteld. Bij aanvang van de vergadering blijkt Jan Schonk, op dat moment havencommissaris, bereid te zijn om voorzitter te worden. De vergadering gaat akkoord. Kennelijk weinig statutenvreters aanwezig of ...? Jan Schonk heeft tóch iets met statuten. Hij brengt het aantal bestuursleden terug tot drie in plaats van het sinds de oprichting gebruikelijke aantal van zeven. Dat scheelt in communicatie en vooral in delegatie, en ook in vergadertijd. In de twee jaar dat Jan Schonk voorzitter is, wordt een groot deel van de steigers vernieuwd, wordt een nieuwe hijs-

Tijdens een ledenvergadering.



Tijdens de ALV van maart 1994 draagt Kees in 't Veld na 14 jaar voorzitterschap de hamer over aan Cees van Muyden. V.l.n.r.: Marijn Romer (zeilsecretaris), Xandra Peeters (zeilcommissaris), Evert-Jan Rutgers (secretaris), Kees in 't Veld (voorzitter) en Kees van der Ree (penningmeester).

installatie geïnstalleerd en is de sleepheiling afgebroken. Hij treedt af omdat hij tot gemeenteraadslid verkozen wordt voor D66.

In 2010 treedt Peter de Weerdt aan als voorzitter. Hij begint met het weer op sterkte brengen van het bestuur en het met nieuw leven blazen in commissies. Waarvoor het aantal vrijwilligers en dus sterk bij de RZV betrokken leden toeneemt. Qua investeringen gaat in eerste instantie de aandacht uit naar het opknappen en meer naar de eisen van deze tijd inrichten van de benedenverdieping van het clubgebouw. Fondsenverwerving daarvoor gebeurt op een eerder vertoonde wijze.

Afsluitend: er zit waarheid in de stelling dat het aantal bestuursjaren van een voorzitter evenredig is aan rust in een vereniging. Maar dat snel elkaar opvolgende voorzitters alleen maar onrust veroorzaken en een vereniging zelfs kapot kunnen maken, is niet waar. De honderdjarige RZV is daarvan het springlevende bewijs. ■

De hamer van de voorzitter

Al deze voorzitters hebben gemeen dat zij dezelfde hamer hebben gehanteerd. Hun voorgangers niet. Op deze hamer staat niet RZV maar ZVK. Bij de opening van het nieuwe clubgebouw in 1937 (het oude clubgebouw was in 1936 afgebrand) is deze hamer door de toenmalige voorzitter van deze vereniging aangeboden. ZVK staat voor Zeil Vereniging Kralingen. Deze vereniging, gevestigd aan de noordoostzijde van de Plas, kwam wat in de verdrukking doordat de vrijgekomen grond bij het graven van de Waalhaven op de akkers rondom de plas werd gespoten en hierop is toen, voor de oorlog, in de crisisjaren, het Kralingse bos aangelegd. De ZKV wilde door de ontstane ondieptes verhuizen naar de overkant van de plas maar deze plannen gingen niet door. Zij wilde eigenlijk graag fuseren met de RZV. Dat werd echter al in 1919 afgewezen. Uiteindelijk is de ZVK in 1942 gefuseerd met de WSVR. Daarbij bracht zij onder andere haar clubgebouw in. Dat staat er nog steeds, maar wij hebben de hamer!

“In 2006 doet de Volvo Oceanrace Rotterdam aan.”





JEUGDZEILEN

DE START VAN DE JEUGDZEILOPLEIDING

TEKST: BOB HUIZENAAR SR.

Na een actieve en succesvolle periode van wedstrijdzeilen, vanaf 1947 in binnen- en buitenland, sloot ik deze na 25 jaar in 1972 af omdat de noodzakelijk tijd me daarvoor eigenlijk al enige tijd ontbrak. Mijn zoontje was vanaf zijn geboorte met Miep (Huizenaar, red.) bijna bij al mijn wedstrijden aanwezig en hij deed elke ontvangen cent in een spaarpot met de mededeling “voor mijn boot”. Toen hij wat groter werd voelde ik mij verplicht om, ondanks het ontbreken van voldoende tijd, een Optimist voor hem te kopen. Ik woonde destijds in IJsselstein bij Utrecht. Daar in de buurt waren wij aangewezen op enige min of meer beschermde stukken water van de Lek. Niet bepaald een ideale omgeving om een kind te leren en te laten zeilen. Toen ik in 1973 in het clubblad van de RZV las dat er een jeugdzeilopleiding zou aanvangen vond ik dat een prachtige gelegenheid om mijzelf te verplichten en tijd vrij te maken om hem met zijn boot elke week naar Rotterdam te brengen. De eerste zaterdag van

die opleiding werd ik door Wim Arkenbout uitgenodigd om in zijn boot de opleiding vanaf het water te volgen. Na afloop vroeg hij mij wat ik van de opleiding vond en de aanpak ervan. Ik weet niet meer precies wat ik heb geantwoord, maar wel dat ik gelukkig was dat er zo'n opleiding in het leven was geroepen, ook omdat het mij prachtig uitkwam zoals uit bovenstaande blijkt.

Waarschijnlijk ben ik dat jaar nog verder uit mijn tent gelokt. Ik weet niet meer door wie, maar ik vermoed door Hein de Goederen, waarbij mijn positieve commentaar voor een goede aanpak werd besproken. En voor ik het wist zat ik eraan vast. De komende jaren was ik belast met de jeugdzeilopleiding bij de RZV. Overigens voor niet ingewijden: in 1947 werd ik, op vijftienjarige leeftijd, jeugdlid bij de RZV waar ik in eerste instantie mijn vrienden Maarten van der Spek (O-jol en 12voetsjol) en Floor Daniëls (kleine BM en 12-voetsjol) ontmoette; er zouden er nog vele volgen. In mijn aanpak van de jeugdzeilopleiding vond ik het

noodzakelijk de volgende vraag te beantwoorden: “Wat is (zijn) de doelstelling(en) van de opleiding?” Door mij zijn een paar doelstellingen geformuleerd en hoewel ik een aantal jaren geleden mijn archief van deze opleiding heb vernietigd, weet ik nog wel dat voor mij de belangrijkste doelstelling was (waarvan ik de juiste bewoordingen overigens niet meer weet), en omdat het tenslotte gaat het om kinderen in de leeftijdsgroep van 6 tot 12 jaar:

- De kinderen vertrouwd maken met de boot en het water, opdat zij, zonder angst en bekommerd toezicht van ouders, veilig het water op kunnen.
- Met water wordt hier in eerste instantie bedoeld meren zoals de Kralingse plas.
- De kinderen zeilden zo mogelijk in hun eigen Optimist. Voor de kinderen die geen boot in eigendom hadden werd voorzien in Optimisten van Henk van Gent.

De opleiding werd in drie niveaus ingedeeld, A, B en C, met elk zijn eigen eisen. Niveau A bevatte de eenvoudige eisen zoals de boot zelf-

standig kunnen optuigen, te water brengen en uit het water halen met behulp van hun mede zeilgenoten, aanmeren, de primaire beginselen van het zeilen en tenslotte aftuigen en schoonmaken. Niveau B moest vanzelf aan de eisen van A voldoen met aanvullende eisen voor het meer zelfstandig zeilen. Zij die het B-diploma behaalden moesten goed in staat zijn zelfstandig het water op te gaan. Het C-diploma was voorzien voor de kinderen die interesse hadden in het wedstrijdzeilen. Zij moesten daarvoor in het bezit zijn van de diploma's A en B en daarnaast de belangrijkste wedstrijdregels kennen die op het water beoefend moesten worden. Na afloop van de zesweekse opleiding zouden diploma's worden uitgereikt aan degenen die aan de gestelde eisen hadden voldaan. Op de voorzijde van het professioneel gedrukte diploma werd aangegeven aan welk niveau men had voldaan

(A, B of C) voorzien van de handtekening van de opleider. Op de achterzijde van de diploma's stonden de eisen vermeld. Er golden nog de volgende regels:

- De kinderen moesten (aantoonbaar) in het bezit zijn van een zwemdiploma
- De kinderen mochten één les missen. Waren het er meer dan kwam men niet in aanmerking voor een diploma.
- Afgesproken werd dat de kinderen die voor het diploma A opgingen en niet geheel aan alle eisen hadden voldaan toch, als aanmoediging, het diploma uitgereikt zouden krijgen.

Om de opleiding te verzorgen waren een paar twintigers aan mij toegevoegd. De eisen die ik aan hen stelde waren:

- goed kunnen zeilen
- redelijk goede didactische gaven
- vooral goed met kinderen kunnen omgaan

In de praktijk bleek dat zij aan de verwachting voldeden. Ik herinner mij van hen alleen nog de naam van Roel Coert, zonder overigens de anderen te kort te doen, die, naar later zou blijken, het na vijf jaar van mij zou overnemen. Voor de eerste keer deelden we de kinderen in drie groepen in en begonnen we met weinig voorkennis van de kinderen aan de eerste lesdag. Bezorgde ouders die hun kind bijstonden in het optuigen van de boot etc. vermaande ik om zich er niet mee te bemoeien omdat anders de kinderen het zelf niet leren en het vertrouwen in zichzelf niet kunnen ontdekken. Omdat ik wat ouder was en enig gezag had bij de betreffende ouders lukte dat heel goed. De ouders hebben dat goed begrepen en het bleef gelukkig zo. Nadat de eerste les was afgelopen hebben wij onze ervaring van die dag besproken en daarmee een voorlopige indeling gemaakt naar het door ons geschatte A, B en

Boven: Optimisten tijdens de beginjaren van de trainingen in de jaren '70.



De ouders hebben dat goed begrepen en het bleef gelukkig zo

We genoten van het vertrouwen en van de vooruitgang van hun prestaties

C-niveau. Voor de volgende week werd de indeling als zodanig gemaakt en ieder van ons nam zo'n groep onder zijn of haar vleugels. Als zou blijken dat een van de kinderen in een andere groep thuis behoorde zou een wisseling van groep in de volgende les plaatsvinden. In de praktijk bleek dat na twee lessen de goede indeling tot stand kwam, waarbij ikzelf les gaf aan de groep die richting C-niveau in zich hadden. Met veel genoegen hebben we die eerste opleiding verzorgd. We genoten van het vertrouwen dat de kinderen in ons hadden en van de vooruitgang van hun prestaties. Naast het serieuze werk maakten we, waar dat van pas kwam of nodig was, ook tijd voor pret met de kinderen met als hoogtepunten de officiële diploma-uitreiking en daarna het spontane te water brengen van de opleiders door de kinderen, natuurlijk met enig tegenspartelen van de opleiders, waardoor het spektakel altijd succesvol en geanimeerd afliep. Van deze opleiding heb ik een evaluatierapport uitgebracht aan het RZV bestuur waarbij de resultaten werden afgewogen tegen de gestelde doelstellingen. De eventuele lering eruit werd verwerkt in de

opleiding van het volgend jaar. Bij dat volgend jaar was de indeling van de kinderen die reeds hadden deelgenomen vanzelfsprekend niet moeilijk. Ik herinner mij dat één of twee jaar later Roel Coert met een huilend meisje op zijn arm liep dat niet in de Optimist durfde te stappen, ook niet na goedmoedige aanwijzingen. Roel nam haar mee in de RZV-vlet die hij op dat moment tot zijn beschikking had. Hierin kwam ze tot rust en volgde de lessen op deze manier. Ze was duidelijk nog niet toe om zelfstandig in een boot te gaan zitten en daartoe moet je ze ook niet dwingen. Roel loste dat voor die dag netjes op. Of ze in latere jaren de opleiding is gaan volgen, is mij niet meer bekend. Naast de RZV-vlet hadden wij tijdelijk de beschikking over nog twee volboten. Eén ervan was die van wijlen Jacques Barzilay, die mij als enige onbepert toestemming gaf zijn boot te gebruiken bij de opleiding en ook bij wedstrijden op de Kralingse Plas. Ik heb deze jeugdopleiding met veel plezier en inzet gedurende vijf opeenvolgende jaren gedaan, met dank aan de mede-opleiders. We vormden een goed team waarmee

de doelstellingen, naar mijn overtuiging, zijn bereikt. Vele kinderen zagen we daarna regelmatig zelfstandig en ook met elkaar op de plas varen. En aantal is wedstrijden gaan varen in de wijde omgeving van Rotterdam waar een aantal verenigingen met veel jeugdleden wedstrijden organiseerden speciaal voor de Optimist. Na deze vijf jaar heeft Roel Coert als verantwoordelijke de opleiding voor een aantal jaren overgenomen. In het begin heb ik niet kunnen bevroeden dat jaren later, omstreeks 1990, mijn zoon deze jeugdopleiding onder zijn hoede zou nemen. Ook toen werden op de laatste dag 'met veel geweld' de opleiders te water gelaten, waarvan de bijgevoegde foto's bewaard zijn gebleven en die een indruk geven van het voorspel tot de tewaterlating en die ik u niet wil onthouden.

Omdat ik al jaren niet meer actief ben op zeilgebied is het mij niet bekend of de RZV deze opleiding nog op haar programma heeft staan. Als er jeugdleden zijn is zo'n opleiding onmisbaar voor de toekomst van de vereniging. ■



Plezier bij het behalen van het diploma. Niet alleen de kinderen maar ook de instructeur moet te water! In dit geval is dat Bob Huizenaar jr. (Jaren 70).

DE JEUGDZEILOPLEIDING VAN DE RZV ... HET VERVOLG

De Jeugdzeilopleiding (JZO) is inmiddels een begrip geworden binnen de Rotterdamsche Zeilvereniging. Binnen een aantal jaren is de JZO uitgegroeid tot een zeer degelijke opleiding. Onder de bezielende leiding van Frank Blomsma en Guido Lafeber heeft de JZO de afgelopen jaren een enorme groei doorgemaakt, zowel op organisatorisch vlak als op het niveau van instructie. We zijn officieel bevoegd om CWO-diploma's uit te geven en leiden de instructeurs hier ook voor op. Dit is natuurlijk een prachtig visitekaartje voor de vereniging!

TEKST: FLOOR SMITS

Rechtsboven:
'Optimisten op het clubterrein van de RZV.'

Midden:
Op het terras van de RZV, vl.n.r. Tim de Weerdt, Lotte de Weerdt, Christopher Bol met Rutger van Schaardenburg. Op de rug: Lizet de Vries.'

Linksonder:
'Olympisch Laser-zeiler Rutger van Schaardenburg met prijswinnaar Lizet de Vries (Optimist).'
Rechtsonder:
Prijzen

Drie jaar geleden hebben Rolf de Boer, Arienne Pameijer en Alfred den Boestert de taak van Frank en Guido overgenomen om de JZO verder te organiseren. Door de vele uren die Rolf achter de computer heeft besteed, bestaan er nu volgsystemen van de cursisten en ligt er alvast een draaiboek klaar voor onze opvolgers. Alfred heeft zich toegelegd op het onderhoud van het materiaal, waardoor we elk seizoen goed van start kunnen. Samen met de rest van de JZO-commissie wordt er jaarlijks vanaf december hard gewerkt om voorbereidingen te treffen, te zorgen dat de inschrijving op tijd geopend kan worden en natuurlijk te kijken wat er eventueel beter zou kunnen.

De afgelopen jaren hebben we steeds met zes groepen gedraaid, zo'n 30 kinderen dus. Jaarlijks is er een

grote beginnersgroep (drie (vaak) volle groepen), en zijn er ook veel gevorderden bij (drie groepen voor CWO 2 en 3). Voor de zomervakantie wordt er vijf dagen enorm veel gevaren. De laatste jaren hebben we veel geluk met het weer, waardoor er ook aandacht besteed kan worden aan lessen 'omslaan in de haven'. In het najaar gaat de reguliere JZO weer verder met vijf lesdagen en dan komt het er echt op aan: wordt er een diploma gehaald of niet? U begrijpt, deze laatste vijf dagen staan in het teken van de 'puntjes op de i' zetten en de laatste dingen leren, zodat het diploma behaald kan worden! Naast het zeilen is het natuurlijk ook belangrijk dat kinderen iets weten van theorie. Daarom wordt er vaak rond de middagpauze wat tijd ingeruimd om hier aandacht aan te besteden. Denk hierbij aan het leren van de bootonderdelen, de windroos, maar natuurlijk ook de basisregels van het

Binnenvaart Politie Reglement. Sinds de zomer van 2010 is er een nieuw onderdeel aan de JZO toegevoegd, namelijk de JZO-week. Deze week, georganiseerd door Floor Smits, Niels de Vries en Coen de Vries, was in het eerste jaar al heel populair, ondanks dat het idee pas laat in het seizoen geopperd werd, waardoor we 'slechts' tien deelnemers hadden. Maar niet getreurd, het was een geweldige week! De kinderen waren 's morgens aan het trainen, zodat ze wellicht een groep hoger konden instromen in de najaarsopleiding en 's middags werden er spellen op het water gedaan, zoals een vlaggenzoektocht (de letters van de vlaggen vormden een woord) en vossenjacht op het water. Eén nacht werd er op de RZV gelogd, in de Valken van de studenten zeilvereniging. In 2011 is deze week meteen ingepland en kon de organisatie snel van start, waardoor we 24 deelnemers hadden! De optimisten



De optimisten waren niet aan te slepen

waren niet aan te slepen, maar met dank aan de WSVR en het KNWV is het toch gelukt voor iedereen een bootje te regelen en hebben we wederom een fantastische week gehad! Een volledig nieuw concept binnen de JZO is het gezamenlijk lunchen in het clubhuis. Dit is geïntroduceerd in de JZO-week van 2010 en doorgevoerd in de reguliere JZO. De pachtster heeft voor zowel de JZO als de JZO-week dagelijks voor een geweldige lunch gezorgd, waarbij er uiteraard ook aan de vitamines werden gedacht, in de vorm van fruit. Het met elkaar lunchen is de gezelligheid enorm ten goede gekomen, dus dat gaan we zeker voortzetten!

In de komende jaren zal er hard aan gewerkt worden om de JZO te optimaliseren. De instructeurs blijven we opleiden, zodat er steeds meer gecertificeerde instructeurs bijkomen en we CWO-diploma's mogen blijven uitgeven. Hiervoor beschikken we op dit moment gelukkig over, twee uitstekende leercoaches, te weten Guido Lafeber en Sander Chu. Daarnaast zijn er voor deze positie nog twee mensen in opleiding, namelijk Rolf de Boer en Niels de Vries. Op die manier kunnen we

ook intern veel betekenen voor de beginnende instructeurs en ze een degelijke opleiding bieden. Daarnaast is het natuurlijk belangrijk dat de JZO ook voor de zeilers aantrekkelijk blijft. Goed materiaal en een goed dagprogramma zijn daarom van groot belang. Hier wordt elk jaar nog aan gesleuteld, want het kan altijd beter! Een toekomstdroom van de JZO-commissie is het realiseren van een jeugdzeilopleiding met de RS lesgroep met tweemans zwaardboten, de RS Feva's. Deze boten zijn in populariteit aan het toenemen en het zou dan ook een enorme toevoeging zijn voor de vereniging als we daarin lessen kunnen verzorgen. Zeillessen in deze discipline zullen voornamelijk geschikt zijn voor kinderen met al wat zeilervaring, die geen behoefte hebben aan het fanatieke wedstrijdtrainingen of uit de Optimist gegroeid zijn, maar wel op een leuke, recreatieve basis willen varen.

We hopen de komende jaren op deze manier door te kunnen gaan en de hele opleiding nog verder te optimaliseren, zodat de JZO een goed visitekaartje blijft voor de vereniging! ■

HET SUCCES VAN TEAM RZV

TEKST: HERO MULDER,
FRANK BLOMSMA

Trainer Guido
Lafeber met
Sander Blomsma
op zijn arm.
De lachende
derde is Tjeerd
Weitenberg,
een van de
toenmalige
trainers van
Team RZV.

Het voorjaar van 2004 startte niet meer voor de 'Europes' maar voor de kinderen op RZV die graag beter wilden wedstrijdzeilen in de Optimist. Dit was destijds zelfs maar één groepje van zeven of acht kinderen. Twee dagen werd er gevaren op het Haringvliet en daarna twee of drie dagen op de Kralingse Plas. Langzaam groeide het aantal kinderen en van één groep werden dat er al snel twee en drie, kwam er een kajuitjacht bij als moederschip. Dat kajuitjacht maakte hele mooie video-opnames die uitgebreid werden nabesproken. Soms inderdaad tot verveling van de papa's en mama's die dan moesten wachten. Sommige ouders moesten na de training zelfs nog terugrijden naar Lelystad! Al dat lange wachten en vele koffiedrinken van de papa's en mamma's is natuurlijk niet voor niets geweest, want wat wil je met een trainingsfilosofie PTP! (Plezier, Trainen en dan komt dat Presteren van zelf wel!) Meer kinderen en meer ouders vraagt ook iets van de organisatie, en gelukkig was daar een papa, Frank Blomsma. Met zijn drieën is er hard gewerkt aan meer organisatie, strakkere dagen en op tijd betalen, nieuwsbrieven in de nachtelijke uren, administratie en de PR. Hieruit kwam ook de naam TEAM RZV naar voren. TEAM RZV was bedoeld om van zeilen niet een individuele sport maar

een groepssport te maken. En natuurlijk werd er niet alleen getraind maar er werd ook gecoacht tijdens de wedstrijden. Het succesvolle concept trok de aandacht van zeilers van andere verenigingen die zich in 2008 maar al te graag aansloten bij Team RZV waardoor de groep zich uitbreidde tot ruim 60 zeilertjes, allemaal voorzien van een opvallende (RZV-)groene lycra in de Combi Rotterdam. Zoals Frank en Guido memoreerden: "af en toe zaten we helemaal stuk als we al die mastjes en zeiltjes vlak voor een wedstrijd moesten trimmen. We hadden dan ook in de Optimisten B de helft van het wedstrijdveld om te coachen. Dat betekent voorbespreken, iedereen helpen met trimmen, alle boeirondingen schrijven en ook ieder kind na de finish iets meegeven om het de volgende keer nog beter te doen." In de jaren erna zijn ook andere verenigingen met deze teamgedachte aan de slag gegaan. Zo heeft nu bijna iedere vereniging zo'n team.

Maar dat plezier blijft toch wel heel belangrijk, want een trainingsweekend organiseren dat is leuk. En erg leerzaam. Zeker als dan de bondscoach Han Beverwijk drie dagen komt trainen! Maar als het Nederlands elftal op de televisie is..... (zie foto). Als we Frank en Guido vragen waar ze nu het meest trots op zijn blijft

het even stil. Guido: "Trots op één ding? Lastig, dat kunnen de zes toptalenten zijn die we hebben afgeleverd bij de Kernploeg, maar dat is alleen presteren. Qua plezier ben ik wel blij als ik terug kijk op trainingskampen op het Haringvliet, een keer voetbal kijken maar ook ons moederschip, de klipper van de familie Schuddeboom. Wat ik geweldig vind om te zien is dat de kinderen uit de eerste trainingen nu eigenlijk allemaal trainers zijn die op RZV lesgeven. Dat zegt iets over het vasthouden van jeugd voor je vereniging en jeugd vasthouden voor het zeilen." Frank: "Wat ik het mooiste vind als ik terugkijk op de jaren dat we TEAM RZV hebben opgericht, is de energie en het sociale deel. Trainers die er met hart en ziel voor gaan, iedereen die net dat beetje extra geeft. Maar inderdaad ook dat je de kinderen die in de eerste jaren kwamen trainen nu zelf training geven en zelfs de JZO en de JZO week organiseren met elkaar. Dat is voor mij het mooiste wat TEAM RZV heeft voortgebracht."

Na heel wat jaren hebben Frank en Guido nu hun taken van TEAM RZV, voorjaarstrainingen, najaarstrainingen en zelfs een klein tijdje de JZO overgedragen. Frank is veel bezig met hockey en Guido heeft nu de nadruk gelegd op het opleiden van zeiltrainers. ■

DE OPRICHTING VAN TEAM ROTTERDAM: 29 JANUARI 2012!

Na een periode van 4 jaar (2007-2010) waarin Frank Blomsma samen met Guido Lafeber de fundamenteën hebben gelegd voor het Team RZV, is in 2011 de begeleiding door Nic Bol en Hero Mulder overgenomen, waarbij zij de samenwerking hebben gezocht met de KZC en de WSVR. De A- en de B-groep werden door de RZV gecoacht; de C-zeilertjes door de KZC/WSVR. Hierdoor ontstond er in de loop van het jaar een verenigingsoverstijgend, hecht team. TEKST: HERO MULDER, FRANK BLOMSMA

Structurele begeleiding tijdens nationale wedstrijden en top-training voor de betere A-zeilers heeft echter altijd ontbroken. Zeilers van de verschillende verenigingen rondom de Kralingse Plas bezoeken tot op heden incidenteel nationale wedstrijden waarbij de zeilertjes dan vaak ‘ten onder gaan’ in het geweld van de grote velden en de grote, goed georganiseerde teams.

Geïnspireerd door de goede samenwerking met de buurverenigingen, is eind 2011 vanuit de RZV het initiatief gestart om met de verschillende Rotterdamse verenigingen een “Team Rotterdam” te starten, opererend onder de vlag van “World Port Sail”, met het doel de A-zeilers van de verschillende verenigingen een platform te bieden om:

- Gezamenlijk naar nationale wedstrijden te gaan.

- Trainingen te krijgen op een hoger niveau.
- Door deze samenwerking van de verschillende verenigingen wordt een grotere groep zeilers bij elkaar gezet en wordt het voor de betrokken kinderen veel leuker en gezelliger. Wellicht wordt de kans ook groter dat ze doorgaan met zeilen. Door samen te werken kan ook de structuur en het niveau van de coaching en training omhoog gebracht worden.

Uiteraard blijven de kinderen onder de vlag van hun eigen vereniging varen en moet Team Rotterdam gezien worden als opstap naar een nationale (kern)ploeg. 29 Januari 2012 vond de Kick Off plaats van Team Rotterdam waarbij de werkgroep zowel het programma (trainingen en wedstrijden) als de commissieleden en de hoofdcoach (John van der Borg) presenteerde. De

opkomst was groot en onder grote belangstelling werd het eerste “Team Rotterdam” aan het publiek voorgesteld. Op dit moment zijn er 12 optimistzeilers geselecteerd afkomstig van de RZV, KZC, de Maas, Aegir en ZCK (Hank). De WSVR ondersteunt het initiatief maar heeft op dit moment nog geen A-zeilers. De geselecteerden van de RZV zijn Jasper Voogd, Christopher Bol en Lizet de Vries. Zij zullen onder begeleiding gaan deelnemen aan landelijke en internationale wedstrijden zoals de ‘Dutch Youth Regatta’ (ieder jaar in Workum), enkele ‘United-4’ series (o.a. Medemblik, Roompot en Workum) en wedstrijden op de Braassem.

We gaan er vanuit dat ze de stijgende lijn van de Combi-2011 zullen gaan voortzetten binnen Team Rotterdam en we nog veel van ze gaan horen! ■

Boven: Duko Bos, het grootste jeugdtalent 2012 van de RZV in actie op het IJsselmeer.



Daan Kagchelland arriveert bij terug-
komst van de Olympische Spelen 1936
in een speciaal voor hem gereserveerde
trein op het Maasstation te Rotterdam.

OLYMPIAGANGERS





Links: Tijdens de Olympische Spelen in 1936, vierde van links is de G24, de 'Nurnberg' van Daan Kagchelland. *Rechts:* De G24 na het finishen.



HOE DAAN KAGCHELLAND AAN ZIJN GOUDEN

Wanneer we het over de Olympiagangers hebben kan Daan Kagchelland natuurlijk niet ontbreken als enige, echte Olympisch zeilkampioen. Elk lid van de RZV heeft van hem gehoord of heeft hem gekend. Tot op dit moment is hij het enige RZV-lid dat ooit een gouden plak bij het zeilen heeft verworven. Lang was hij zelfs de enige Nederlander, tot Stefan van de Berg in 1984 Olympisch goud won in de windsurfklasse, maar volgens de echte zeilers telt dat surfen niet mee??? Daan Kagchelland, (1914-1998) won in 1936 in Berlijn Olympisch goud in de O-jollenklasse, hij was toen 22 jaar. De O-jol werd in 1934 gekozen als vervanger vóór de twaalfvoetsjol. Het verbond schafte vijf O-jollen aan waarin de selectiewedstrijden werden gehouden. Daan Kagchelland won voor Ricus van de Stadt, die reserve werd.

De Olympische wedstrijden werden verzeild in Kiel in een veld van 25 boten. Deelnemers kregen een boot toegewezen en alle boten hadden plaatsnamen. De G 324 van Daan heette 'Nürnberg'. Daan zeilde prachtig: drie maal eerste, eenmaal tweede, tweemaal vierde en eenmaal zesde. In die tijd ging het nog om de meeste

punten en hij haalde er 163 van de 175. Met zijn 75 kg was hij een lichtgewicht: zijn tegenstanders, de Duitser Krogmann die tweede werd, woog 96 kg en haalde 150 punten; de Brit Peter Scott (een zoon van de legendarische poolreiziger) woog maar liefst 103 kg en haalde 131 punten. Daan had onder de zware weersomstandigheden (Windkracht 7-8 Bft. met uitschieters naar 9) de grootste moeite zijn boot overeind te houden, maar won uiteindelijk dankzij een wetenschappelijke benadering en een keiharde mentaliteit:

"Het is een complex van factoren, als er bij zeilen windkracht vijf is moet de zeiler overboord hangen om de boot in evenwicht te houden. Ben je dus 75 kilo zoals ik, dan kom je bij die zware jongens 25 kilo tekort. Je moet je boot in het water houden, komt hij omhoog dan zit je fout. Daar om ben ik me gaan verdiepen in de aerodynamica. Dat heb ik helemaal bestudeerd en dan kom je erachter dat de turbulentie, dus de onregelmatige, wervelende bewegingen van de lucht, doorwerken tot tienmaal de mastlengte. Het is dus zaak om degene die achter je zit te dwarsbomen en dat scheelt hen tien procent in snelheid."

(Uit: Het Binnenhof, 28 maart 1974)

OLYMPISCHE MEDAILLE KWAM

TEKST: ASTRID EPPINK

Het waren lange dagen, een wedstrijd duurde 3 à 4 uur, soms zaten ze 9 uur op het water, de boten hadden nog geen zelflozers, dus het kostte moeite om je boot leeg te houden. Dit ging met een steelpannetje, terwijl je met je andere hand de schoot vasthield en met één been aan de hangband hing en met je andere been stuurde. Op de eerste dag waren de golven zo hoog dat hij van zijn directe tegenstander Peter Scott afwisselend de boot en het zeilnummer zag. Na drie zwaar-weer wedstrijden waarbij hij voortdurend uit zijn boot hing en op de vierde dag een val uit zijn bed, scheurden zijn kniebanden. Hij verbond ze 's avonds zelf want hij durfde niet naar de dokter, bang om uitgesloten te worden van verdere deelname.

De eerste dag werden de wedstrijden anderhalf uur uitgesteld vanwege de stormachtige wind. Daan eindigde deze dag als vierde. De tweede dag won hij de tweede heat. Daarna was het opnieuw pech met het weer, ditmaal door gebrek aan wind. Na een nieuwe zege in race drie kwam hij na vier dagen op gelijke hoogte met de Brit Peter Scott, als tweede volgde Werner Krogmann. In de zesde en voorlaatste race pakte Daan zijn be-

langrijke derde zege, terwijl zijn naaste concurrenten zesde en tien werden. In de laatste race zou een plek bij de top tien voldoende zijn. In de slotwedstrijd kregen Krogmann en Scott een aanvaring, waarbij de Brit uitviel. Kagchellands vierde plek was ruim voldoende voor goud.

Op weg naar het erepodium wachtte hem een groots onthaal, evenals bij terugkomst in Rotterdam, waar een speciale trein voor hem was gereserveerd waarmee hij op het toenmalige Maasstation werd binnengereden. Op de RZV werd hij eveneens groots geëerd en ontving hij als aandenken een zilveren replica van zijn winnende O-jol.

Het jaar na de Olympische Spelen, in 1937, werd hij Nederland kampioen in de 12 voets-jollen klasse en trad toe tot het bestuur van de Rotterdamsche Zeilvereniging als havencommissaris. Er was een prijsvraag uitgeschreven voor een nieuwe haveninrichting, die heeft hij gewonnen. De haven, zoals hij er nu bijligt is in basis zijn ontwerp, alleen het dwarssteiger naar de woonboot is er later bijgekomen. ■

Boven: Enthousiaste menigte bij de huldiging op de RZV!



Henk van Gent en Jan Willem van den Hondel

HENK VAN GENT (ROTTERDAM, 1951)

TEKST: HUGO MAARLEVELD

Al snel kwam Henks vader tot de conclusie dat wedstrijdzeilen zijn sport niet was. De eerste en enige wedstrijd die ze samen zeilden was in 1964. In de voorafgaande winter was er bloedig geschuurd en gelakt aan Vrijheid 161. De Pompadour was een plaatje en ondanks Henks aanmoedigingen was Van Gent senior niet van plan het risico op krassen of nog erger te nemen in het gekrioel voor de start. Op veilige afstand gingen ze als laatste over de startlijn. Maar nadat Henk de Vrijheid min of meer had geconfisqueerd om er zelf wedstrijd mee te varen, werd al snel duidelijk hoe kostbaar en tijdrovend zijn sport was. Op de suggestie dat vervanging van het dacron zeiltje van Zeilinga uit 1956 ernstig gewenst was, kwam Henks vader op de propfen met een onbekende zeilmaker aan de Kralingse weg. Een zeilmaker aan de Kralingse weg?? Van Gent senior legde vervolgens haarfijn uit dat er genoeg tuinders aan de Kralingse weg zaten waar je wel een zakcentje kon verdienen....voor een nieuw tuigje.

Hoe nu verder? Bemannen...dat was een uitkomst! Niet de zorgen van een eigen boot met bijbehorende kosten, maar wel de spanning en het plezier van het wedstrijdzeilen. Twee mensen zijn in die tijd cruciaal geweest omdat ze Henk stimuleerden door te gaan in de zeilsport: "Ome" Sjaak Barzilay en Pieter Dekker. Het was vooral de laatste die hem overtuigde van zijn aanleg voor het wedstrijdzeilen. Maar ook het bemannen bij Leen en Hein de Goederen was buitengewoon leerzaam. Een JZO kende men toen

nog niet, maar deze ervaren wedstrijdzeilers hadden zo hun eigen opleidingsinstituut. Na de middelbare school volgde Henk de Academie voor Lichamelijk Opvoeding in Den Haag en eenmaal voor de klas werden de middelen weer wat ruimer. In de Vrijheid won hij met Ingrid Jongejan midden 70-er jaren erg veel prijzen. In 1973 zag hij nog af van een overstap naar de 470. Er kwam toen wel een Laser en daarmee werd de deur geopend naar het internationale zeilen. In die jaren was Henk van Gent een 'druk baasje' die met z'n Eend graag de Alpen en Dolomieten overtrok om te kunnen zeilen op de Italiaanse meren. Zo werd hij in 1975 2e bij het EK Laser op het Comomeer. Vanaf dat moment was duidelijk dat internationaal wedstrijdzeilen een verslaving was. Toen in 1977 het Vrijheidskampioenschap werd veroverd, wist hij al dat hij in 1978 in de 470 zou varen en niet alleen dat, maar ook in welke boot en met

wie! Omdat hij zeer regelmatig trainde in Reeuwijk was hij bekend met het feit dat 470 zeiler Pieter Heerema zou stoppen met zeilen. Deze zeilde met Jan Willem van den Hondel, die hij ook wel kende van het Laser circuit. Henk wist Jan Willem te strikken en er kwam een goede 2e hands boot: een Vanguard; precies wat hij wilde! Bij de eerste training op het Haringvliet instrueerde Jan Willem hoe een 470 gevaren moest worden. In klare taal werd Henk de beginselen van het 470-zeilen bij gebracht: "Het is geen Laser; vallen nu!" VALLEN! Maar het klikte gelijk en dan ook in alle opzichten. Henk herkende in Jan Willem een natuurtalent, een complete zeiler, ▶

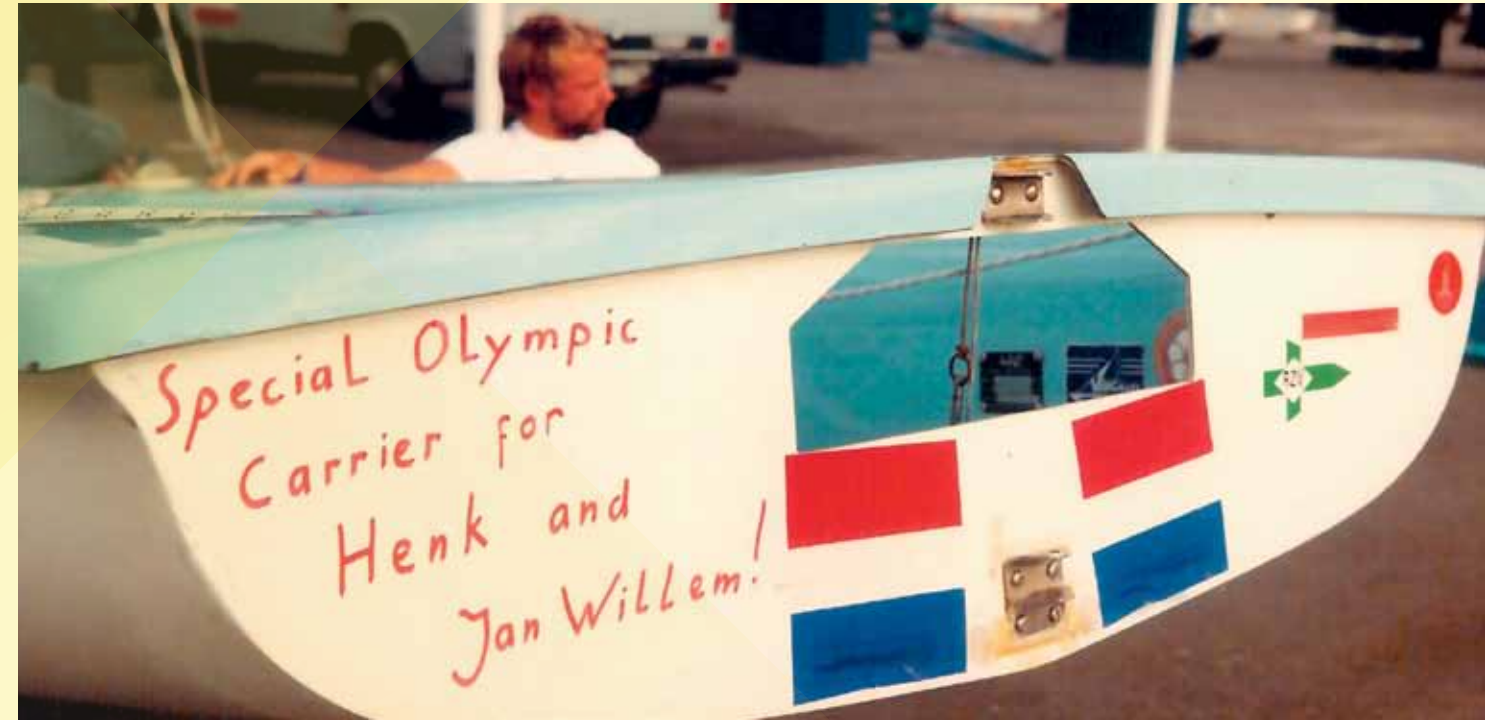
*Het is
geen Laser;
vallen nu!*

een superbemanning die hem alle vertrouwen gaf. En vanaf het eerste begin ging het ook goed in de wedstrijden. In 1979 werd de gevestigde orde verslagen. Die bestond in die tijd vooral uit de gebroeders Van Werkhoven en de gebroeders Van Bladel. In 1979 in Medemblik verdiende het nieuwe 'lucky team' een nominatie voor de Spelen van Moskou. Op het WK in Brazilië moest nog wel vormbehoud worden getoond, maar dat lukte. Al ging dat met een geleende boot, omdat hun eigen, nieuwe boot op een verkeerde plek was afgeleverd. Ze werden twaalfde, maar zaten bij de beste acht landen en de uitzending naar de Spelen was nu definitief.

De Olympische zeilwedstrijden vonden plaats in Tallinn, nu een deel van Estland, maar toen nog behorend tot de Sovjet Republiek. Tot dan toe hadden Henk en Jan Willem zo'n beetje alles zelf uitgezocht; van materialen en zeilen tot diëten om op gewicht te blijven. In Tallinn waren ze onderdeel van een echt team met Ben Staartjes als Chef d'Equipe en Ben de Roos als trainer. En er was ook een materialenman: Gert Pauli, die Henk voor de laatste race nog een bijzondere dienst bewees. De 'practice race' winnen ze. Maar ja, dan waait het nog en bovendien levert zo'n overwinning niks op. De wind in Tallinn kakt de volgende dagen volledig in. Het was het gesprek van de dag in Tallinn, maar ook bij het thuisfront. Telegraafjournalist Eric Dercksen kwam met steeds somberder berichten, al waren er twee teams die wel in de race bleven. De Soling van Geert Bakker en...de 470 van Henk en Jan Willem! Tot de laatste race waren er medaillekansen. In feite waren er voor de drie medailles zeven kandidaten. Ze waren super gefocust. Voor de laatste race hadden ze het dek vol gekalkt met alle mogelijk scenario's: wat moesten ze doen als die ene voor hun was en die ander achter hen. De concentratie op het zeilen was zo groot dat Henk totaal vergat zich in z'n zeilkleding te hijsen. Geen nood: Materiaalman Gert

Pauli kwam langsij met de spullen. En voor de start zochten ze hun naaste concurrenten, de Finnen en de Brazilianen al op om ze "weg te brengen". En dat lukte ook nog! Ze waren met kanshebber Borowski heel goed weg. Bij de laatste onderton rondden ze als tweede; Borowski nog steeds één. Door een Russische 470 zeiler waren ze vooraf gewaarschuwd dat bij licht weer een windje van land zou kunnen opsteken. De Finse concurrent wist dat ook. Hij ging als zevende rond bij de onderton en bedacht zich niet: een klap naar de kust. De kopgroep volgt na enig aarzelen. Henk herinnert zich de onderlinge discussie nog tussen de deelnemers. "Meegaan of niet?" Dat was de kwestie. Om vrije wind te krijgen klappen sommigen weer terug naar de oude koers. En weer wordt gediscussieerd over de zin van een klap naar de kust. Maar dan is het te laat! De Fin Lundgren krijgt de wind vol in de zeilen, wint de race en daarmee het brons. De Braziliaan Soares wint uiteindelijk het goud en de Duitser Borowski het zilver. Henk stampt uit machteloze woede bijna een gat in de boot en ook Jan Willem kan z'n teleurstelling nauwelijks bedwingen. De laatste kans op een Nederlandse zeilmedaille gaat zo verloren. Ze eindigen als vierde en zijn op dat moment diep teleurgesteld. Uiteindelijk kan Henk er al snel vrede mee hebben en hij ziet de Olympische wedstrijden in Tallinn nog steeds als de mooiste en enerverendste serie die hij ooit heeft gevaren.

Na de Spelen stopt Jan Willem omdat hij in het familiebedrijf niet kan worden gemist. Henk gaat in 1982 verder in de 470 met Dick Lohman, maar dat wordt geen succes. Een jaar later probeert hij het met Cees van Bladel. Dat gaat best goed en voor ze het weten zitten ze volop in de campagne voor de Spelen van 1984 in Los Angeles. Het WK in 1984 moet de beslissing brengen. Maar voorafgaand aan dat WK heeft Henk nog wat anders te doen: Hij is begeleider van de Jeugd WK ploeg. Daarnaast traint hij zich met



Cees van Bladel suf voor de Spelen. De 'Nationals' van Nieuw Zeeland vinden plaats na het Jeugd WK en voor het senioren WK. In die 'Nationals' verspelen Henk en Cees in de laatste wedstrijd hun mast. Het komt daarna niet meer goed. Het duo Stavenuiter/Van Alkemade kwalificeert zich voor LA. Volkomen terecht, constateert Henk achteraf. Hierna volgt een periode van zeezeilen met One Tonners. Hij leert via Harry Marronier deze voor hem nieuwe wereld kennen. Hoogtepunt is het WK in 1985 waar Henk als schipper met een nieuw Nederlands team 6e wordt. In 1987 volgt er nog een 470 poging met Arend van Bergeijk, maar die mislukt vanwege een alsmaar in ernst toenemende rugblessure. Deze

rugaandoening zorgt niet alleen voor het einde van zijn zeilcarrière, maar maakt ook een einde aan zijn loopbaan als gymnastiekleraar. Het topzeilen bezorgde hem een fantastische tijd, die hij voor geen goud had willen missen. Nou ja... goud is in dit verband misschien niet zo'n goede beeldspraak. Dat gewichtsvesten in die tijd zo'n 12 kg wogen zal zeker niet hebben bijgedragen aan het voorkomen van rugblessures. Als Henk nu 's morgens opstaat is het ritueel afgestemd op die kwetsbare rug. Maar het zeilen is ondanks alles altijd gebleven; juist het doorgeven van kennis geeft Henk nog steeds veel voldoening. ■



Henny Vegter met Marion Bultman op de Noordzee bij Scheveningen in training voor Seoel 1988

VAN HET VENNEMEER NAAR DE RZV VIA DE

TEKST: HUGO MAARLEVELD

De familie Vegter startte begin jaren zestig met de watersport. Een Waterlandkruiser bij Jachthaven Meuleman waren Henny’s eerste watersportervaringen. In 1966 vertrok de familie Vegter van de Kralingse Plas naar het Vennemeer. Daar kwam het eerste zeilbootje: een Deltajol. Het was haar vijf jaar oudere broer die haar min of meer sommeerde er meer mee te gaan zeilen. En vanaf dat moment vond ze het zowaar leuk! Het Vennemeer en de Zijp, het water dat de Kagerplasen verbindt met het Vennemeer, waren aanvankelijk groot genoeg om te oefenen. Met een paar stootwilen legde ze haar eigen oefenbaantje uit. Dat oefenen ging door totdat er geen droge kleren meer waren. Na de Deltajol kwam er een Vaurien, de 6439. Henny bemande een jaartje bij haar broer, maar in ’71 nam zij het roer over. Vanaf dat moment zit Henny in het wedstrijdcircuït. Maar zij niet alleen, want in die tijd was wedstrijdzeilen een echte familieaangelegenheid, inclusief moederschap. Daarvoor was inmiddels een elf meter lange motorkotter beschikbaar, die met het Vennemeer als thuishaven, rondtrok langs de wedstrijdbanen op de Kaag, Braassem en Westeinder. In 1975 deed zich een buitenkansje voor om voor een redelijke prijs een nagenoeg nieuwe 420 van Lanaverre aan te schaffen. Dat was te danken aan de heer Valk die wist hoe de hazen liepen in de botenhandel. Met een IYRU Dames WK in Nederland op komst (Monnickendam, 1978) kun je zeggen dat het vanaf dat moment allemaal wat serieuzer werd. Het langst zeilde ze met Evert Jan van Garderen, die ook de overstap naar de 470 in 1985 meemaakte. In die periode werd ze lid van de RZV, waar toen al een echt nest 470-zeilers zat. Een bijzondere tijd, waar Henny goede herinneringen aan bewaart. Zo werd in het studentenhuis: “Lawaai papegaai”, waar Evert Jan

woonde, een trolley voor de 470 gebouwd. Maar ook voor minder complexe zaken kon je daar altijd binnen vallen. Inmiddels had de toenmalige IYRU bedacht dat er in 1988 op de Olympische Spelen in Seoul een speciale categorie 470 Dames zou worden ingesteld. Dat bood nieuwe perspectieven. Het was Evert Jan die Henny aanspoorde naar een vrouwelijk bemanningslid uit te zien. Met Jeannette Kreuze heeft ze zich in 1986 in de kernploeg gevaren en -haar vader heeft dat kort voor zijn overlijden nog mee mogen maken- is in eind 1986 uiteindelijk met Marion Bultman, die tot dan met haar broer in de FJ voer, gaan varen. Ze werden in 1987 tweede bij het EK. In de aanloop naar de Spelen ging het nog beter: Europees Kampioen in 1988 in het Franse Quiberon. Maar op de Spelen zelf wilde het niet. Nog steeds is niet precies duidelijk waarom. De omstandigheden in de baai van Pusan waren extreem. Huizenhoge golven en zeer sterke stroming die van het zeilen meer een soort overlevingstocht maakten. Maar ook de sfeer herinnert Henny zich als min of meer grimmig. Teams die tot dan toe je vriendinnen leken draaiden nu het hoofd om. En dan waren er nog de extreme veiligheidsmaatregelen: overal militairen met een geweer in de aanslag. Het voelde allemaal niet prettig en eenmaal weer thuis besloot ze te stoppen met 470 zeilen. Vanaf het begin van haar zeilcarrière was de Solo eigenlijk haar grote liefde. In 1975 had ze dat wel eens geprobeerd, maar ontdekt dat ze daar het postuur niet voor had. Inmiddels was de ‘Europe’ verkozen tot Olympische damesklasse en daar gloorde toch wel weer een nieuwe uitdaging. Aanvankelijk ging het prima. Ze gaf de andere kernploegleden goed partij en ook internationaal boekte ze goede resultaten. Zo werd ze bijvoorbeeld in 1991 Nederlands Kampioen en in maart 1992 in Cadiz 10e

ZUID-CHINESE ZEE BIJ PUSAN

bij het EK. Wel was het even wennen dat het leeftijdsverschil met sommige andere kernploegleden erg verschilde. Een drukke baan, nagenoeg full time, combineren met weekenden topzeilen viel ook niet mee. Maar de conditietrainingen met de lokale schaatsploeg die altijd een kwartiertje voor haar inruimde onder het motto “Nu even wat zeil oefeningen voor Henny” waren een plezier. Toch bleek de echte scherpte langzaam te verdwijnen. Bij selectiewedstrijden in Hoorn in 1991 wilde het niet lukken. Henny dacht ook wel te weten waarom: het was de avond daarvoor erg gezellig geweest. Tussen twee starts door kreeg ze bezoek uit Monnickendam. Jan Bos en Arend van Bergeijk voeren even langs met hun 470. Henny en Jan waren inmiddels een stel en Jan vroeg bezorgd of ze wel genoeg had gedronken. Gevat antwoordde ze: “jazeker, meer dan genoeg... gisteravond. Intussen ontdekte Arend een heel werveld achter zwaard en roer. Voor Henny was dat moment een bewijs voor het feit dat de echt noodzakelijke scherpte voor topsport aan het verdwijnen was. Met Jan en Arend ging ze nog mee naar hun WK 470 in Brisbane, zeilde daar zelf de Nationals in de Europe en besloot definitief een streep te zetten onder haar zeilcarrière. In 1992 trouwde ze met Jan Bos. In 1993 werd hun dochter Kim geboren en twee jaar later zoon Duko. Beiden zijn fervent schaatsers en zeilers. Duko is door

het Watersportverbond uitgenodigd voor de jeugdselectie in de Laser. Wat vinden ouders die beiden zelf op topniveau hebben gezeild van het huidige topzeilen? De verschillen zijn echt groot. Waar het in hun eigen tijd vaak ontbrak aan structuur, programma’s en trainingen, lijkt nu alles in overvloed aanwezig. Maar er is ook (terecht) veel minder vrijblijvendheid en mede daardoor veel meer prestatiedruk. “Beleven kinderen het meedoen aan wedstrijden en trainingen nog wel als vrije tijd? Of valt deze vorm van zeilen in de beleving van een kind onder de verplichtingen, zoals school?” zo vraagt Henny zich wel eens hardop af. Ze wijst ook op de grote verschillen tussen kinderen; verschillen in alle opzichten. “Laat plezier alsjeblieft de belangrijkste drijfveer blijven, het is nog een lange weg naar de top! En laat het contact met de brede onderlaag intact!” Voor Henny zijn dit de belangrijkste uitgangspunten bij het jeugdzeilen. Ze is nog steeds actief in de begeleiding en training. En met Jan natuurlijk kritisch volger van de plannen van het verbond in relatie tot de ambities van Duko. Inmiddels is het voor ouders helemaal niet meer zo eenvoudig om mee te denken en keuzes te maken. Maar voor Jan en Henny is duidelijk dat de prioriteit ligt bij opleiding en maatschappelijke ontwikkeling, met een agenda die ook nog “witte plekken” vertoont; tijd die je als kind zelf moet kunnen invullen. ■

Erelijst Henny Bos-Vegter

1983: 1° NK België in de 420

1987: 2° EK in de 470 dames

1988: 1° EK 470 dames

1988: 13° Olympische Spelen Seoul in de 470 dames

1991: 1° NK Europe

2010: 2° NK Teamzeilen voor Verenigingen

2011: 1° NK Teamzeilen voor verenigingen als teamcaptain



DE WOENSDAGAVOND SHOW TEKST: HUGO MAARLEVELD

Het is woensdagavond bij de RZV. Nog net voordat het laserzeilen losbarst duwen twee mannen behendig en zwiggend hun 470 naar het jollensteiger. Routineus glijdt de boot van de trolley. In een vloek en een zucht zit de bemanning op z'n plek. Hoewel er nauwelijks wind staat schiet de boot vooruit als een sprinter uit de startblokken. Voordat ze de haven uit zijn hebben ze al drie 'rolltacks' gemaakt. In stilte, in volledige harmonie met de boot. De Beste Stuurlui, boven op het balkon turend langs bier en sigaar, mompelen bewonderend: "tsja...ze kunnen het nog steeds!" Benny en Jan Kouwenhoven, wereldkampioen 470 in 1994 en 1996. Een Friese tweeling die letterlijk verzeild raakte bij de RZV, omdat daar hun 470 vrienden zaten. Nu aftrainend, maar nog altijd bezeten van de zeilsport. En nog steeds succesvol: 3e bij het ONK in 2011. Een duo dat geschiedenis schreef, maar nog genoeg doelen heeft voor de toekomst, bijvoorbeeld het WK Masters in 2013.

De tweeling Kouwenhoven is geboren in het Friese Oppenhuizen, een dorp halverwege Sneek en Uitwellingerga, op 16 november 1965. Ze zijn zo'n 6 jaar oud als ze met hun vader mee mogen in zijn 16m2, het Sneeker-

meer op. Een paar jaar later al vertrouwt hij hen de boot toe. Ze zeilen graag met veel wind; dat er geen enkele klem op de boot zit is geen bezwaar. Na de 16m2 komt er een zeilende Sportyak: Tabur Yak 3, maar gelukkig zien ze een jaartje later bij Huisman in Uitwellingerga een 2e hands 470. Vanaf dat moment zijn ze verkocht! In 1978 zeilen ze hun eerste Sneekweek in de 470. Doodnervus, te laat aan de start en dan tot hun schrik toch eerste bij de bovenboei. Het duurt tot 1983 voor ze hun eerste Sneekweek winnen. Daarna stijgt hun ster snel. Ze winnen de Sneekweek zes keer op rij, maar in 1989 is het feest in Sneek voorbij: te weinig deelnemers. Inmiddels zijn ze wel in het vizier gekomen van de kernploeg, want ze zeilen niet alleen nog maar in Sneek. Vooral hun prestaties in Hyères in '86 (8ste) en in '87 in Palamos (1ste) maken indruk. Daar verslaan ze voor het eerst de complete wereldtop. In dat jaar is er ook selectie voor de Spelen. Bij de selectiewedstrijden in Haifa zit het tegen: zaling- en mastbreuk. Toch mogen ze in 1988 mee naar Seoel, door het Watersportverbond uitgenodigd als sparringpartner van de gebroeders Drontman. De tweeling heeft dan inmiddels het HES-diploma op zak en voorziet in z'n onderhoud door tussen de zeilbedrijven door voor uitzendbureaus te

werken. Ze voorzien dat het banenaanbod in het westen een stuk groter is dan in het noorden en besluiten naar de regio Rotterdam te verhuizen. Als bijna vanzelfsprekend melden ze zich aan bij de RZV. Daar zit al heel lang een 470 nest met onder meer Jan Bos en Henny Vegter en ook nester Henk van Gent is nog in beeld. Bij de ballotage verschijnt alleen Benny, maar dat is kennelijk geen bezwaar. Ze burgeren snel in en denken tot op vandaag nog met veel plezier aan de zondagavondborrels die zorgden voor een afgeladen clubhuis met mooie zeilverhalen.

Begin 90-er jaren nemen ze ook een kloek besluit over wat te doen naast het zeilen. Ze vinden allebei een vaste baan bij werkgevers die hen voldoende tijd voor het zeilen laten. Eigenlijk tegen het opkomende professionele zeilen in. Want de heersende mening in topsportkringen is dat je 100% met je sport bezig zou moeten zijn. Maar Benny en Jan denken daar anders over. Die tijd hebben zij eigenlijk al achter de rug. Ze waren altijd al 100% met het zeilen en hun boot bezig. En nu vonden ze het tijd voor een andere aanpak. Tegen de wetten van alle topsportgoeroes in komt er weer progressie in hun wedstrijdresultaten. In 1992 worden ze zowel op

het EK als op het WK tweede. De verwachtingen voor de Spelen van Barcelona zijn hoog gespannen. De RZV organiseert een feestje voor de Olympiagangers. Igor Kluin zorgt voor een groot spandoek tegen de gevel. Maar in Barcelona gaat het mis. Op het laatste moment wisselen ze hun boot, die aan het delamineren slaat voor een nieuwe. Of dat de oorzaak is blijft in het ongewisse. Ook de lange en intensieve selectie voor Barcelona is hen slecht bevallen. De lol in het zeilen lijkt een beetje verdwenen. Maar hoe het ook zij, na de Spelen blijven ze de 470 trouw. In '93 zijn ze er weer helemaal bij: derde bij het EK en in '94 is het helemaal raak: Wereldkampioen in Helsinki. In '95 volgt een "experimenteerjaar". Dat heeft zijn weerslag op hun prestaties. Er ontstaat frictie met het verbond en ze worden uit de kernploeg gezet. Inmiddels zijn ze er nog meer van overtuigd geraakt dat ze 'selfsupporting' moeten zijn. Na het dat jaar krijgen ze in 1996 steun uit onverwachte hoek: O'Neill springt bij. Ze zijn er Max Blom nog steeds dankbaar voor. Dank zij O'Neill belanden ze bij het WK in Porto Alegre (Brazilië). Daar worden ze voor de tweede keer Wereldkampioen! De Spelen komen er weer aan! Savannah 1996. In de eerste race breekt een zijstag. De tweede race wordt

Tweemaal Wereldkampioen 470, dat was nog niet eerder vertoond... en wel altijd in een nieuw overhemd de huldiging over je heen laten komen!





Trots waren we...en dat lieten we zien met een enorm spandoek; fabricaat Igor Kluin e.a.

afgeschoten. En alsmear dat wachten, wachten op de volgende dag, op die ene wedstrijd die je dan mag varen. “En de rest van de dag zit je uit je neus te eten!” Zo herinnert Benny zich de Spelen. Bij de Sneekweek wisten ze daar wel raad mee. Dan pakten ze ’s middags een 16m2 om nog een tweede wedstrijd te varen. Eigenlijk hadden ze zich er in ’88 al over verbaasd: “Zijn dit nu de Olympische Spelen?” Toch zijn ze er ook nu nog super nuchter over: “Het zat gewoon tegen in Savannah! Klaar!”

In 1997 is het echt tijd voor iets anders. De 470 gaat aan de kant en er komt een 49-er. Ze worden vijfde op een sterk bezette Spa Regatta. De kruisrakken gaan goed maar ‘down-wind’ komen ze tekort. Ze weten ook hoe dat komt en zouden best meer willen varen, maar dan moet er wel wat veranderen. Ze praten met O’Neill, maar komen er niet uit. Ze denken nog steeds hetzelfde over de balans werk en sport, voelen zich goed in hun baan en zijn inmiddels beiden getrouwd (1995) Het wikken wegen duurt niet lang. Net als op het water zijn ze gewend snel te beslissen: Ze stoppen met topzeilen, 32 jaar oud. En passant wordt Jan met Marjon Kooistra

later nog wel een keer Nederlands kampioen Natuurlijk in een 470! Af en toe schrijft hij voor het 470 orgaan. Het stuk over de 470 basistrim is nog steeds het meest geraadpleegde trimartikel op het internet. En even later treedt hij zowaar toe tot de Sectorcommissie Topsport van het Watersportverbond! Ervaring die daar zeer welkom is.

De bootloze periode duurt zo’n 9 jaar. In 2006 komt er zowaar weer één; vanzelfsprekend een 470 en natuurlijk wordt deze gestald bij de RZV. “Om af en toe met de kinderen in te varen”. Maar met die KD uit ’91 zeilen ze dan toch ook maar het NK. Ze houden het nog vrij gemakkelijk bij. Ben vindt dat dat eigenlijk niet kan; Jan is iets milder. Plannen zijn er genoeg. In 2013 naar La Rochelle. De 470 bestaat dan 50 jaar en ze weten dat ze worden geïnviteerd voor de ‘Legend Trophy’. Want “Legend’s” dat zijn het! Al houden ze helemaal niet van dat soort termen. Die show op de woensdagavond is ook helemaal geen show; het is pure passie! Maar voor de kenners op het balkon is het een feest om naar te kijken. De focus van 2 topsporters op de wind, het water en hun boot; een lust voor het oog! ■



MARTINE VAN LEEUWEN (OLYMPIËR IN 1982, BARCELONA)

Martine was 24 jaar – en natuurlijk RZV-er – toen zij in de Europe klasse deelnam aan de Olympische Spelen. Zij werd daar, vanwege nogal wisselvallige resultaten, zevende en haalde dus net geen Olympisch diploma. In 1989 en 1993 werd zij in diezelfde klasse Nederlands kampioen en bij het WK van 1990 werd zij derde. Haar broer Wessel was ook een goede zeiler, ook hij voer Europe en werd in 1987 zowel Belgisch- als Frans kampioen en in 1989 won hij het Engelse kampioenschap. TEKST: HENNY BOS-VEGTER ▶

Wanneer begon je met zeilen en waar was dat ?

“Ik begon, op de Bergse Plas, als bemanning in de pluis bij mijn broer.”

Ik herinner me dat jouw ouders een kajuitzeilboot hadden, heb je dat willen wedstrijdzeilen van hen?

“Het klopt dat mijn ouders die boot hadden, maar zij hebben nooit wedstrijd gezeild. Dat begon voor mij in die Pluis. We waren beperkt door het feit dat we geen trailer hadden. Als er op de Kralingse Plas gevaren moest worden peddelden we (net als vroeger iedereen die geen trailer had) van Hillegersberg naar Kralingen en weer terug. Natuurlijk kwam er later wel een trailer, zeker toen de Europe er was en er overal gevaren moest worden. Dat heeft mijn ouders eerst heel veel tijd gekost.”

Hoe kreeg je meer belangstelling voor het wedstrijdzeilen en wat bracht je ertoe om zelf te gaan sturen?

“Voordat ik met mijn broer ging varen voer hij met mijn neef, maar die had niet altijd tijd, dus was het eenvoudiger dat ik de plek van mijn neef innam. Het echte enthousiasme om meer te gaan wedstrijdzeilen is eigenlijk gekomen door de verhalen van ouders van andere kinderen.”

Weet je nog tegenstanders uit de Pluizentijd ?

“Ja, ik herinner me Jaap Zielhuis

(de latere Olympiër en daarna bondscoach van het Watersportverbond) die voer ook met zijn zusje.”

Hoe ging het direct na de Pluizentijd?

“Mijn broer werd te groot voor de Pluis en wilde Europe gaan varen. Mijn ouders die wel zagen dat ik zeilen ook leuk vond vroegen toen wat ik wilde. Ik was 13 jaar en wist het eigenlijk nog niet en besloot om het in een oude Europe te gaan proberen. Ineens moest ik alles zelf doen, ik was klein en woog niet al te veel, ik heb heel wat afgezwommen. Ik dacht er niet aan om op te geven en ik kreeg de boot steeds beter onder controle en naarmate dat beter ging kwamen er ook resultaten.”

We weten dat het steeds beter ging met de resultaten en dat had natuurlijk behalve met aanleg ook met trainen te maken. Hoe combineerde jij dat met school en vervolgens een voortgezette opleiding?

“Het was voornamelijk een kwestie van jezelf goed organiseren en plannen en zorgen dat je in het weekend vrij kon zijn om tijd aan het zeilen te besteden, Ik kon daardoor de achterstand op mijn medeleerlingen beperkt houden. DE combinatie sport/studie was goed te doen, hoewel de PABO niet helemaal meewerkte vanwege aanwezigheidsplicht voor bepaalde vakken. Vanwege het feit

dat ik voor de Spelen een half jaar van huis moest zijn ben ik ook een half jaar later dan aanvankelijk de bedoeling was afgestudeerd.”

Heb je ook nog aan andere sporten gedaan?

“In het begin van mijn zeilcarrière heb ik ook nog geturnd, maar daar ben ik na een tijdje mee gestopt.”

Hoeveel uren per week bracht je gemiddeld in je boot op het water door?

“Zo ongeveer een uur of twintig.”

Was je in die tijd ook een trouwe bezoeker van de RZV?

“Jazeker wel. Op de fiets was ik er zo en als ik niet ergens anders moest varen, lag mijn boot bij de RZV. Ik heb het altijd als positief ervaren dat binnen de RZV het wedstrijdzeilen enorm gestimuleerd werd en het was leuk dat daardoor heel veel wedstrijdzeilers ook lid van de RZV waren er was altijd wat te doen er was veel gezelligheid. Twee derde van de Olympische zeilploeg voor Barcelona bestond uit RZV-ers.”

Wie waren in die tijd in Nederland jouw grootste concurrenten voor een Olympische plaats?

“Dat waren Zilla Fokke, Henny Vegter en Annemiek Beemster.”

Wat heeft bij de Spelen het meeste indruk op je gemaakt en heb je de openings- en sluitingsceremonie meegemaakt?

“Ja, ik heb zowel de opening als de sluiting meegemaakt. Dat vergeet je nooit. Ook het verblijf

in het Olympisch dorp dat bij de jachthaven lag en waar je dus alle sporters tegen kon komen was erg bijzonder. Omdat ik niet mijn eigen boot mocht meenemen, maar alleen mijn eigen mast, giek en twee zeilen en we dus een boot van de organisatie kregen (zo waren alle boten in ieder geval gelijk) was ik al twee weken voor de Spelen in Spanje om aan de boot te wennen. Vervolgens waren er gedurende een week de zeilwedstrijden en de week daarna had ik ruim de tijd om naar andere sporten te kijken. Ik heb Ellen Lange goud op de 800 meter hardlopen zien winnen en finale van het herenvolleybal gezien en gezien hoe Arnold van de Leijden flinke klappen incasseerde bij het boksen en daarnaast heb ik nog wat evenementen bezocht waar Nederlanders aan deelnamen.”

Wat waren de leukste momenten in je zeilcarrière ?

“Het aller-leukste was het winnen van de laatste wedstrijd tijdens de Spelen. Dat was een volstrekt unieke ervaring die ik nooit eerder had gehad en nooit meer zal krijgen ook. Het gekke is dat ik voor die wedstrijd het gevoel had dat ik hem ging winnen. Waarom? Geen idee. Op de finish lag ik een half rak op nummer twee voor! Na de finish moesten mijn boot en ik meteen met een boot met officials mee. Alles werd gecontroleerd. Mijn boot, mast en zeil werden

gemeten en ik moest naar de dopingcontrole. Bij anderen was dit de voorgaande dagen bij wijze van steekproef ook gedaan. Ik had zo iets, zeker een dopingcontrole, nog nooit meegemaakt en vond het allemaal heel bijzonder.”

Wat heb je na de Olympische spelen gedaan, nog veel wedstrijden gevaren?

“Ik ben in 1993 nog een keer Nederlands kampioen in de Europe geworden en daarna heb ik nog een periode in de 470 gevaren. Ik kreeg echter een baan aangeboden en heb die geaccepteerd en daarmee kwam een einde aan mijn campagne voor de Spelen van 1996.”

Je bent nu moeder van twee zoons die Optimist zeilen. Wat hebben die aan een moeder die veel en op hoog niveau gezeild heeft?

“Ik bemoei me zo min mogelijk met het zeilen van mijn kinderen. Ik vind het fijn en belangrijk dat ze zeilen leuk vinden. Te veel pushen en commentaar geven zou tot gevolg kunnen hebben dat ze het niet meer leuk vinden. Ze hebben leuke trainers en een leuke trainingsgroep. Natuurlijk mogen ze altijd van alles over het zeilen vragen en dat gebeurt ook steeds vaker naarmate ze het allemaal beter door gaan hebben. Het is wel zo dat je als ouders iets met zeilen moet hebben omdat je ook ieder weekend met bootjes en spullen moet zeulen.” ■



“Twee derde van de Olympische zeilploeg voor Barcelona bestond uit RZV-ers”



RON VAN TEYLINGEN & PAUL MANUEL

TEKST: HUGO MAARLEVELD

Ron van Teylingen (Boskoop, 1967) nam twee keer deel aan de Spelen. Beide keren als stuurman in de Tornado. In 1992 (Barcelona) met Paul Manuel en in 1996 in Atlanta met Herbert Dercksen. In 1992 werd een zesde plaats behaald en in 1996 een negende. Ron meldde zich rond 1980 bij de RZV. Samen met Guido en Serge Kats, Mischa en Igor Kluin beleefde hij z'n eerste zeilavonturen in de Optimist. Een onuitwisbare indruk maakten het "apenkooien" door de RZV-haven. De toenmalige JZO-staf maakte een parcours langs touwen, bootjes en balken. Ook de gezellige sfeer in het clubgebouw en de voetbalwedstrijden langs de Kralingse Plaslaan zijn goede herinneringen aan de RZV. Maar zeilen was natuurlijk wel hoofdzaak, ook 's winters, als eerst de schoten en de blokken ontdooid moesten worden. In 1999 besloot Ron van Teylingen te stoppen met topzeilen. Hij zag te weinig progressie meer en vond het tijd worden voorrang te geven aan zijn maatschappelijke carrière. Hij bleef tot 2000 lid van de RZV. ■



SERGE EN MARGRIET TWEE ICONEN VAN DE RZV

Serge Kats (1971) en Margriet Matthijsse (1977) waren onomstotelijk de twee iconen van de RZV en het hele land in de tachtiger en negentiger jaren van de vorige eeuw, tot aan de eeuwwisseling. TEKST: HENNY BOS-VEGTER, SANDRÉ CARON

Allebei stammend uit een (RZV) gezin waar al gezeild werd en dus al heel jong op het water. Het is haast ondoenlijk alle nationale, Europese, wereldtitels en podiumplaatsen die zij in hun carrière behaald hebben op een rij te zetten. Margriet bereikte haar aller-beroemdste plek met een zilveren medaille tijdens de Olympische Spelen in Sydney in

de Europe en haar verkiezing tot World Sailor of the Year in 1999. De erelijst van Serge is minstens zo indrukwekkend met als meest bekende erefeiten dat hij zowel op zijn 13e als 14e jaar wereldkampioen in de Optimist werd en dat hij bij de Spelen in Sydney een 4e plaats behaalde in de Laserklasse.

Beiden wonnen de Conny van Rietschoten trofee meerdere malen. Hun successen begonnen voor allebei in de Optimist, zij voeren allebei Europe. Margriet eindigde haar carrière in de 470 en Serge, na omzwervingen in, onder andere de FD, de Star en de J22 in de Laser.

Henny Bos-Vegter en Sandré Caron spraken met hen beide in het clubgebouw van de RZV. Aan dat gesprek ontleen wij de volgende impressie.

Beide, zeker Serge, begonnen op jeugdige leeftijd met presteren op niveau. Het is duidelijk dat dat, zonder ondersteuning en hulp van hun ouders, niet mogelijk geweest zou zijn. Het was natuurlijk wel zo dat die ouders minder enthousiast zouden zijn geweest als de zeilers zelf niet hadden aangegeven dat ze het heel leuk vonden om met deze sport bezig te zijn en dat ook duidelijk was dat zij in staat waren tot topprestaties. Serge heeft het zeilen nooit met een andere sport

gecombineerd en Margriet heeft een blauwe maandag gehockeyd, maar dat viel niet goed te combineren met het zeilen. Het feit dat ze allebei langdurig in één-mansboten hebben gevaren is misschien reden genoeg om aan te nemen dat zij ook minder voor een team-sport geschikt waren. Toen zij aan hun carrière begonnen was de topsportorganisatie in de Nederlandse watersport totaal anders dan nu. Coaching, trainingsprogramma's het stond allemaal in de kinderschoenen. Je moest als zeiler veel meer zelf doen en organiseren.

Margriet was één van de eersten die een privé coach, de Nieuw-Zeelandse Rex Sly, in dienst nam. Na een aantal jaren werd die samenwerking toch verbroken. Serge kwam in de vreemde situatie dat toen hij op zeer jeugdige leeftijd begon, hij alles won. Vanzelfsprekend denk je dan niet aan een coach. Natuurlijk kwam hij daar later wel mee in aanraking. De interviewers krijgen de indruk dat hij dat eigenlijk een vreemd

Serge (2° van rechts) heeft zojuist goud gehaald in de Optimistklasse, rechts van hem Igor Kluin.





fenomeen vond. Hij had het altijd zelf gedaan. In de Lasers kwam hij op een moment de huidige superzeilers Ben Ainslie en Robert Scheidt tegen. Je wint dan ineens niet zo maar alles net zo makkelijk als daarvoor en gaat denken. Dit had tot gevolg dat hij vaker een serie goed begon, maar op een gegeven moment toch mindere resultaten ging boeken. Misschien had hij meer op zijn bijzondere talent moeten vertrouwen?

Margriet zette haar succesroute in de Europe voort in een combinatie van talent en keihard geconcentreerd werken. Toen maakte ze de overstap naar de 470. Dat ging een paar jaren uitstekend met ereplaatsen op WK en EK. Toen kwam de voorbereiding voor de spelen in Athene en er werd een nieuw team gevormd waarbij Margriet, om allerlei redenen, de rol van bemanning werd toebedeeld. Dat heeft helaas niet het succes opgeleverd dat verwacht werd. Wat de reden was? Verschillende persoonlijkheden? Twee kapiteins op

één schip? Dat was een teleurstellend einde van een buitengewoon succesvolle carrière. Ook Serge hield het topzeilen voor gezien, maar af en toe haalt hij zijn Laser uit de garage en maakt het ogenblikkelijk alle beste Nederlandse zeilers in die klasse weer ongelooflijk moeilijk.

Natuurlijk hadden ze allebei een andere jeugd dan kinderen die niet aan topsport doen. Hun vrienden en vriendinnen zaten op het water. Zij hebben de hele wereld gezien door hun successen. Allebei hebben zij daarnaast hun opleidingen voltooid. Margriet heeft nu een baan waar ze tevreden mee is en is ten tijde van het interview in verwachting van haar eerste kind.

Zijn topsporters ook in hun carrière enorme strebers? Voor Serge geldt dat zeker niet. Na jaren voor Rijkswaterstaat zijn best gedaan te hebben is hij nu werkzaam bij 'InnoSport' waar techniek wordt ontwikkeld en

beproefd om topzeilers nog beter te laten presteren. Natuurlijk, dat geldt voor beide, heeft topsport geholpen je vroeg zelfstandig te maken, je eigen beslissingen te kunnen nemen, maar het moet wel leuk blijven. Serge: "Pas op dat passie geen obsessie wordt!"

En hun kinderen? Moeten zij heel nodig zeilen? Serge vertelt dat zijn gezin geen boot bezit en er dus voor zijn zoon niet direct contact met de watersport bestaat. Zou hij graag willen tennissen, dan is Serge wel bereid hem daarin te faciliteren, wordt het toch ooit nog watersport, dan mag dat vanzelfsprekend ook. Wat Margriet betreft is het een duidelijk premature vraag. Maar ook zij heeft geen boot, is niet actief met de watersport meer bezig en heeft een partner die golft, maar als het kind ambities richting watersport krijgt zal ze dat zeker niet verbieden. Wat hebben zij met al die prijzen gedaan? Serge weet niet waar ze gebleven zijn. Ze waren in het

ouderlijk huis, maar daar kan hij ze niet meer vinden. Margriet heeft alleen de esthetisch mooi uitgestald en de rest zit in dozen.

Tot slot stellen de interviewers vast dat Serge, ondanks alle prijzen en roem, gewoon de wat bedeesde jongeman is gebleven die hij altijd was. En Margriet? Die is gewoon Margriet. Goed dat de RZV hen, weliswaar wat laat, tot Lid van Verdienste heeft benoemd. Serge en Margriet, twee RZV-ers waar we trots op moeten zijn en die we moeten koesteren. ■

MITCH BOOTH & HERBERT DERCKSEN

TEKST: HUGO MAARLEVELD

Herbert Dercksen (Reeuwijk, 1973) kwam van de Roei- en Zeilvereniging Gouda naar de RZV. Om te trainen, in de winter onder leiding van Gwen Dudok van Heel. Dat was medio tachtiger jaren.

In 1994 werd hij Nederlands Kampioen in de Europe en een jaar later won hij met Ron van Teylingen het NK in de Tornado. Zij vertegenwoordigden Nederland bij de Spelen in 1996 (Atlanta) en werden daar 8ste. In 1997 en 1998 werd het duo weer Nederlands Kampioen in de Tornado. Dat jaar switchte Herbert naar de Formule 18 en ging varen met Mitch Booth. Dit duo werd maar liefst drie opeenvolgende jaren Wereldkampioen in de Formule 18: 2000, 2001 en 2002. Ze stapten in 2003 ook weer in de Tornado en gingen in 2004 naar de Spelen in Athene waar ze 5e werden. Dit afwisselend zeilen in zowel Tornado als Formule 18 leverden een berg prijzen op: 2e WK F18 in 2004, 1ste EK Tornado, NK Tornado in 2004 (met Remco Kenbeek), 3e EK Tornado in 2005. In 2006 besloten Booth en Dercksen te splitsen. De nieuwe duo's: Booth/Nieuwenhuis en Dercksen/Heemskerk hielden niet lang stand. In 2007 besloot Herbert Dercksen een streep te zetten onder zijn topzeil carrière. Herbert Dercksen was een kleine twintig jaar lid van de RZV, verhuisde enkele jaren gelden naar Naarden en is nu lid van de KWVL.

Mitch Booth was gedurende de Olympische campagnes enkele jaren lid van de RZV. Zie voor de resultaten van Booth/Dercksen ook de erelijsten in de bijlagen van dit boek. ■



FOTO: RICHARD LANGDON/WATERSPORTVERBOND/HERBERT DERCKSEN



RUTGER VAN SCHAARDENBURG

Wie het internationale zeilwereldje een beetje heeft gevolgd, heeft opgemerkt dat ons RZV-lid Rutger van Schaardenburg zich vier jaar geleden op de valreep heeft gekwalificeerd voor de Olympische Spelen in Peking. TEKST: HENNY BOS-VEGTER



Op het EK behaalde hij na het uitvallen van de laatste twee wedstrijden een achtste plaats en werd hiermee zesde op de “geschoonde lijst”. Nog geen week later vloog Rutger naar China om zich, zo goed als mogelijk, voor te bereiden op het mooiste sportevenement ter wereld. De prestaties van Rutger zijn niet zomaar uit de lucht komen vallen. Op het WK in 2005 voor de jeugd in Korea, behaalde hij een bronzen medaille en op het EK 2006 onder de 21 jaar in Polen een zilveren medaille. En bij het senioren EK van vorig jaar ook al 6de op de geschoonde lijst, die hem de eerste halve nominatie bezorgde. Hij heeft civiele techniek gestudeerd aan de Hogeschool Rotterdam en heeft in Dubai stage gelopen. Via de elektronische post hebben wij hem wat vragen mogen stellen om erachter te komen hoe hij tot al zijn mooie prestaties gedurende de laatste jaren is gekomen en wat zijn herinneringen aan de Spelen zijn geweest.

Wanneer ben je met zeilen begonnen en waar?

“Op de Dortse spaarbekken bij de Koninklijke Dortse roei- en zeilvereniging.”

In wat voor bootje ben je begonnen?

“In de Optimist. Na twee jaar even in de Cadet op de Kralingse plas. Maar ik ging weer snel terug in de Optimist. Ik bleef op de Kralingse plas en kwam bij de RZV.”

Hoe oud was je toen je je eerste wedstrijdjes bent gaan varen?

“9 of 10 jaar.”

Was je al goed in de Optimist?

“Aardig, maar ik was niet de beste in Nederland. Twee jaar voer ik rond de 10de plek in Nederland en ik ben ook twee keer naar de Europese Kampioenschappen geweest in de Optimist.”

Waarom ben je in de Laser gestapt, en niet in een tweemansboot?

“Ik hou er van om alles onder controle te hebben.”

Je bent steeds beter gaan zeilen, dat betekent ook dat je meer moet

gaan trainen. Hoe combineerde je dat met school/studie?

“In het seizoen 2007-2008 heb ik mijn studie voor een jaartje stop gezet om me te proberen te plaatsen voor de Olympische Spelen. Maar anders is het proberen van beide zoveel mogelijk te doen en het zo goed mogelijk te combineren. Dit is dan wel eens heel druk en stressvol. Maar het hield me wel heel scherp, efficiënt en doelgericht.”

Hoeveel uren zeil je gemiddeld per week (zomer/winter)?

“Dat verschilt natuurlijk heel veel per maand en jaar. Dan bekijk ik het vaak ook per maand. In de wintermaanden zeil ik ruim acht dagen per maand. In het voorjaar en de zomer is het van 14 dagen tot bijna alle dagen van de maand. In het najaar probeer ik rond de 14 dagen te zitten. Maar dit is een grove schatting. Nu zal ik dan ook tot december niet zeilen en dan weer de maand januari een volle maand lang.”

Vaak wordt er gedacht dat je voor

het zeilen geen conditie hoeft te hebben. Wij weten natuurlijk wel beter. Wat doe jij om je conditie op peil te houden naast het zeilen?

“Heel veel. Als ik thuis ben, basketbal ik twee keer in de week en squash ik regelmatig. Dit vind ik vooral leuk om te doen en het houdt dan ook mijn conditie gelijk op peil. Verder doe ik ook krachttrainingen, core stability oefeningen op een bal voor mijn buikspieren en natuurlijk ook intervaltrainingen.”

Door wie ben je de periode voor de Spelen getraind/gecoacht?

“Tijdens de Spelen had ik geen coach. In deze periode moest ik alles zelf regelen. Wel was er altijd ergens plek waar ik mijn spullen kon laten op het water. In de afgelopen jaren ben ik veel getraind door Serge Kats en Mark Little John die ook mijn coach is. Maar vanwege rugproblemen kon hij dit niet meer doen. Hierdoor heb ik afgelopen jaar naar de Spelen dus veel verschillende coaches gehad op de wedstrijden.”

Was je doelstelling om al aan deze Olympische Spelen mee te doen, of pas over vier jaar?

“Meedoen aan de Spelen was voor mij altijd een droom, geen doelstelling. In het seizoen 2007-2008 maakte ik een hele grote stap en dan komt het wel ineens dichtbij. Dus ga je ervoor om erheen te kunnen, maar een doelstelling was het nooit echt geweest.”

Wat heb je als meest imposant ervaren tijdens de Olympische Spelen? Ben je naar de opening/sluiting geweest?)

“De mooiste dingen in China vond ik op het water dat je tegen elke beste persoon van 43 landen tegen elkaar strijdt en iedereen zijn nationale letters en vlag in zijn zeil heeft staan. Dat ziet er heel mooi uit. Verder is alles indrukwekkend om de Spelen heen, een hele belevenis. De opening mocht ik niet bij zijn in Beijing, omdat we met de zeilers in een andere stad zaten (Quindao). Wel was ik bij de sluiting in het vogelnest. Dat was natuurlijk super indrukwekkend en een fantastische show. Maar ook alle andere dingen waren mooi, zeker ook het Holland Heineken House!”

Wat was het moeilijkste van het zeilen in China?

“Omdat ik me zo laat geplaatst had, had ik geen tijd om me echt goed voor te bereiden op de specifieke omstandigheden in China. Dus had ik daar moeite met goede snelheid,. Wat ik verder ook moeilijk vond was dat ik geen begeleiding had. Ik ben gewend om altijd gecoacht te worden op de wedstrijden. Dat is natuurlijk een heerlijke houvast. Maar dan op je belangrijkste evenement heb je die niet. Dit had te maken met het feit dat er een te kort aan acreditatie was.

Heb je in 2007 de Pré Olympics

gevaren in China? Zo nee, was dat een nadeel?

“Ja daar was ik bij. Dat was lekker en fijn om al lekker te proeven wat me eventueel het daar daarna te wachten stond.”

Heb je tijdens de Olympische Spelen nog andere sporten bekeken en andere sporters ontmoet?

“Toen ik klaar was met het zeilen in Quindao ben ik naar Beijing gegaan. Hier heb ik een aantal wedstrijden bekeken. Dat was de finale softbal, halve finale honkbal, finale voetbal en ook finale van vrouwen hockey. Verder ontmoet je natuurlijk veel andere sporters, vooral veel andere Nederlandse sporters heb ik ontmoet.”

Wil je de volgende keer weer meedoen?

“Zeker weten en ik hoop dan ook dat ik mee kan doen voor het eremetaal.

Heb je nog plannen om naar een andere klasse over te stappen, of blijf je lekker in de Laser?

“Ik blijf voorlopig zeker nog in de Laser, daar kan ik nog genoeg in leren.” ■

Noot van de redactie:

Bij de laatste Delta Lloyd Regatta 2012 in Medemblik heeft Rutger zijn deelname aan de Olympische Spelen 2012 in Londen zekergesteld.

HAVENMEESTERS & PACHTERS



WAT DE LEDEN ZICH NOG HERINNEREN...

Behalve met leden heeft de RZV van oudsher te maken met niet-leden die een belangrijke rol spelen in de geschiedenis van de zeilvereniging. De terreinchefs (latere havenmeesters) waren in dienst van de club en de pachters hadden een pachtovereenkomst die telkens kon worden verlengd.

TEKST: ASTRID EPPINK

De eerste terreinchef die de wat oudere generatie zich nog herinnert, was **Jan Haeck**, een wat brommerig type, die ergens in een hokje resideerde (niet in het havenkantoor) en die iedere dag op de fiets uit de Oranjeboomstraat kwam. Hij zat altijd vóór het kantoor op een bankje en joeg de jeugd weg, omdat hij als de dood was dat kleine kinderen te water zouden raken en verzuipen en dat hij daar verantwoordelijk voor gesteld zou worden.

Hij is in 1950 opgevolgd door **Jan van der Lindt** die met zijn eigen boot (de 'Marie' genoemd naar zijn partner) in de haven lag. Hij heeft het heel goed gedaan en het lang volgehouden. Hij was niet getrouwd en is na een ruzie met de toenmalige penningmeester, Grethe, over twee schragen, vertrokken. Was oorspronkelijk scheepstimmerman en een absolute vakman. Zijn vertrek werd door menigeen betreurd.

De heer **Derriks**, zijn opvolger, kwam iedere dag met de trein uit Warmond en bouwde Spankers. Dit verklaart het gat in het front van de timmerloods, die overigens ook door hem is neergezet.

De ex-schipper, **Koopmans**, had een groot gezin. Hij kwam oorspronkelijk met zijn hele familie met een sleepbootje en was de eerste eigenaar van de Oase. (1963)

Jan Schuur (en gezin), was een neef van Koopmans en had twee kinderen, Sieb en Jeanette. Schuur sprak rustig leden aan bij de kassa van de supermarkt als hij zag dat ze betaalden, dan opverde hij dat ze dan het liggeld ook wel konden betalen! Zijn betrokkenheid bij het wel en wee van de vereniging was enorm: hij behandelde de vereniging als zijn kind. Ook de ballotagecommissie had veel plezier van hem, hij selecteerde de toekomstige leden vaak al bij de poort! Voor menigeen is hij de havenmeester die men zich het best herinnert en waar bijna iedereen positief over spreekt, ook nu nog, na al die jaren.

Arnoud ten Napel, ook weer een neef van Jan Schuur, is niet lang geweest en is de laatste particuliere eigenaar van de Oase. Hij werkte samen met een zoon van de oude Koopmans, die havenmeester was bij de Maas. Ging in 1997 met de VUT.

Rob Jozee, verruilde de pacht van het clubhuis in 1997 voor het havenmeesterschap en ging in de Oase wonen, die dat jaar door de RZV was gekocht.

Rob Ypma, had een Caribische levensgezel Benizi, die hij op een van zijn reizen heeft leren kennen. Hij schreef veel stukken over zijn reizen maar werd ziek en raakte in de WAO.

Marcel Geenen (van huis uit brugwachter), was de jongste havenmeester tot nu toe. Behalve zich bezighouden met haven en terrein, organiseerde hij ook cursussen voor leden, waaronder een cursus vaarbewijs waardoor een aantal leden gecertificeerd het water op konden.

Wilco Kanders, zat als havencommissaris in het bestuur en is bij het vertrek van Marcel Geenen vrijwillig als havenmeester opgetreden. Hij assisteerde tevens bij de jeugdzeilopleiding, had zelf twee kinderen die ook Optimist zeilden.

Caroline Pijper sluit de rij. Zij komt van de Veerhaven en woont daar nog steeds op een boot. Zij heeft op haar eigen wijze het wat verstofte imago van havenmeester opgepoetst en pakt de zaken voortvarend aan. Inmiddels werkt zij alweer een aantal jaren.

BUFFETBEHEERDERS (PACHTERS)

Van voorgaande pachters (toen nog 'buffetbeheerders') is bekend dat de familie Verhoeven in de winter bridgedrives organiseerde die zeer frequent werden bezocht, in tegenstelling tot de door het bestuur georganiseerde lezingen en filmavonden.

De ouderen onder ons kennen nog **het echtpaar Kervezee** die gebruikmaakten van een koffieketel en het bier koelden met ijsstaven. Er was een pinda-automaat, een toverballenautomaat waar een stuiver in moest en een flipperkast. Geen keukenactiviteiten.

Truus van der Roer zorgde voor een ommezwaai op de vereniging. Er kwam een grote nieuwe bar, de keuken ging dienst doen en er werden grote feesten georganiseerd. Greetje Vermaat naaide spontaan nieuwe gordijnen voor het clubhuis. Er kwam schwung in de tent. Zij heeft het tien jaar volgehouden.

Niek en Connie Oudenaarden. Zijn vader had een koekjesfabriek: "Van Vettens roomboterbiesjes". Zijn na hun periode op de RZV naar Goedereede vertrokken waar ze een restaurant aan de haven exploiteerden.

Fam. Struyk, (t is Struyk wat ik daar ruik'), kwam uit het horecavak.

Het echtpaar De Wolf, hij was ex-voetbaltrainer, was van een heel andere orde. Het was in de hoogtijdagen van de vereniging, ieder weekend was het druk aan de bar. Zij bleven tot 1983.

Ger van der Woerd en Ria van der Starre zorgden voor veel gezelligheid. De bar werd verbouwd tot de huidige vorm; op vrijdagavond luidde menigeen het weekend in aan de bar en het aantal leden is nog nooit zo hoog geweest als in hun tijd. Er werden veel feesten gegeven, er waren huwelijken en tien jaren van goede exploitatie en lekker eten op zondagavonden. Cryptogrammenliefhebbers konden altijd bij Ger terecht voor de crypto's uit het AD en de scripto uit de NRC. Zij zijn weggegaan om een restaurant in Ouddorp te gaan runnen.

Frans Zuidmeer en Ans Rijshouwer, namen het van hen over. Frans heeft jarenlang een goedlopende groentenzaak gehad aan de Beneden Oostzeedijk en was een prima kok. Minder goed was hij in het dagelijkse gedoe, dat liet hij over aan zijn vrouw met haar zus Els, die dat voortreffelijk deden.

Annelies en Ruurd Hoogendoorn-Dieleman hadden de moeilijke taak om het van hen over te nemen maar hebben het tot 1999 met succes gedaan.

Wim Mastenbroek en Wil Hijnen, kwamen van Plaswijckpark. Hadden 3 jaar de wereld rondgereisd en zijn toen bij de RZV begonnen. Dit bleek geen succes, het contract is niet verlengd.

Lia Hagens, de hekkensluitster, is begonnen in 2001 en is, ondanks een aantal roerige jaren, zowel voor haar als voor de RZV, nog steeds bij de RZV, samen met Danny. Zij is de initiatiefneemster van de jaarlijkse vaardag voor mensen met een verstandelijke beperking. Op de donderdagen is er van oudsher de Rotterdamsche Studenten Zeil Vereniging (RSZV). Mooie feesten en partijen. In 2009 zijn Lia en Danny begonnen met het woensdagavond Kerstdiner, hetgeen zeker een succes mag worden genoemd, gezien het aantal deelnemers daaraan. In oktober 2013 komt er een einde aan haar pachterschap omdat ze dan de pensioenge-rechtigde leeftijd bereikt. Dat is zij in 2010 met het bestuur overeengekomen. Ze kan het zich nog helemaal niet voorstellen. Meer tijd om te varen met het bootje dat ze met Danny in 2007 kocht? ■

11

KRALINGSE WINDGOEROES

De Kralingse Plas, de wind en het raam

TEKST: WIM VAN 'T HOOGERHUYNS

Er gaat een verhaal dat, als een van de omwonenden van de Kralingse Plas een raam openzet, de wind op de plas draait. Waar komt dat verhaal vandaan? Wel, van mij. Zoals allen die mij goed kennen, weten heb ik de eerste dertig jaren van mijn leven voor een groot deel doorgebracht in het flatgebouw nabij de RZV, op de RZV en op de Kralingse Plas. De wispelturigheid van de wind, veroorzaakt door allerlei invloeden,

de bemanning onder water dreigt te raken en vervolgens komt er na een paar meter weer een vlaag. Of mijn moeder daar invloed op had? Ik neem aan van niet. Bij zuidelijke wind kennen wij dus de flatvlaag, de Jericholaanvlaag, de IJclubvlaag (thans Citadelvlaag geheten) vroeger de tweede IJclubvlaag, daar is thans bebouwing, de Mecklenburglaanvlaag en de Rozenburglaanvlaag. Dat zijn factoren waar de goede Kralingse

Staan daarom die malle paaltjes in het water? Vervolgens nog een fenomeen: heeft u bij windkracht 6,5 of 7 weleens bij een zuidwestelijke of noordoostelijke wind wedstrijd gevaren op de Plas? Waarschijnlijk niet, want tegenwoordig wordt er dan niet meer gevaren. Vroeger ging het meestal gewoon door onder het motto “om te zeilen heb je toch wind nodig”. Geen zelflozers, geen zwemvesten en zeker

De wispelturigheid van de wind op de plas is legendarisch

op de plas is legendarisch. Ooit heb ik vastgesteld, althans verkondigd, dat als mijn moeder een raam of de balkon deur openzette er op de plas een jol omsloeg en als zij ging stofzuigen de wind kromp. Wat is de werkelijkheid? Ga bij een zuidelijke wind eens kijken wat er gebeurt bij een boeironding vlak voor de haven van de RZV. Het moet wel een beetje waaien. Het kan daar een hel zijn voor stuurlieden en bemanningen. Eerst een vlaag waardoor je bijna omslaat, vervolgens valt de wind even weg waardoor je naar loef dreigt te kapseizen en

zeiler rekening mee dient te houden wil hij overleven en winnen. Ook ter hoogte van het Kraaieneiland kunnen wonderlijke dingen gebeuren. Bij westelijke wind dienen wij op te letten of de sluisdeuren (het Kralings Verlaat) openstaan of dicht zijn en treffen wij de KZCvlaag, de WSVRvlaag en, in veel mindere mate, de VZODvlaag. Aan de kant van de molens dient bij oostelijke wind afstand behouden te worden van die molens en de begroeiing daaromheen: te dicht aan de wal varen kan aanzienlijke vertraging opleveren.

geen rescue. De RZV had alleen een stalen roeiboot. Dan heeft u waarschijnlijk nooit de golfslag die op een vierkante kilometer ondiep water met harde wallenkanten waar al dat opgestuwde water keihard van terugkomt ervaren. Een zeer indrukwekkende belevens. We hoeven niet naar verre vreemde wateren, we hoeven niet naar Medemblik of Workum. Waarom leverde de RZV jarenlang minstens 50% van de Olympische Ploeg? Omdat je op de Kralingse Plas pas echt handig wordt onder moeilijke omstandigheden. ■



Lappen in de lucht

Zelden, misschien wel nooit, was het verschil in windsterkte op de Kralingse Plas zo duidelijk waarneembaar als tijdens een woensdagavondwedstrijd ergens aan het begin van het nieuwe millennium.

TEKST: JOOST VAN DER VAART

In alle rust waren we met onze Valk 734 van de RZV vertrokken. Er woei een briesje uit het zuidwesten. De wilgentoppen ruisten zacht in de avondzon. “Moet ik mijn zwemvest aan?”, vroeg mijn tienjarige zoon en fokkenmaat. Ik keek naar de lucht, snoof de wind op en zei intuïtief: “Ja, doe maar. Het is nu nog rustig, maar ik vertrouw het niet. Volgens mij ligt het Vlagenmonster op de loer” Het Vlagenmonster. Als ik met mijn kinderen zeilde, kwam dat beest regelmatig ter sprake. Ik vertelde dat de Plas een eigen windklimaat heeft, met eigenaardigheden die de wet van Buys Ballot tarten. Het verhaal over het openen van een raam door iemand in de buurt, met als gevolg een vlaag die over de Plas trekt, kenden mijn kinderen al. Ze geloofden er niet meer in sinds de twee oudsten het hadden gecontroleerd. We woonden

in die tijd in de Jericholaan. Proefondervindelijk kwamen ze erachter dat de werkelijkheid ingewikkelder in elkaar zit dan hun vader vertelde. Voor de jongste twee verzon ik het verhaal over het Vlagenmonster, dat af en toe krachtig uitademt en zo de zeilers geluk of pech brengt. Dat verhaal was ook ongeloofwaardig, maar het was niet zo gemakkelijk te controleren. Goed, mijn zoon en ik voeren kalmpjes bij de RZV weg, nagestaard door de onvermijdelijke bierzeilers, stamgasten die ooit een schoot in hun handen hebben gehad, maar die nu vooral hun pilsje omklemmen en vanaf de barkruk vertellen hoe je een perfect kruisrak zeilt. Na honderd meter begon de wind aan te trekken. Bij de start was het een gekkenhuis. Klapperende zeilen, bakboordgebrul en vlagen die het ergste deden vermoeden. “Lekker

windje, pap”, riep mijn zoon, terwijl ik de chaos in de boot en in mijn hoofd probeerde te bestrijden. Voor we het wisten, waren we gestart. De tocht naar de boventon voltrok zich volgens een universeel Plasprincipe: iedere windlogica was zoek. En toch, zoals altijd, was het niet de grootste geluksvogel die daar als eerste aankwam, maar de beste zeiler. Het halfwindse rak daarna zullen we niet snel vergeten. Zeilen met de spinaker in onze Valk was bij harde wind te veeleisend voor mijn kinderen. Bij rustig weer hees ik de spi, zette een jonge fokkenmaat aan het roer en bediende vervolgens zelf de ballonfok. Bij hard weer boorden we liever de genua uit. Dat was minder riskant en beter te hanteren. Zo ook die avond. Na het rondenvan de boventon was het eerst even rustig. Daarna kwam er een zwarte vlaag met witte kuif over

Op deze afstand valt het mee, maar kom niet dichterbij de wal...

het water gejakkerd, die onze fijnbe-snaarde Valk in al zijn houten voegen deed trillen. We planeerden naar de noordoostpunt van de Kralingse Plas, in gezelschap van een paar andere Valken, een Zestienkwadraat, een Randmeer en het mooi gelakte Vrijheidje 'Carmen' van Plasveteraan Rogier Boivin.

De wind was hier levendig, om het mild te zeggen: soms een briesje, soms een storm. Niemand had z'n spi gezet, hoewel dat in theorie mogelijk was. We hadden de wind achterlijker dan dwars. Een spinnaker erbij zou ongetwijfeld tot spectaculaire maar gevaarlijke resultaten hebben geleid. Toen we even in rustiger vaarwater waren gekomen en niet meer planeerden, zei mijn zoon in opperste verbazing: "Rogier hijst z'n ballonfok". Ik keek om en warempel: de 'Carmen' maakte aanstalten om onder vol tuig, inclusief spinnaker, alle boten voorbij te stuiven. Er kwam net weer een vlaag aan. Het Vlagenmonster blies en blies, en joeg het dappere Vrijheidje met reuzenkracht voor zich uit. Het leek wel of wij stillagen, zo snel ging Rogier Boivin er vandoor. De Valken, de Zestienkwadraat en de Randmeer hadden het nakijken. Volgens het oude principe dat je je niet moet laten ontmoedigen door

een snel opkomend achterveld, had ik de blik naar voren gericht. De planerende Valk eiste mijn aandacht op. De genua stond in de klem; mijn zoon keek ademloos naar wat zich achter ons voltrok. Ik kon het opspattende boegschuim van de 'Carmen' al horen, toen mijn fokkenmaat een woeste gil slaakte: "Rogier stijgt op!" Ik keek opzij en zag het grootzeil, de genua en de spinnaker van het Vrijheidje als lappen in de lucht

"Rogier stijgt op!"

hangen. In slowmotion daalden ze geruisloos op het water neer. De mast van de 'Carmen' was verdwenen. De bemanning hing in het water. De schipper deed verwoede pogingen om door te zeilen, alsof hij op een fiets zat zonder wielen. Een Plasvlaag had Rogiers Vrijheidje genadeloos te pakken gehad. Alles boven dek was weggeblazen. Mastbout en mastkoker hadden het begeven. De 'Carmen' was van een springlevend wedstrijdachtje ineens een levenloos ding geworden. Gelukkig konden de volgboten snel hulp bieden. De zeilen, de mast, de koker en de bemanning werden uit het water gehaald. Het

onttakelde Vrijheidje werd, met een ontdane Rogier aan het roer, naar de wal gesleept. "Niets aan de hand, hoor", riep hij met trillende stem. Niets aan de hand? Bij ons aan boord hadden we zo gefascineerd naar deze meeslepende gebeurtenis gekeken, dat we onze eigen problemen waren vergeten. De vlagen volgden elkaar steeds sneller op, de Valk helde naar bakboord en ik riep vertwijfeld: "trek de genuaschoot uit de klem". Maar ja,

bij een sterk hellend zeilschip is dat al moeilijk voor een volwassen vent, laat staan voor een jongen van tien. De giek raakte het wateroppervlak. Er was geen houden

meer aan. Golvend stroomde de boot vol. Op het moment dat ik waarschuwend riep: "we gaan om", hield het Vlagenmonster zijn adem in. Valk 734 richtte zich moeizaam op. Mijn zoon trok de schoot uit de klem, pakte een emmer en begon te hopen. Ik zette de zelflozers open en nog geen tien minuten later hadden we ons scheepje leeg gezeild. We lieten de wedstrijd voor wat hij was en voeren terug naar de RZV. Daar vroeg een stamgast temerig: "Hadden jullie problemen?" "Het stormt", zei mijn zoon. Ik wees zwijgend naar de wilgentoppen. Maar die ruisten zachtjes in de avondzon. ■

Zoek de windbaan!

Nee, er zijn geen speciale trucs. Noch Serge Kats, noch Cor Visser, noch Siebe Schuur hebben speciale trucs om optimaal gebruik te maken van het Vlagenmonster of als eerste te anticiperen op vlagen uit de deuropening van de familie Van 't Hoogerhuys.

TEKST: HUGO MAARLEVELD

Serge Kats: "Uiteindelijk is het toch een kwestie van heel goed kijken. Zie je een windbaan? Er naar toe! En dan is het eigenlijk nog niet eens zo belangrijk of het een 'header' of een 'lifter' is. Wind is gewoon alles!" Cor Visser brengt nog wel naar voren dat het er toe doet in welk boottype je vaart als je met een schifting wordt geconfronteerd. "In een Laser vraag je je niet af of je moet gaan of niet; je gaat gewoon! Maar in een Valk kan het wel eens lonen om even te wachten. Tenslotte verlies je gewoon meters bij het overstag gaan met zo'n bak". Ook voor Siebe Schuur, van deze drie toppers de nestor, geldt het principe "Altijd met de vlagen meeklappen!".

Serge is nog steeds betrokken bij het Topzeilen binnen het Watersportverbond en als zodanig goed op de hoogte van de omstandigheden in Weymouth. Ook daar zullen dicht onder de wal de medailles worden verdeeld. Dat zou voor zeilers die bekend zijn met het Plassenzeilen

best wel eens voordelig kunnen zijn. Effectief pielen onder de wal heeft ook te maken met de juiste 'Mind Set'. Hoe bewaar je onder hoge druk rust, geduld en kalmte? "Combineer focus en concentratie met plezier en optimisme, twijfel niet; zelfs een beetje bluf kan geen kwaad. Blijf altijd kansen zien!" is het devies van Serge. Cor Visser voegt daar dan nog snel aan toe... "en weet dat je zelfs bij een enorme voorsprong ook zo weer kan worden ingehaald!"

Nog even terugkomend op het kijken. Waar kijken die toppers eigenlijk naar? "Je kunt alle informatie gebruiken! Eerder gestarte boten, vlaggen op de tonnen, rookpluimen, toerzeilers in de baan, vlaggen op de wal". Er is heel weinig wat Siebe Schuur ontgaat. Met zulke informatie maak je ook wel eens de keuze verlies te nemen. "Als je de overtuiging hebt, door eerdere waarneming, dat er wat te halen valt bij een bepaalde wal dan ga je er naar toe, ook al kost dat wat extra meters." In de ruime rakken telt maar een

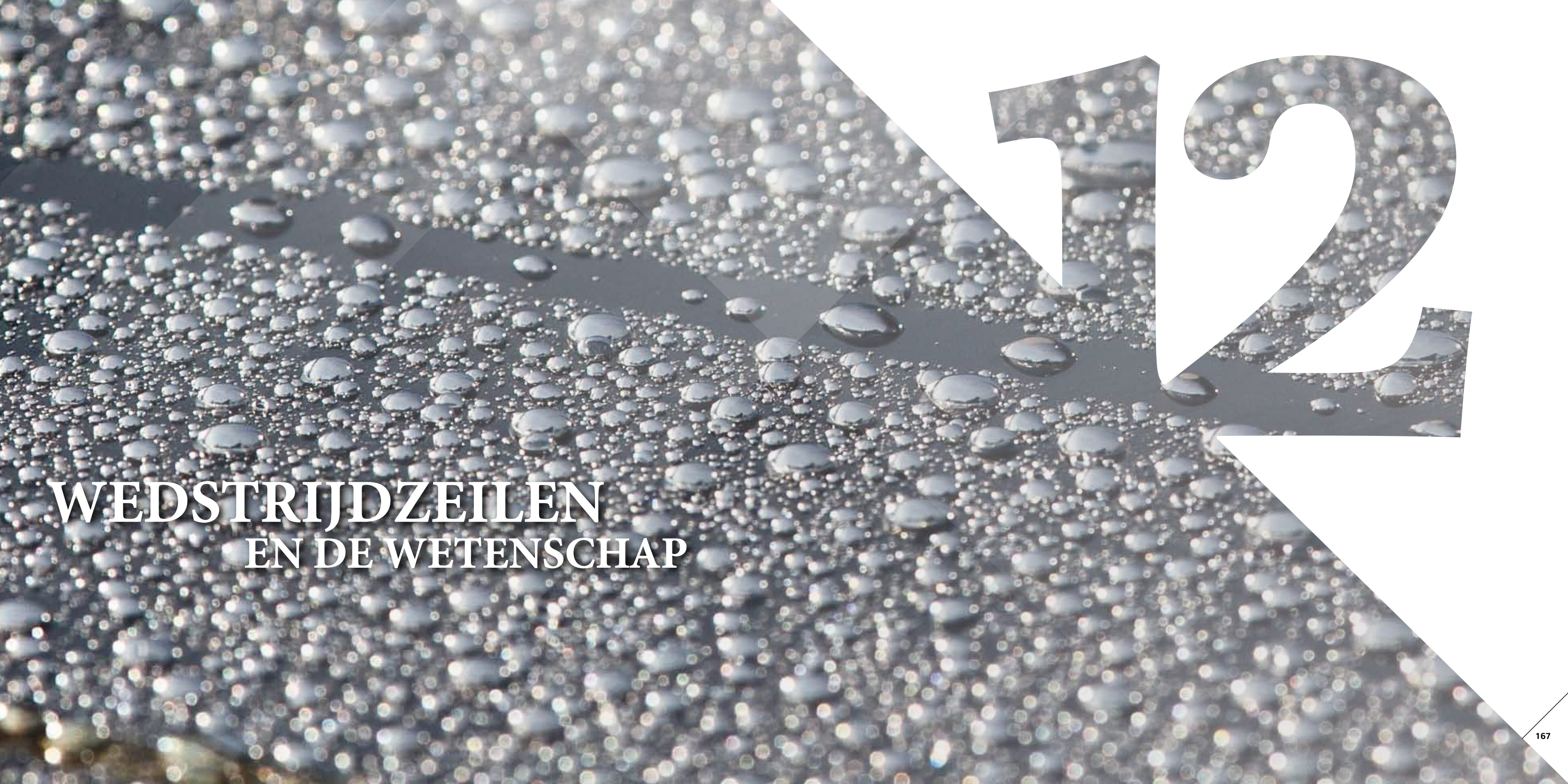
ding: hoe lang kun je in de windbaan blijven? Siebe: "Laag varen is het parool!" Cor: "Ik zit meestal achterstevoren in mijn boot!" En ook Serge laat zich graag "meenemen met de wind". Maar dan moet je natuurlijk wel weten wat die wind wil. Wie het spoor van een topzeiler volgt in de ruime rakken zal zich misschien verbazen over het continue vallen en loeven. Maar het is echt de enige manier om ten volle te profiteren van de wind. Dat geldt natuurlijk vooral voor die extreem wispelturige wind op de Kralingse Plas. Dus... wedstrijdzeilers op de Kralingse Plas houdt moed! Iedereen zou het moeten kunnen of moeten kunnen leren; geheimen zijn er niet! Kijken, kijken en nog eens kijken is het devies. En als het even tegenzit: chagrijn en gescheld werken vrijwel altijd averechts. Blijf de lol inzien van het spelletje, 'Never give up', 'stay focussed' maar wees ook altijd op alles voorbereid! ■

Siebe Schuur (Rotterdam, 1961) stapte op z'n 9^e in een piraatje, op z'n 11^{de} in een Vaurien en op z'n 15^e in een Laser. Dat hield hij vol tot z'n 27^{ste} op hoog niveau en met veel succes. Van 1989 tot 1992 zeilde hij 16 m² en sinds 1993 in de kajuitboten; achtereenvolgens Loper en Q29.

Mooiste wedstrijd: Piraat, Kralingse Zeilweek 1970. Sloeg in eerste positie om, trok bootje recht, hoosde het leeg en lag 12^e toen ie weer verder kon. Daarna bijna alles ingehaald, voor de finish nog 2^e, maar wist op de finish net voor zijn grote rivaal Willen Scato van Walt Meijer de eerste plek te pakken!

Cor Visser (Rotterdam, 1965) zeilde vanaf 1973 achtereenvolgens; Piraat, Pluis, Vaurien, Laser, Valk, 16m², Randmeer en O-jol.

Mooiste wedstrijd: Boterletter midden jaren 80. Deelname in de Laser: meer dan 70 boten; Cor liet ze allemaal achter zich!



WEDSTRIJDZEILEN EN DE WETENSCHAP

Training van de twee AC45 van Artemis Racing, één van de deelnemers aan de ACWS, de Americas Cup World Series. Deze eenheidsklasse catamarans met wing sail worden gebruikt als een zelfstandige serie voorafgaand aan de Americas Cup in 2013.

TOPZEILEN NA 2012; BLIJFT DE RZV MEEDOEN?

Vanzelfsprekend natuurlijk! Elders in dit boek kunt u lezen over de ambities van Team Rotterdam en de basis die daar weer onder ligt: de Jeugdzeil-opleiding. Maar wat als je eenmaal deel uitmaakt van een nationale selectie? Wat staat je te wachten? Wat wordt er van je verwacht? TEKST: HUGO MAARLEVELD

De topsportstructuur is de laatste tien jaar sterk geprofessionaliseerd. Topzeilen heeft binnen het Watersportverbond een goede, zelfstandige positie en de prestaties op de Spelen in 2012 vormen daar een weerspiegeling van. Een organisatie die sinds 2006 sport, wetenschap en bedrijfsleven bij elkaar brengt om producten en diensten te leveren die het verschil kunnen maken is InnoSportNL. Maar wat heeft dit alles nu met de 100 jarige RZV te maken, zo vraagt u zich misschien af?

Eind 2010 startte het InnoSportLab Den Haag en niet geheel toevallig vinden we daar een “oude bekende” terug. Per december 2010 is Serge Kats aangesteld als manager van het InnoSportLab Den Haag, dat is gevestigd in het Internationaal Topzeilcentrum in Scheveningen. Samen met ‘embedded scientist’ Koen Muilwijk houdt hij zich bezig met zeer uiteenlopende vraagstukken die voortkomen uit de topsport, maar ook relevant zijn voor de breedtesport en zelfs voor de watersport in het algemeen van betekenis zijn. Een beknopte opsomming ter illustratie:

- Bouw van een wedstrijdjacht (GP 42 klasse) dat wordt ingericht als zeilend laboratorium
- Bouw van een database met gegevens over wedstrijden en
- Ontwikkeling van een RIB voor coaches
- Analyseren van samenwerking aan boord in termen van posities en competenties
- Het relateren van meetbare gegevens aan de boot met het gedrag van de zeiler
- Het analyseren van kijkgedrag
- Het ontwikkelen van “ideale zeilkleding”
- Het ontwikkelen van een zeilsimulator met gebruikmaking van ‘virtual reality’
- Het ontwikkelen van een integraal meetsysteem met parameters als wind, stroom, meteo

Zoals gezegd worden deze projecten gerealiseerd in nauwe samenwerking met onderwijsinstellingen, uiteen lopende bedrijven en het Watersportverbond.

Over de vraag: “Wordt het zeilen er ook leuker door?” moeten de manager en de ‘embedded scientist’ wel even nadenken. Maar dan volgt al snel een betoog over het plezier

om wetenschap en sport met elkaar te verbinden. De eerste stappen zijn de laatste anderhalf jaar gezet. Een zee van data is verzameld, een eindeloze reeks van analyses wordt er op los gelaten, voorzichtig worden referentiewaarden opgesteld. Het geheel zal moeten leiden tot effectiever en efficiënter trainen en uiteindelijk tot betere wedstrijdresultaten. Dat gaat niet van vandaag op morgen. Voor het verzamelen van valide en betrouwbare data is veel tijd nodig. En de data kunnen niet alleen van topzeilers komen. Gelukkig wordt ook door zeilers van de Talentenploeg een substantiële bijdrage geleverd.

Serge Kats, door velen bestempeld als natuurtalent, heeft nu het genoeg zijn wetenschappelijk opleiding te kunnen gebruiken bij het achterhalen van de succesfactoren van het wedstrijdzeilen. Dat daarbij goed gebruik kan worden gemaakt van eigen ervaringen is mooi meegenomen. En wat gelukkig blijft zijn die onverwachte startjes op de Boterletter, de North Sea Regatta of de Benelux kampioenschappen: Serge Kats, NED 192789, RZV. Laat die link altijd sterk blijven! ▀



Artemis Racing tijdens de ACWS in Plymouth.



Training van de twee AC45 van Artemis Racing, één van de deelnemers aan de ACWS, de Americas Cup World Series. Deze eenheidsklasse catamarans met wing sail worden gebruikt als een zelfstandige serie voorafgaand aan de Americas Cup in 2013.

DE EERSTE 75 JAREN NOG EEN KEER IN VOGEL- VLUCHT

TEKST: ARIE VAN DER ZOUWE

1912

De Rotterdamsche Zeilvereniging wordt opgericht op 22 november.

1913

De eerste pogingen worden ondernomen om de haven van de IJclub in huur te krijgen. Deze lopen op niets uit. De winst van dit eerste, volle verenigingsjaar: drie wedstrijden georganiseerd, tien leden erbij en een positief batig saldo van NLG 38,68

1914

Wereldoorlog I breekt uit. Nederland mobiliseert maar blijft neutraal. De RZV organiseert wedstrijden en kan een 'voor de mobilisatietijd zeer bevredigende' vooruitgang met negen leden noteren.

1915

De 'heerschende tijdgeest openbaarde zich vooral in de boezem van het bestuur'. Er treedt driemaal een nieuwe voorzitter aan. Onderhandelingen met B&W over een eigen haven en terrein. De vereniging treedt toe tot het 'Congres voor Watersport'.

1916

De vereniging blijft verder groeien. De leden zeggen voor een totaalbedrag van NLG 5700,- toe aan de vereniging voor de bouw van een eigen gebouw. Overleg met de gemeente leidt echter nog niet tot resultaat.

1917

In Rusland woedt de 'Octoberrevolutie': Tsaar Nicolaas treedt af en Lenin komt aan het bewind. In Nederland wordt het algemeen kiesrecht voor mannen ingesteld en het passief kiesrecht voor vrouwen. Het boekjaar sluit op een positief saldo van NLG 275,-. De vereniging telt 69 leden 13 donateurs. Een aanbod van de gemeente om een terrein te verhuren haalt de ledenvergadering niet

1918

'Een gesprek met den Burgemeester, vier gesprekken met den Directeur Gemeentewerken, zes gesprekken met den Wethouder van Plaatselijke werken en één gesprek met de bewoners van de Kralingse Plaslaan' resulteren in de feestelijke opening van jachthaven en clubgebouw op 2 juni. Het ledental stijgt naar 130. De RZV treedt toe tot de 'Verbonden Zeilverenigingen van Nederland en België'. In november capituleert Duitsland en treedt de Kaiser af.

1919

Uitbreiding van het terrein met 135m² grond en 973m³ water. De onderlinge wedstrijd van 29 juni behaalt met 38 deelnemende jachten een record. Dank zij de inspanningen van Alette Jacobs komt er een Algemeen Kiesrecht voor vrouwen in Nederland. De KLM wordt opgericht.

1920

Uitbreiding van de jachthaven met zesentwintig plaatsen voor een bedrag van NLG 2656,- zodat het totaal nu achtentachtig ligplaatsen bedraagt. De ligplaatsen worden uitsluitend verhuurd aan 'leden-obligatiehouders'. Er wordt een nieuwe obligatielening uitgeschreven van NLG 20.000,-. Shell bouwt in Pernis een raffinaderij.

1921

De vereniging groeit en "verenigt" gestaag door. Jammer dat na een grondig onderzoek van de heer Roelofs blijkt dat de havens en het gebouw zéér ingrijpende verbouwingen behoeven. De werkzaamheden beginnen direct.

1922

Een goed jaar, edoch: 'Op de Algemeene Vergadering van October besluiten de leden de feestviering van het tienjarig bestaan te verschuiven tot de vereeniging haar koperen jubileum kan vieren, in het vaste vertrouwen dat de minister van financiën dan meer tot medewerking te bewegen is!'

1923

Onverkwikkelijke ruzies in het bestuur geven de vereniging veel problemen. Naast de twee 'Algemeene Vergaderingen' vindt er driemaal een 'buitengewone' vergadering plaats. De RZV krijgt op 1 april een telefoon met abonneenummer 9706.

1924

De vereniging kabbelt voort, evenals de bestuursproblematiek.

1925

Een dieptepunt is de Algemeene Vergadering: slechts tien procent van de leden (31 man) is aanwezig. Er worden plannen gemaakt om het clubhuis uit te breiden. Aan de Coolsingel bouwt architect Oud, geïnspireerd door de 'Stijl', het 'Café de Unie'.

1926

De leden besluiten tot uitbreiding van het Clubhuis en de 'aanleg ener helling'. Naast een bedrag van NLG 2200,- schenken de leden veel inventarisartikelen in natura voor het gebouw. Karl Obst wordt kampioen van Rotterdam.

1927

Het oude liedje: de RZV kiest een nieuwe voorzitter die na vier maanden het strijperk alweer verlaat. Op initiatief van de RZV worden tijdens de Kaagweek teamwedstrijden voor Regenbogen gehouden. En..... er mag tijdens het zeilseizoen niet meer worden gekaart in de serre van het clubgebouw. 'Het is een Clubgebouw en geen sociëteit'.

1928

De RZV neemt deel aan de wedstrijden van de Royal Sailing Club te Gent. Bij RZV wedstrijden op de Kralingse Plas zijn er gasten uit Duitsland en België. Smit sleept een 50.000 tons dok van Schotland naar Singapore in opdracht van de British Navy.

1929

De vereniging stelt de 'Van Vessembeker' in voor de winnaar van de Holland-België

12-voetsjollenwedstrijden. Er bestaat al een Harry Broedersbeker, een Roelofstak en een Huijbersbeker. Karl Obst wint de Kieler Woche. In oktober vindt in New York een beurscrash plaats: de crisisjaren vangen aan. De winter is uitzonderlijk streng: men kan over de Maas lopen.

1930

Voor het eerst sedert de oprichting gaat het ledental achteruit. Crisis!

1931

De heer H.F.van 't Hoogerhuys maakt zijn eerste jaarverslag. Hij is secretaris geworden nadat op een buitengewone ledenvergadering op 28 december het voltallige bestuur aftrad.

1932

Het ledenbestand bereikt haar hoogtepunt: 349 koppen. Men bouwt een droge jollenvlonder voor 13 jollen, de daardoor vrijgekomen plaatsen in de haven worden al gauw door BM-jachtjes bezet. De Zuiderzee wordt door middel van de 30 km lange afsluitdijk afgesloten en krijgt de naam IJsselmeer.

1933

Een slecht ledenjaar dat wordt afgesloten met 282 leden. Op 7 mei wordt de nieuwe startoren ingewijd. Bij deze belangrijke gebeurtenis is zelfs de Burgervader van Rotterdam, Drooglever Fortuyn, aanwezig. Op 4 februari vindt muiterij op de "Zeven Provinciën" plaats. De reden is korting op de gage van de Jantjes (uit bezuinigingsoverwegingen natuurlijk).

1934

Treurnis alom! Het ledental loopt nog verder terug en het verenigingsleven bereikt een dieptepunt. Het overlijden van oudvoorzitter G.Lewedag is een groot verlies. Door de annexatie van Pernis wordt de aanleg van de Petroleumhavens mogelijk.

1935

De leden richten een 'feestcommissie' op die de steeds matter wordende sfeer op de vereniging en het nog steeds teruglopend ledental (nu 225) ten goede moet keren. Het werkt! Op zeilgebied (zowel tijdens de wedstrijden als bij de KVNWV) is de vereniging gelukkig nog steeds in staat om zich in positieve zin te manifesteren. De donkere wolken zijn echter nog niet voorbij: de NSB komt voor het eerst in de Tweede Kamer.

1936

Daan Kagchelland wint bij de Olympische Spelen van Berlijn een gouden medaille in de Olympiajollen (gevaren in de Kieler Bocht). Bij terugkomst in Rotterdam ontlenen de Rotterdammers hem op grootse wijze. Op 9 juli brandt, vermoedelijk als gevolg van kortsluiting, het clubgebouw volledig uit. Nieuwbouwplannen voor het nieuwe clubgebouw monden uit in een ontwerp van architect Ir. W. van Tijen, dat –uiteindelijk– op 13 augustus in een Buitengewone Algemene Ledenvergadering wordt goedgekeurd. Op 1 oktober vindt de aanbesteding plaats. De heer G. van Dusseldorp wordt voorzitter.

1937

Op ieder gebied een feestjaar. Daan Kagchelland wordt Nederlands kampioen in de 12voetsjollenklasse. Het ledental stijgt weer; er is een feestelijke opening van het nieuwe clubgebouw en de viering van het 25-jarig bestaan heeft eveneens een feestelijk karakter. De 'Kuip' wordt geopend: Rotterdam is in dit jaar twee opvallende bouwwerken rijker geworden.

1938

Daan Kagchelland wordt Nederlands kampioen in de Olympiajollenklasse. Het aantal BM's neemt af, daarvoor in plaats komt de

16 m². Beroemd en berucht in die tijden is Charles Pietersen met zijn 'Cheetah'. In 1938 wordt Charles Rotterdams kampioen. De stormvloedcommissie, de voorloper van het Deltaplan, wordt geïnstalleerd. Bij de RDM wordt de Nieuw Amsterdam – Queen of the Ocean- te water gelaten.

1939

Het jaar begint hoopvol maar eindigt teleurstellend. Als gevolg van de mobilisatie moet de vereniging veel actieve zeilers missen.

1940

De bezetting. Op 12 mei vlucht koningin Wilhelmina naar Engeland. Twee dagen later, op 14 mei, vindt het bombardement op Rotterdam plaats, waarbij de hele binnenstad wordt verwoest. Het ledental loopt hard terug en de wedstrijdvloot wordt gedecimeerd. Toch zeilt men nog wedstrijden. Er vinden geen Olympische Spelen plaats.

1941

In het begin van dit jaar wordt de Kralingse Plas tot speergebied verklaard, waardoor de scheepjes moeten uitwijken. Ze vertrekken naar de Reeuwijkse plassen en de Kaag. De Nationale Wedstrijden van de RZV worden een week na de Kaagweek op de

Kaag gehouden. Later dit jaar wordt het vaarverbod weer opgeheven.

1942

De haven en het clubgebouw verkeren in steeds slechtere staat van onderhoud door de aanhoudende schaarste van materialen. De Duitsers bezetten het clubgebouw, aanvankelijk gedeeltelijk en later zelfs geheel. Op 27 februari vindt de 'Slag in de Javazee' plaats. 'Ik val aan, volg mij' is het begin van het einde voor Karel Doorman en het begin van zijn onsterfelijkheid.

1943

Het ledental stijgt weer boven de 300, voornamelijk als gevolg van de toeloop van zeer veel jeugdleden. De 'ziel van de jeugdafdeling': Charles Pietersen, Dick van de Berg en Frits van Meegdenburg huren van de Maas het voormalig terrein met het gebouwtje en richten dit in. Het zeilen kan doorgaan. De wedstrijden vinden plaats in de 12-voetsjollen, Regenbogen, Pampussen, Valken en 16m².

1944

Hoogstwaarschijnlijk het donkerste jaar uit de geschiedenis van de vereniging. De Duitsers vorderen het clubhuis geheel en pikken diverse jachten van leden in. In

arren moede richt men het terrein met het gebouwtje van de jeugdafdeling als verenigingsonderkomen in. Zes Juni: D-Day: de geallieerde troepen landen in Normandië.

1945

Op 8 maart wordt Charles Pietersen voor een vuurpeleton door de Duitsers om het leven gebracht. In de roes van feestelijkheden die op de bevrijding volgen, organiseert de RZV een nachtzeilwedstrijd en een inhaalwedstrijd. Een sterk stijgend ledental, een sluitende begroting en een hechte clubband; per saldo is de vereniging de oorlog redelijk goed doorgekomen.

1946

De heer Van Dusseldorp is tien jaar onafgebroken voorzitter van de vereniging. Commissaris Burgerhout en secretaris Van 't Hoogerhuys zijn beiden 15 jaar bestuurslid. Feiten die het waard zijn te memoreren gezien de roerige geschiedenis van de RZV op bestuursgebied. Met veel inspanning werkt men aan het herstel van de haven. Deze wordt tot 2 meter uitgebaggerd. In dit jaar wordt de Partij van de Arbeid opgericht.

1947

De eerste Valken komen op de vereniging. Het kost moeite het toenemend aantal schepjes te herbergen. De deplorabele

toestand van de steigers brengt nu zelfs het voortbestaan van de vereniging in gevaar. De noodwet Drees wordt aangenomen, waarmee de AOW in zicht komt. Gouverneur Van Mook geeft opdracht tot politionele acties in Nederlands-Indië.

1948

De vlucht van de Valken neemt gestaag toe. De regering voert de 'weeldebelasting' in. De RZV richt een 'technische havencommissie' op: de behoefte aan een nieuwe haven is nijpend. Koningin Wilhelmina treedt af ten gunste van Prinses Juliana.

1949

Uit verschillende ontwerpen voor een nieuwe haven kiezen de leden voor Daan Kagchellands ontwerp. De kosten bedragen ongeveer NLG 10.000,-. De leden brengen dit jaar NLG 4000,- bij elkaar; Het reservefonds stelt NLG 5000,- beschikbaar. Op 17 augustus viert men reeds de officiële opening van de haven. In dit jaar stelt de regering een 'Zondags rijverbod' in (het zal nooit meer worden zoals vroeger?)

1950

De heer J. van der Lindt volgt Jan Haeck op als terreinchef. De vereniging wordt weer (wederom) aangesloten op het telefoonnet en op het net van de Gemeentelijke

Radiodistributie. Het ledenbestand blijft vrij constant; deelname aan wedstrijden neemt af. Nederlands Indië wordt Indonesië en dus onafhankelijk en de Brielse dam is een feit, dit is het begin van de Brielle stertochten.

1951

De heer Van Dusseldorp verlaat het bestuur van de K.V.N.W.V. Het kersvers gekozen bestuurslid Nijs Vermaat ontwerpt en construeert een 'lampen-installatie' met behulp waarvan men kan starten.

1952

RZV bestaat 40 jaar: geslaagde wedstrijden; een gezamenlijke maaltijd en een onvergetelijke feestavond in 'Palace'. Een stevige Noordenwind beschadigt enkele schepen. Bijkomend gevolg is ruzie van enkele gedupeerde eigenaren met het bestuur. Twee Draken doen voor het eerst mee aan de nationale wedstrijden.

1953

Een rustig jaar: de bovenzaal en de starttoren krijgen een verfbeurt en de helling krijgt een betonnen vloer. Aan het eind van het jaar telt de vereniging nog 247 leden. Op één februari vindt de watersnoodramp in Zuid-Holland en Zeeland plaats. Oprichting Deltacommissie.

1954

De heer Van Dusseldorp viert zijn 70e verjaardag. Het volgende overzicht dient om de (inmiddels verloren gegane) traditie van weleer te stipuleren: Onder auspiciën van de RZV strijdt men in dit jaar om de 'Miss Blanchebeker', de 'Van Dusseldorpbeker', de "Danielswisselbeker" en nog wat andere kleinoden. Aan het Oostplein brandt de molen 'de Noord' volledig uit.

1955

Wedstrijden in de Finnjollenklasse, de eenmansbootklasse voor de Olympische Spelen in 1956 te Melbourne, worden voor het eerst in Nederland vanaf het RZV-terrein gehouden. Mede door deze gebeurtenis hernieuwt men het contact met 'de Belgen'. De tarieven voor havengeld en winterberging gaan drastisch omhoog. Daarna is de contributie aan de beurt: plus 70%!

1956

Oprichting van een speciale jeugdcommissie, gevormd uit drie bestuursleden plus de heer Nouwen (Sr). De eerste FD vaart, met de RZV als basis, op de plas. Het bestuur neemt financiële maatregelen om de (te) grote toeloop van schepen in te dammen. Dit alles in een roerige wereld: "Rock around the clock", ongekende jeugdrellen in de Westerse wereld.

1957

De heren Burgerhout en Van 't Hoogerhuys herdenken dat zij beiden 25 jaren onafgebroken bestuurslid zijn. Kort daarop neemt Burgerhout i.v.m. zijn verhuizing naar Rotterdam-Zuid afscheid van zijn vereniging. Voor nieuwe ligplaatsen betaalt men voor het eerst entreegeld.

1958

De kosten van het gratis bellen door de leden lopen de spuigaten uit; er komt een dubbeltjesautomaat. Mevrouw Van de Roer (Tante Truus) gaat het buffet beheren (naar later blijkt op voortreffelijke wijze). De stuw bij Krimpen aan den IJssel is gereed en op 13 september beginnen baggerwerkzaamheden in het Europoor- tgebied.

1959

Grote toename jonge leden. Omdat een groot aantal niet over een boot beschikt, winnen andere vormen van vermaak terrein: bridgedrive, erwtensoepfestijn en dansavonden. Naast de muzikale komst van Harry Jamin mag in dit verband de naam van zeilcommissaris Jan Belder niet onvermeld blijven: hij verzint en organiseert het speelse gebeuren meestal. Groningen boort gasbel aan

1960

Het bestuur organiseert een extra vroege Najaarsledenvergadering om de zeer ingrijpende bestuursplannen met betrekking tot de hoogte van de contributie en de tarieven te bespreken. Niet het ledental maar de hoge inflatie is ditmaal de oorzaak van de financiële problemen. De heer G.H. Derriks neemt de plaats van de heer J. van der Lindt in als terreinchef.

1961

Op 17 oktober neemt de heer Van Dusseldorp, na 25 jaar voorzitter te zijn geweest, afscheid. Hij krijgt de titel 'ere-voorzitter'. H.F. van 't Hoogerhuys wordt zijn opvolger. Er komt een geheel nieuw steiger en de haven wordt uitgebaggerd nadat de oude steiger is gesloopt. Daarnaast is het terrein opgehoogd en verhard en is de scheepshelling verlengd. Met name Joep Uytterlinde maakt zich hierbij zeer verdienstelijk.

1962

Het gouden jubileum: 50 jaar RZV! Film- en dansavonden, puzzelritten, gekostumeerd bal, viswedstrijden, etc. De Open Jubileum Wedstrijden trekken in totaal 191 deelnemers, verdeeld over 13 klassen. Gelukkig zijn er veel extra prijzen beschikbaar gesteld, o.a. door Koningin Juliana en Prins Bernhard. De havencommissie is druk met

het binnen- en buitenschilderwerk aan het clubhuis, een laadmast, een nieuwe lier en een motorvlet.

1963

Op 1 april verwelkomt men een nieuwe terreinchef, de heer Koopmans. Hij gaat met zijn gezin de woonboot "Oase" bewonen. Op elk denkbaar gebied doet men het dit jaar rustig aan, na het drukke jubileumjaar. Boer Koekoek doet zijn intrede in de Tweede Kamer en Joseph Luns geeft Nieuw-Guinea aan Indonesië weg. Reinier Paping wint, onder ongekend barre omstandigheden, de Elfstedentocht.

1964

Een unicum in het bestaan van de vereniging: 'mede dank zij een niet onaanzienlijk bedrag dat beschikbaar is gesteld uit de openbare middelen' (subsidie, dus) was het mogelijk de terreinen te verbeteren. Ere-voorzitter de heer Van Dusseldorp overlijdt op 13 juli.

1965

Het ledental stijgt weer boven de 400. Onder de bezielende leiding van Jacques Barzilay, de 'Rotterdamse promotor van de FD-klasse' zeilt men in de wintermaanden door. Het Verbond wijst zelfs de RZV aan

als officieel winteroefencentrum van deze klasse. Op 4 en 5 december vinden er wedstrijden plaats met als prijs: Boterletters!

1966

Meer dan een nieuwe FD-loods is er eigenlijk niet te melden. Maar het zijn roerige tijden in ons kleine Nederland: De opkomst van de Provo's en de Kabouters. Het gezag 'komt slecht weg'. Volgens sommigen het einde der regenten, volgens anderen het begin van de anarchie. Volgens nog anderen: beide!

1967

Na veel strubbelingen met de gemeente komt dit jaar eindelijk de afbouw van de FD-loods tot stand. Dat was wel een beetje het enige ook, want de RZV houdt zich vrij rustig in die jaren. Twee wedstrijden slechts en twee evenementen (een lezing en een Sinterklaasfeest).

1968

Verbouwing van de RZV bar en het verzoek tot het mogen plaatsen van een heg langs het RZV-terrein van ongeveer 60cm. De gemeente wijst het verzoek af. Niettegenstaande de zorgelijke financiële situatie bouwt men gestaag voort aan de eigendommen van de vereniging. Zo ook de gemeente Rotterdam die hard

werkt aan de Rotterdamse ruit. Door de werkzaamheden rond het Kleinpolderplein zakt de waterstand ter plaatse tijdelijk met 40 cm.

1969

Voorzitter H.F. van 't Hoogerhuys neemt voor de tweede maal de functie van waarnemend secretaris op zich. Op 5, 6 en 7 april vinden in Viry-Chatillon de internationale Vaurienwedstrijden plaats. Kees in 't Veld (niet dé K. in 't V) wordt 12de en Taco de Ridder, 35e. Kleine eenmansboten nemen een steeds groter deel van de haven in bezit.

1970

Uitbaggeren van de Kralingse Plas. Jan Schuur vult dit jaar het gemis van de terreinchef, nu havenmeester, op. De financiële situatie van de vereniging is rooskleurig. In het Kralingse Bos organiseert de gemeente een Popfestival. Jeugdige RZV-leden organiseren, naar analogie van het Popfestival, een RZV feest dat drie dagen zal duren.

1971

De vereniging spaart haar krachten voor het komend 60-jarig bestaan. Spaart ook de financiën en maakt zich in dit kader wel zorgen over de verhoging van de KNWV

afdracht van NLG 3,50 naar NLG 5,00 per lid.

1972

De heer Van 't Hoogerhuys is 40 jaar bestuurslid en dat wordt gevierd met een (zeer drukke) receptie. Vervolgens barst de feestvreugde rond het Het 60-jarig bestaan van de vereniging wordt gevierd met Nationale wedstrijden (40 jollen en 15 Regenbogen), een puzzelrit en een feest in de zeilenloods. De bovenzaal is geheel gerestaureerd ondanks aanvankelijke strubbelingen met het ontwerp en de verbouwing als geheel. En achteraf gezien maar goed ook (zoals meestal achteraf).

1973

De ledenvergadering gaat akkoord met het bestuursvoorstel om de contributies en tarieven te indexeren. Er komt een experiment met een startschip, de proef wordt in 1974 voortgezet. Naast de naam van Hein de Goederen (die voor de tweede keer in successie de RZV beker wint), komt die van Henk van Gent met zijn Vrijheid naar voren. Oprichting van de zeilcommissie.

1974

De oprichting van de zeilcommissie begint haar vruchten af te werpen. Een Lase-revenement en zeer succesvolle Boterlet-

terwedstrijden zijn onder meer het gevolg. Er komt een ambitieus verbouwingsplan voor de benedenverdieping. Oliecrisis: de Golfstaten chanteren het Westen met hun olie. Het gevolg: autoloze zondagen. Men start met zoeken naar olie in de Noordzee: een schot in de roos. De Zelflozer ziet het levenslicht, ook een schot in de roos.

1975

Een rustig jaar. De familie De Wolf doet haar intrede op de vereniging en de redactie van de Zelflozer maakt haar eerste jaargang vol. Buiten de vereniging is het minder rustig: in Wijster (Drente) vindt een treinkaping plaats.

1976

Eindelijk weer een buitengewone ledenvergadering. De op het terrein van de vereniging gevestigde zeilschool van Henk van Gent verhit de gemoederen. In deze tijd is er het zaterdagochtendspreekuur van het bestuur, waarvoor echter maar gering belangstelling is. De Boterletterwedstrijden zijn een begrip geworden in Nederland en op 23 en 24 oktober worden de Europese Kampioenschappen Laser Teamzeilen verzeild op de Kralingse Plas. Hein de Goederen, Jan Laven en Roel Veldhuizen zijn Nederlands kampioen in de Regenboogklasse geworden.

1977

Avanti! Twee nationale kampioenschappen gewonnen dit jaar. Martin van Olffen en Arend Bergeijk in de jeugdklasse en Henk van Gent in de Vrijheidsklasse. Ondanks de verplichte bijdrage aan het bouwfonds komen er dit jaar 12 nieuwe leden bij, het totaal komt nu op 414. De verbouwing van het clubgebouw start. Ook vinden er dit jaar veel evenementen plaats waarbij vooral meesterkok Frits van Meegdenburg van zich doet spreken.

1978

Een hoge Koninklijke onderscheiding voor de heer H.F. van 't Hoogerhuys: Ridder in de Orde van Oranje Nassau. De zeilcommissie leidt -op uitnodiging- de Wereldkampioenschappen surfen op Sardinië in goede banen. Fred Kats en Harry Maronier winnen de 'Cowes Week'. De renovatie van het clubgebouw is klaar.

1979

Na 48 jaar bestuurslid van de RZV te zijn geweest (30 jaar secretaris en 18 jaar voorzitter) treedt H.F. van 't Hoogerhuys af als voorzitter. Tijdens de Algemene Na-jaarsledenvergadering ontvangt hij de titel: 'Ere-voorzitter'. Een evenementencommissie komt (weer) niet van de grond. Wel is er dit jaar een Strategiecommissie actief.

Op zeilgebied gebeurt er weinig vanuit de RZV maar des te meer gebeurt er tijdens de catastrofale Fastnet-race.

1980

Henk van Gent en Jan Willem van den Hondel eindigen als vierde in de 470-klasse tijdens de Olympische spelen in Tallin. Later dit jaar worden ze Nationaal kampioen in deze klasse. De RZV kiest een nieuwe voorzitter, Kees in 't Veld. Het fenomeen 'opleiding en training' - denk aan de jeugdopleiding- vestigt zich steeds vaster op de RZV. We maken school en onze school maakt naam, ook buiten de vereniging. Met name de Optimistenzeilers profiteren hiervan.

1981

Voor de tweede maal organiseert de RZV het Europees Kampioenschap Laser Teamzeilen. De Zelflozer krijgt een nieuwe redactie, maar de onlangs opgerichte Evenementencommissie legt aan het eind van het jaar alweer het loodje. Voor het eerst in de geschiedenis van de RZV is een tweetal leden gehuldigd in verband met hun 60-jarig onafgebroken lidmaatschap van de club. Het zijn de heren B.W. Schapers en J. Barzilay. Invoering Vaarbewijs.

1982

In het kader van het 70-jarig bestaan organiseert de RZV het (officieuze) wedstrijdgebeuren voor het Nederlands verenigingskampioenschap. De wedstrijden worden verzeild in de Valkenklasse. K.W.V. de Kaag mag zich (van de RZV althans) kampioen van Nederland noemen. Nog een kampioen: Fred Kats in de IOR-klasse VIII met de 'Balletent'. Tijdens de voorjaarsvergadering keuren de 32 aanwezige leden de nieuwe statuten en reglementen goed. De vereniging telt 488 leden. In de Zelflozer schrijft Theo Keehnen zijn 25e 'Van het balcon af gezien'.

1983

Een gemakzuchtige notaris is er debet aan dat de statuten nog niet door de ambtelijke molen zijn gedraaid. Daarop moet de RZV nog tot 1984 wachten. De Boterletterwedstrijden leveren een maximum aantal deelnemers op. Veel kampioenen ook dit jaar: Serge Kats wordt Open Belgisch en Open Nederlands kampioen en Bert Dolk wint de Verbondsbezem. De heer en mevrouw de Wolf verlaten de vereniging en worden opgevolgd door Ger van der Woerd en Ria van der Starre.

1984

De Zelflozer viert haar tiende verjaardag en Serge Kats wordt Wereldkampioen in de Optimistklasse. We begonnen niet per ongeluk met de Zelflozer, want met Serge gaan we nog even door. Vier grote kampioenschappen naast de wereldtitel in 1984 plus de Conny van Rietschoten-trofee. Daarnaast werd Luuk van Munster Nationaal kampioen in de 16m2 klasse. Over het verdere zeilgebeuren van de RZV en de RZV-ers kunnen we kort, maar krachtig zijn: in 1984 was de RZV 22 maal actief met wedstrijden, opleidingen en trainingsdagen

1985

Serge Kats wordt voor de tweede maal in successie Wereldkampioen in de Optimistenklasse! Zo uniek is deze prestatie: daar hoeft niets aan te worden toegevoegd. De Boterletters trokken dit jaar wat minder zeilersvolk, maar ja..... één dag voor de start zat de plas nog stijf dichtgevroren! De leden kiezen dit jaar voor het eerst een vrouwelijk bestuurslid, Margriet Pannevis.

1986

Op 24 januari overlijdt, 79 jaar oud, de heer H.F. van 't Hoogerhuys. Daarmee is een instituut aan de vereniging ontvallen. Vooruitlopend op het 75-jarig bestaan

wordt de bovenzaal van het clubgebouw grondig verbouwd. Op zeilgebied is de vereniging zeer actief, niet alleen op de Kralingse Plas maar ook daarbuiten. De wedstrijdorganisatie maakt zich verdienstelijk tijdens, ondermeer het ONK Optimist te Andijk en de Optimistenwedstrijden ter gelegenheid van de sluiting van de Oosterschelde.

1987

Op 1 januari telt de RZV 454 leden. In dit jubileumjaar krijgen de leden waar voor hun geld. Grote en kleine evenementen, een gekostumeerd bal, een skûtsjesweek, veel zeilevenementen. In Andijk is het WK Optimisten, onder leiding van het wedstrijdcomité van de RZV. In januari en februari zijn er havenstakingen in Rotterdam; in maart gaat scheepswerf Boele failliet en moet van der Giessen inkrimpen, maar de Rotterdamsche Zeilvereeniging is nog springlevend!

RZV KAMPIOENEN

1931 Nederlands Kampioen • 12-voetsjol • G.J.J. Huybers
1932 Nederlands Kampioen • 12-voetsjol • G.J.J. Huybers
1936 Olympisch Goud • Olympiajol • Daan Kagchelland
1937 Nederlands Kampioen • 12-voetsjol • Daan Kagchelland
1938 Nederlands Kampioen • Olympiajol • Daan Kagchelland
1938 Nederlands Kampioen • 16 m² • Charles Pietersen, Kees Berkhout
1940 Nederlands Kampioen • 12-voetsjol • Rien Kagchelland
1946 Nederlands Kampioen • Regenboog • G.F.E deichmann, Dik Postma, Kees Kerseboom
1949 Nederlands Kampioen • Pampus • Gerard Roepel jr, Gerard Roepel sr
1953 Nederlands Kampioen • 12-voetsjol • Rinze Koopmans
1964 Nederlands Kampioen • Regenboog • John Hofland, Leen de Goederen, Hein de Goederen
1966 Nederlands Kampioen • Vaurien • Peter van Toen, T.J. de Jong
1967 BronsWereld Kampioenschap • Vaurien • C. J. In't veld, E.M. de Jong
1967 Nederlands Kampioen • Vaurien • C.J. in 't Veld, E.M. de Jong
1967 Nederlands Kampioen • Regenboog • John Hofland, Leen de Goederen, A.A. Hofland
1968 Nederlands Kampioen • Regenboog • John Hofland, Hein de Goederen, Han de Goederen
1969 Nederlands Kampioen • Fd • Fred Imhoff, Nol Tas
1969 Nederlands Kampioen • Solo • Bart Jan Wilton
1970 BronsWereld Kampioenschap • Vaurien • Bob Huizenaar, Marijke in 't Veld
1970 Nederlands Kampioen • 12-voetsjol • Maarten v. d. Spek
1972 Nederlands Kampioen • Regenboog • John Hofland, Kees v. d. Ree, Freek v. Woerkom
1975 Zilver Europees Kampioenschap • Laser • Henk van Gent
1976 Nederlands Kampioen • Regenboog • Hein de Goederen, Jan Laven, Roel Veldhuizen
1977 Nederlands Kampioen • Jeugdklasse • Martin van Olffen, Arend van Bergeijk

1977 Nederlands Kampioen • vrijheid • Henk v. Gent, R.J. van Bokhoven
1978 Nederlands Kampioen • 16 m² • Rob Breur, Luc van Munster
1979 Nederlands Kampioen • Fd • Guus Bierman, Peter v. Koppen
1980 Nederlands Kampioen • Fd • Guus Bierman, Peter v. Koppen
1980 Olympisch Diploma • 470 • Henk van Gent, Jan Willem van den Hondel
1980 Nederlands Kampioen • 470 • Henk van Gent, Jan Willem van den Hondel
1981 Nederlands Kampioen • 470 • Henk van Gent, Jan Willem van den Hondel
1982 Nederlands Kampioen • Fd • Guus Bierman, Peter v. Koppen
1982 Nederlands Kampioen • ior I • Promotion: Bert Dolk, Hein de Goederen, e.a.
1982 Nederlands Kampioen • ior VIII • Balletent: Fred Kats, Bob v. d. Broek, Thijs Struys
1982 Duits Kampioen • Fd • Christian Biender, Peter v. Koppen
1982 Belgisch Kampioen • Optimist • Ron van Teylingen
1983 Duits Kampioen • Fd • Gerd Eiermann, Peter v. Köppen
1983 Nederlands Kampioen • ior I • Promotion: Bert Dolk, Hein de Goederen, e.a.
1983 Brons Europees Kampioenschap • optimist • Serge Kats
1983 Nederlands Kampioen • Optimist • Serge Kats
1983 Belgisch Kampioen • 420 • Henny Vegter, Evert Jan van Garderen
1984 Nederlands Kampioen • 16 m² • Albert Hofland, Luc van Munster
1984 Nederlands Kampioen • ior I • Promotion: Bert Dolk, Hein de Goederen, e.a.
1984 Wereld Kampioen • Optimist • Serge Kats
1984 Nederlands Kampioen • Optimist • Serge Kats
1985 Nederlands Kampioen • ior V • De 4 gebroeders: Herny v. Melle, Evert Jan Rutgers, Rob Schutte e.a.
1985 Wereld Kampioen • Optimist • Serge Kats
1985 Nederlands Kampioen • Optimist • Serge Kats
1985 Nederlands Kampioen • ior I • Bierkaai: Henk Klunder, Jan Deelen, e.a.

1986 Brons Europees Kampioenschap • Optimist • Petra de Goederen
1987 Zilver Europees Kampioenschap • 470 • Henny Vegter, Marion Bultman
1987 Nederlands Kampioen • ior V • Solution: Harry Maronier, Raymond de Bock, Krijn v. Dijk, Albert Hofland, Dick Lohman, Olaf Noest
1987 Frans Kampioen • Europe • Wessel van Leeuwen
1987 Belgisch Kampioen • Europe • Wessel van Leeuwen
1987 Nederlands Kampioen • ior I • Bierkaai: Henk Klunder, Jan Deelen
1988 Europees Kampioen • 470 • Henny Vegter, Marion Bultman
1988 Wereld Kampioen • Europe • Serge Kats
1988 Nederlands Kampioen • Europe • Serge Kats
1989 Engels Kampioen • Europe • Wessel van Leeuwen
1989 Nederlands Kampioene • Europe • Martine van Leeuwen
1989 Nederlands Kampioen • Europe • Serge Kats
1989 Wereld Kampioen • Europe • Serge Kats
1990 Nederlands Kampioen • Jeugdklasse • Brenda de Lange, Rory Lillis
1990 Nederlands Kampioen • Europe • Wessel van Leeuwen
1990 Brons Iyru Dames Wereld Kampioenschap • Europe • Martine van Leeuwen
1991 Nederlands Kampioene • Europe • Henny Vegter
1991 Nederlands Kampioen • 470 • Benny & Jan Kouwenhoven
1991 Israelisch Kampioen • Fd • Serge Kats, Jeroen Hardewijk
1991 Zilver Europees Kampioenschap • 470 • Benny & Jan Kouwenhoven
1991 Zilver Wereld Kampioenschap • 470 • Benny & Jan Kouwenhoven
1992 Nederlands Kampioen • Europe • Morten Konttorp
1992 Nederlands Kampioen • ims 2 • Arend v. Bergeijk
1992 Nederlands Kampioen • 470 • Benny en Jan Kouwenhoven
1992 Nederlands Kampioen • ior I • Promotion: Bert Dolk, Hein de Goederen, e.a.
1992 Brons Europees Kampioenschap • 470 • Benny & Jan Kouwenhoven
1992 Olympisch diploma • Tornado • Ron van Teylingen, Paul Manuel
1993 Nederlands Kampioen • Ims 1 • Henk Klunder
1993 Duits Kampioen • Laser Master • Ton op de Weegh
1993 Zwitsers Kampioen • laser master • Ton op de Weegh

1993 Nederlands Kampioene • Europe • Martine van leeuwen
1993 Zilver Jeugd Europees Kampioenschap • Europe • Margriet Matthijse
1993 Nederlands Kampioen • 470 • Brenda de Lange, Alexandra Verbeek
1993 Brons Wereld Kampioenschap • Laser Radiaal • Alexandra Verbeek
1994 Nederlands Kampioen • 470 • Carolijn Brouwer, Annemieke Beemster
1994 Nederlands Kampioen • Europe • Herbert Dercksen
1994 Belgisch Kampioen • Laser Master • Ton op de Weegh
1994 Brons Wereld Kampioenschap • Europe • Margriet Matthijse
1994 Brons Wereld Kampioenschap • Laser • Serge Kats
1994 Nederlands Kampioen • 470 • Benny en Jan Kouwenhoven
1994 Wereld Kampioen • 470 • Benny en Jan Kouwenhoven
1994 Nederlands Kampioen • Laser • Serge Kats
1994 Nederlands Kampioen • Ims V • Little too: Joost Steltenpool, Johan Offermans
1994 Europees Kampioen • Ims • Arend van Bergeijk, e.a.
1995 Belgisch Kampioene • Europe • Margriet Matthijse
1995 Nederlands Kampioen • Laser • Serge Kats
1995 Nederlands Kampioen • Teamzeilen j 22 • Serge Kats, Martijn v. Muyden, Willem Pieter Groeneveld, W. Potma, G. Potma, H. Donker
1995 Nederlands Kampioene • Europe • Alexandra Verbeek
1995 Nederlands Kampioen • Soling • Ruud den Outer, Jaap de Zeeuw, Leo Determan
1995 Nederlands Kampioen • Tornado • Ron van Teylingen, Herbert Dercksen
1995 Europees Kampioen • Imx38 • Arend van Bergeijk, e.a.
1996 Nederlands Kampioen • Stern • Maarten Veldhuizen, Lidy Boone
1996 Nieuw Zeelands Kampioene • Europe • Margriet Matthijse
1996 Wereld Kampioen • 470 • Benny & Jan Kouwenhoven
1996 Olympisch Zilver • Europe • Margriet Matthijse
1996 Nederlands Kampioene • Europe • Margriet Matthijse
1996 Nederlands Kampioen • Ims 5 • Arend van Bergeijk, e.a.
1997 Belgisch Kampioen • 470 • Brenda de Lange, Petra de Goederen
1997 Nederlands Kampioen • Tornado • Ron van Teylingen, Herbert Dercksen
1997 Nederlands Kampioen • Laser • Serge Kats

1997 Duits Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
1997 Wereld Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
1997 Zilver Wereld Kampioenschap • x99 • Nanno Aukes, Peter de Weerdt, Niek Boogaard, Peter v. Veen
1997 Europees Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
1998 Zilver Wereld Kampioenschap • Matchracen Dames • Klaartje Zuiderbaan, Anne-Marie de Ridder, Françoise Broekhof, Marène Ammerlaan
1998 Nederlands Kampioen • Soling • Ruud den Outer, Ronald den Arend, Leo Determan
1998 Nederlands Kampioen • Finn • Martijn van Muyden
1998 Brons Europees Kampioenschap • Matchracen Dames • Klaartje Zuiderbaan, Anne-Marie de Ridder, Françoise Broekhof, Janneke Hin
1998 Nederlands Kampioen • Tornado • Ron van Teylingen, Herbert Dercksen
1999 Wereld Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
1999 Nederlands Kampioen • Laser • Serge Kats
1999 Nederlands Kampioen • Soling • Ruud den Outer, Ronald den Arend, Johan Offermans
1999 Nederlands Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
1999 Europees Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
1999 Brons Europees Kampioenschap • 470 • Lisa Westerhof, Alexandra Verbeek
1999 Nederlands Kampioen • J 22 • Serge Kats, Cees Scheurwater, Jean Pierre Martens
1999 Europees Kampioen • Formula 18 • Mitch Booth, Herbert Dercksen
1999 Nederlands Kampioen • ims II • Ned 6111: stg. Benodet, Guido Kats, e.a.
1999 Australisch Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
1999 World female sailor of the year • Margriet Matthijssse
2000 Australisch Kampioen • Tornado • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2000 Nieuw Zeelands Kampioen • Finn • Martijn van Muyden
2000 Europees Kampioen • Matchracen Dames • Klaartje Zuiderbaan, Marène Ammerlaan, Françoise Broekhof, Janneke Hin
2000 Europees Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
2000 Wereld Kampioen • Formula 18 • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2000 Nederlands Kampioene • Europe • Margriet Matthijssse
2000 Nederlands Kampioen • Soling • Ruud den Outer,

Theo de Lange, Leo Determan
2000 Nederlands Kampioen • ims II • Arend van bergeijk, e.a.
2000 Wereld Kampioen • j 22 • Serge Kats, Cees Scheurwater, Jean Pierre Martens
2000 Nederlands Kampioen • Finn • Martijn van Muyden.
2000 Olympisch Zilver • Europe • Margriet Matthijssse
2000 Olympisch Diploma • laser • Serge Kats
2000 Primus Inter Pares • Martijn van muyden.
2001 Wereld Kampioen • Formula 18 • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2001 Wereld Kampioen • formula 16 • Mitch & Taylor Booth
2001 Frans Kampioen • Mum 30 • Stg. Benodet, Serge & Guido Kats, Annemiek van Kinderen, e.a.
2001 Nederlands Kampioen • imx40 • ims2 • Arend van bergeijk, e.a.
2001 Nederlands Kampioen • Finn • Martijn van Muyden
2001 Nederlands Kampioen • formula 18 • Gunnar Larsen, Gerhard van Geest
2001 Nederlands Kampioen • flying junior • Rolf & Henriëtte de Jong
2002 Wereld Kampioen • formula 18 • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2002 Brons Europees Kampioenschap • 470 • Margriet Matthijssse, Lisa Westerhof
2002 Zilver Wereld Kampioenschap • 470 • Margriet Matthijssse, Lisa Westerhof
2002 Brons Wereld Kampioenschap • Tornado • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2002 Zilver Europees Kampioenschap • Tornado • Mitch booth, Herbert Dercksen
2003 Brons Wereld Kampioenschap • Hoby Tiger • Mitch Booth, Taylor Booth
2003 Zilver Wereld Kampioenschap • J22 • Nic Bol, Dennis Goethals, Sander van der Borch, Hajo Bijleveld
2003 Nederlands Kampioen • 470 • Petra de Goederen, Marion Kooistra
2004 Nederlands Kampioen • Formula 18 • Wouter Samara, Jeroen van Leeuwe
2004 Olympisch Diploma • Tornado • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2004 Zilver Wereld Kampioenschap • F18 • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2004 Europees Kampioen • Tornado • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2004 Nederlands Kampioen • Tornado • Remco Kenbeek, Herbert Dercksen

2005 Brons Europees Kampioenschap • tornado • Mitch Booth, Herbert Dercksen
2005 Brons Wereld Kampioenschap • J22 • Nic bol
2005 Nederlands Kampioen • ims I • Jules Koekoek Tacticus, e.a.
2005 Nederlands Kampioen • Laser • Rutger van Schaardenburg
2007 Nederlands Kampioen • Laser • Rutger van Schaardenburg
2007 Nederlands Kampioen • x-35 • Nic bol, e.a.
2008 Klasse Kampioen • x-35 • Nic Bol, e.a.
2008 Nederlands Kampioen • Open Multihull • Herbert Dercksen, Mark Bulkeley
2008 Europees Kampioen • Master Laser Radial • Wilmar Groenendijk
2009 Nederlands Kampioen • Laser • Rutger van Schaardenburg
2009 Nederlands Kampioen • Pampus • Martijn van Muyden
2009 Klasse Kampioen • 420 • Max Deckers, Duko Bos
2010 Nederlands Kampioen • J-22 • Nic bol, e.a.
2010 Klasse Kampioen • Orc 2 • Nic Bol, Carlo Huisman, e.a.
2010 Klasse Kampioen • J-80 • Nic Bol, e.a.
2010 Europees Kampioen • Fj • Rolf de Jong
2010 Wereld Kampioen • j-22 • Nic Bol, e.A.
2011 Nederlands ClubKampioen Teamzeilen • Rzv: Nanno Aukes, Nic Bol, Duko Bos, Jan Bos, Serge Kats, Jan Huib v. d. Stadt, Coen de Vries, Niels de Vries, Peter de Weerdt
2012 Belgisch Kampioen • Master Laser Radial • Wilmar Groenendijk
2012 Belgisch kampioen • Master Laser Standard • Martin van Olffen

RZV VOORZITTERS

1912	J. Hendriks
1916	Th. B. A. Laurentius
1920	G. Lewedag
1921	J. N. de Jong
1923	F. Oly
1925	G. van Vessem
1929	G. Lewedag
1932	F. Oly
1936	G. van Dusseldorp
1961	H.F. van 't Hoogerhuys
1980	K. in 't Veld
1994	C.P.J. van Muyden
2002	H.G. Maronier
2005	W. v.d. Bos (a.i.)
2005	A. Vloemans
2008	J.M. Schonk
2010	P.T. de Weerdt

COLOFON

Redactie

Henny Bos, Sandré Caron, Astrid Eppink, Wim van 't Hoogerhuys, Loeke Kluin, Hugo Maarleveld, Jasper Spronk, Wilma Steverink

Bedankt!

Voor de omslag werd gebruikt gemaakt van afgedankte wedstrijdzeilen uit de open eenheidsklassen, gemaakt van 3 tot 4 ounce dacron. Deze werden gedoneerd door de volgende personen, waarvoor dank: Rolf de Boer, Mark ten Broeke, Bert de Lange, Hugo Maarleveld, Caroline Pijper, Dick Schoenmaker, Lotte de Weerd, Kees Wessels.

Dit boek is mede mogelijk gemaakt door:

2010 Uitgevers
Anker Home Care
Hagoort Sails
DJ Group "The world behind wiping"
Herni Zeilkleding
TerraSana Organic products
Van Steensel Assurantiën

Art Direction & Vormgeving

100% Ontwerpen & Edson Goes, Rotterdam

Fotografie

Jacinta Breijer, Sander van der Borch, Yolanda Dieleman, Astrid Eppink, Richard Langdon/Watersportverbond/
Herbert Dercksen, Annemiek der Kinderen

Drukwerk

Drukkerij G.B. 't Hooft bv

Binder

Boekbinderij Rietveld

Papier: Arctic High white 150 gr/m2

Volgende uitgave

November 2112. Deadline voor de kopij is 1 juni 2112.

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Voor informatie die nochtans onvolledig of onjuist is opgenomen, aanvaarden auteurs, redactie en uitgever geen aansprakelijkheid. Voor eventuele verbeteringen van de opgenomen gegevens houden wij ons van harte aanbevolen.

Waar dit mogelijk was, is aan auteursrechtelijke verplichtingen voldaan. Wij verzoeken eenieder die meent aanspraken te kunnen ontlenen aan in dit boek opgenomen teksten en afbeeldingen, zich in verbinding te stellen met de Rotterdamsche Zeilvereeniging, Kralingse Plaslaan 113, 3062 CD, Rotterdam

ISBN 978-94-90951-12-2

NUR 484























ZwitserLeven n



